DARK VERSE
BOOK FIVE
THE ANNIHILATOR
RUNYX

ANIHILATOR
UL

DARK VERSE BOOK 5

OceanofPDF.com

XÅNCId

OceanofPDF.com

RuNyx

Anihilatorul

Dark Verse #5

Copyright © 2022 de RuNyx

runyxwrites.com

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, distribuită, transmisă sau revândută sub nicio formă sau prin niciun mijloc, inclusiv prin fotografiere, înregistrare sau alte
metode electronice sau mecanice, sau stocate în orice bază de date sau sistem de recuperare fără consimţământul prealabil scris al autorului, cu excepţia cazurilor de citare succintă încorporată în recenzii critice şi a anumitor alte utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Acest exemplar este licenţiat doar pentru plăcerea dumneavoastră. Dacă doriţi să împărtăşiţi această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziţionaţi o copie suplimentară pentru fiecare persoană. Vă rugăm să respectaţi munca grea a acestui autor.

Aceasta este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt produsul imaginaţiei autorului sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, evenimente sau localuri este în întregime întâmplătoare.

Design de copertă de Nelly R.

OceanofPDF.com

Cuprins

PLAYLIST

Nota autorului

Luna

Umbra PRIMA

PARTE

1. Capitolul 1
2. Capitolul 2
3. Capitolul 3
4. Capitolul 4
5. Capitolul 5
6. Capitolul 6
7. Capitolul 7
8. Capitolul 8

PARTEA A DOUA

9. Capitolul 9
10. Capitolul 10

11. Capitolul 11
12. Capitolul 12
13. Capitolul 13
14. Capitolul 14
15. Capitolul 15
16. Capitolul 16
17. Capitolul
17 PARTEA A TREIA
18. Capitolul 18
19. Capitolul 19
20. Capitolul 20
21. Capitolul 21
22. Capitolul 22
23. Capitolul 23
24. Capitolul 24
25. Capitolul 25
26. Capitolul 26
27. Capitolul 27
28. Capitolul 28
Recunoştinţe
Despre autor Şi de RuNyx

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Lucru teribil || AG
Play With Fire || Sam Tinnesz ft. Yatch Money
Gangsta || Kehlani
Cameră de oaspeţi || Echos
În Flames || Digital Daggers
Vreau să || Rosenfeld
Coloana vertebrală a diavolului || Războaiele civile
Devil's Girl || Overnight ft. Melody Michalski
Lupul din camera ta cea mai întunecată || Matthew Mayfield
Întuneric în imaginaţia mea || De Verona
Light a Fire || Rachel Taylor
NFWMB || Hozier
Trăiţi ca legendele || Ruelle
Can't Help Falling în Love (Dark Version) || Tommee Profitt ft. Brooke
Heavy În Your Arms || Florence and The Machine
Arme || Christina Perri
Like Lovers Do || Hey Violet
Like U || Rosenfeld

Horns || Bryce Fox
Jekyll & Hyde || Bishop Briggs
Heaven || Julia Michaels
Not Your Baby || Cadmium
Rabbit Hole || Aviva
Play Dirty || Kevin McAllister ft. Sebell
Fă-o pentru mine || Rosenfeld
Castelul de sticlă (Acapella) || Linkin Park
Dark Nigths || Dorothy
Sanctified || Nine Inch Nails
Caught în the Fire || Klergy
Us vs. Them || Danemarca +
iarnă Diavolul din interior ||
Digital Daggers Secret ||
Danemarca + iarnă
Jocuri ale minţii ||
Castelul Sickick ||
Halsey Vacant ||
Echos

Walk On Fire || RAIGN
Heavenly || Cigarettes After
Sex Let Me Out || Hidden
Citizens Darkside || Oshins
feat. HAEL
25 || The Pretty Reckless
Pyrokinesis || 7Chariot
Toxic || 2WEI

Dragoste şi război || Fleurie
Inimă Inimă Cap || Meg Myers
Daddy Issues || The
Neighbourhood I Wanna Be Your
Slave || Måneskin Dark Side ||
Ramsey
Fetiş || Selena Gomez
OMG || Marian Hill
Sânge + Apă || Nepot
Sfinţi || Echos
Trouble (Stripped) ||
Halsey Fire of Love || Jesse
Jo Stark Cherry || Lana Del
Rey
Fallin' || Sufle Ft. Gökcan Sanliman
How Villains Are Made || Madalen Duke
Sick Thoughts || Lewis Blissett
Unholy || Hei Violet
Hurt Me Harder || ZOLITA
Middle of the Night || Elley
Duhé Battle Cry || Imagine
Dragons Arsonist's Lullabye ||
Hozier
Blood on Your Hands ||
Veda Animal || AG x
MOONZz
Diavolul este un gentleman || Merci Raines
Nebunie || Sânge tribal
Dragostea transformată în armă || Madalen Duke
Moartea păcii sufleteşti || Bad Omens
I'm Losing Control || X-Ray Dog

Criminal în serie || Moncrieff x Judecător

See You Bleed || Ramsey

Real Boy || Lola Blanc

Flames || Tedy

Masacru || Kim Petras

Paint It Black || Cetăţeni ascunşi

Slave || Ramsey

One Way or Another || Until the Ribbon Breaks

Nothing's Gonna Hurt You Baby || Cigarettes After Sex Lost în the Fire || The Weeknd ft. Gesaffelstein

This is War || Thirty Seconds to Mars

Există un erou în tine || Tommee Profitt ft. Fleurie

Pentru totdeauna || Labrinth

Every Breath You Take || Chase Holfelder

Reflecţii || Cartierul

Not Afraid Anymore || Halsey cover by Roniit

I Wanna Be Yours || Arctic Monkeys

ASCULTAŢI PE SPOTIFY ASCULTAŢI PE YOUTUBE

OceanofPDF.com

NOTA AUTORULUI

Aceasta este a cincea carte din seria Dark Verse. Deşi cartea se ocupă de un cuplu nou, există personaje şi evenimente din cărţile anterioare care influenţează puternic intriga din aceasta. Citirea seriei în ordine **(The Predator, The Reaper, The Emperor, The Finisher,** în această ordine) este recomandată pentru cea mai bună experienţă de lectură. Aceasta **NU** este o carte de sine stătătoare.

Vă rugăm să reţineţi că această carte se încheie pe un semi-cliffhanger, iar întreaga serie va fi încheiată în cartea finală care va apărea în 2022. Mai multe despre asta la sfârşit.

Dacă aţi citit cărţile anterioare, aceasta este cea mai întunecată dintre ele. Cu adevărat, ţineţi cont de aceste avertismente de declanşare. Să fii în capul acestor personaje este un loc cu adevărat întunecat în care să te afli – unul este la limita sociopatului/psihopatului, iar celălalt este intens traumatizat. Această carte include violenţă grafică, limbaj vulgar şi conţinut sexual recomandat doar pentru 18+. Ca o mulţime de conţinut sexual. Aceasta ar putea fi cartea pe care am scris-o cu cele mai multe scene de sex. Trauma sexuală este o parte a acestei poveşti şi astfel sexul este, de asemenea, folosit în

vindecare şi funcţionează între aceste personaje pentru dezvoltare şi creştere.

Avertismente privind conţinutul: Această carte conţine scene de somnofilie uşoară, jocuri uşoare cu respiraţia, jocuri uşoare cu cuţitul, voyeurism, jocuri de putere, bătăi uşoare, non-consimţământ consensual, comportament psihopat, urmărire, sânge, trafic de persoane, sclavie sexuală, agresiune sexuală asupra unui minor, abuz de copii, comerţ cu piele, crimă, incendiere, asasinat, tortură, viol, abuz forţat de droguri, menţiuni despre comerţul cu organe, menţiuni despre sinucidere, idei de sinucidere, episoade depresive, tulburări de stres posttraumatic, sindromul Stockholm, BDSM.

Dacă cititul despre oricare dintre acestea vă dăunează în vreun fel sănătăţii mintale, vă îndemn sincer să luaţi o pauză.

Dacă veţi continua cu cartea, sper să vă placă călătoria.

Vă mulţumim.

OceanofPDF.com

Pentru toţi cei care nu se pot regăsi într-o lume plină de oameni,

A fi pierdut este un prolog greu, dar o poveste mult mai frumoasă
vă aşteaptă.

Găsiţi curajul şi întoarceţi pagina.

OceanofPDF.com

MOUN

SINGUR.

Silenţios.

Blocat înăuntru.
Mâinile în jurul genunchilor ei.

Fiorii i-au zdruncinat trupul uşor.

Şuviţele de păr îi atârnă moi pe umeri.

Inspiră adânc, rezistând impulsului de a se uita în jur.

Fusese înghesuită în micul dulap ore întregi, fiecare oră devenind din ce în ce mai insuportabilă.

Întunericul, care îi oprimase mintea micuţă, a devenit treptat familiar. Întunericul, care fusese un străin, devenise acum un nou prieten, care o cuprindea în braţele sale.

Braţele ei s-au relaxat în timp ce picioarele i s-au îndoit, încrucişându-se pe pământul rece, iar degetele ei au început să cânte.

Se juca cu şuviţele din părul ei, iar şi iar, din nou şi din nou.
Pentru a vedea, nu mai încerca să clipească. Acum doar respira

uşor.

Trei ani era vârsta

ei. Închisă înăuntru.

Silenţi

os.

Singu

r.

OceanofPDF.com

UMBRA

FIRE.

Căldură, căldură şi lumină.

Căldură, distrugere şi moarte.

Natura focului îl fascinase întotdeauna, culorile cu atât mai mult. Îi plăcea să privească albastrul pâlpâind în inima unei flăcări, transformându-se într-un galben atât de alb încât ar putea orbi un om, adâncindu-se în portocale şi roşii ca soarele apunând pe cer.

Da, îi plăcea focul. Întotdeauna i-a plăcut.

Îşi amintea prima dată când devenise fascinat de flăcări. Un băiat din orfelinat cu el se plângea constant că îi arde sub piele tot timpul. Ideea asta îl fascinase. Apoi văzuse flăcările, culorile arzând în vederea lui. Restul lumii, restul culorilor, nu i se păreau niciodată în regulă. Îngrijitorul orfelinatului spusese că era din cauză că avea ochi de demon, pentru că era un copil demon. Îl botezase tot după moarte.

Poate că era, pentru că chiar în acea săptămână îi dăduse foc

omului şi zâmbea în timp ce scânteile îi dansau pe corp, sunetul ţipetelor sale fiind singurul iritant din peisaj. Nu-i plăcea când ţipau. Zgomotul îi cădea ascuţit în urechi, avea un gust acru pe limbă. Nu înţelegea de ce putea gusta sunetele, dar nu era plăcut cu ţipetele. Nu, îi plăcea mai degrabă ca ei să tacă în timp ce el apărea de nicăieri, privirea de fracţiune de secundă a ceva visceral de pe feţele lor înainte ca el să le stăpânească moartea.

Nu înţelesese întotdeauna ce fusese acea privire. Emoţiile îi scăpau. Le vedea şi le putea recunoaşte după aceea, dar nu înţelegea ce simţea acea teroare sau cum era trăită durerea. Cum alţii râdeau şi plângeau şi empatizau, iar el nu simţea nimic.

Poate de aceea i-a atras atenţia.

Poate pentru că ea emoţiona mai mult decât văzuse vreodată pe cineva emoţionând. Poate era din cauza flăcării din părul ei. Sau poate pentru că îi legase cu ceva ce nu putea lua înapoi.

Orice ar fi fost, din momentul în care focul ei îl găsise pe al lui, soarta ei fusese pecetluită.

El stătea în umbră şi o privea.

Luminile stroboscopice din clubul de licitaţii treceau peste scenă, trei femei în robe translucide stând în centru. Nu s-a uitat la cele de pe margini, lui
ochii heterocromatici pe cea din mijloc. A studiat-o, felul în care clipea la picioarele ei, chipul ei mort pentru lume. Singurul semn de viaţă rămăsese părul ei, păr care îi atrăsese atenţia încă de prima dată.

Se prefăcu că-şi sorbea băutura, întrebându-se cine va muri de mâna lui în seara asta. Toţi ştiau că nu trebuie să liciteze niciodată pentru ea, o dâră de cadavre ale pretendenţilor ei trimiţând un mesaj puternic. Totuşi, cineva o făcea mereu.

Cineva le ispitea mereu soarta. Şi întotdeauna cineva murea. Data trecută, fusese un glonţ de lunetist în creier, sângele bietului nenorocit împrăştiindu-se pe pielea ei palidă. De data asta, ar fi făcut-o mai personal. Poate îi îneca în benzină în timp ce ea privea.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, ea şi-a ridicat privirea. Ochii ei au măturat mulţimea de bărbaţi bine îmbrăcaţi, mergând direct la colţurile umbrite, ştiind că acolo stătea el. Îi plăcea asta.

El a văzut momentul în care ea i-a văzut silueta, un amestec de ură şi trădare gravat pe chipul ei pentru ca toată lumea să-l vadă. Mâinile ei erau încleştate pe lângă corp. Obsesia lui s-a adâncit.

Deşi nu era încă o flacără, ci doar un rug, ea era a lui.

El o privea, concentrat asupra nuanţelor feţei ei.

Într-o zi, ea va fi un infern, iar el va fi diavolul care îl va controla.

OceanofPDF.com

PRIMA PARTE

ASHES

„În acest abis sălbatic, demonul precaut a stat pe marginea iadului şi a privit o vreme.”

-John Milton, Paradisul pierdut

OceanofPDF.com

Capitolul unu
LYLA, 5 YEARS AGO

Era prima dată când intra într-un club de sex. Deşi auzise despre ele, cunoştea multe fete care fuseseră duse în ele, nu se regăsise niciodată acolo.

Iar Moonflame era cât se poate de luxos. Cumpărătorul ei pentru acea noapte, un bărbat cărunt cu un ceas scump şi un costum frumos, o ţinea de talie în timp ce o conducea pe coridor şi în holul larg deschis. Era plin de lux, de la candelabrele de pe tavanul înalt la canapelele roşii catifelate şi la lemnul strălucitor. Era luxul pe care îl întrezărise în cele mai întunecate momente ale ei, doar pentru a se întoarce în neant.

Lyla privea oameni în diferite stadii de dezbrăcare stând în jurul zonelor de relaxare, pur şi simplu vorbind şi sorbindu-şi băuturile, unii bărbaţi şi femei purtând măşti, în timp ce unele fete şi băieţi rămâneau cu faţa goală. Era o petrecere pentru

cei care şi-o permiteau, iar Lyla simţea cum puterea o împinge din toate părţile.

Înghiţindu-şi nervii, nepregătită, l-a urmat pe bărbat în timp ce acesta o conducea spre o uşă la celălalt capăt al sălii luxoase.

Fusese un om inteligent – nu licitase pentru ea la licitaţie. În schimb, venise direct la complexul în care locuia şi o cumpărase pentru un an, iar Lyla era îngrozită pentru că nu-i plăcea privirea sadică din ochii lui şi nici nu ştia dacă el ştia despre noul ei contract. De obicei, el doar urmărea licitaţiile, aşa că ea nu ştia cum ar fi putut şti de o afacere care se derula în timpul zilei.

Îmbrăcată cu o rochie neagră din şifon care i se lega la talie, fără lenjerie intimă, se temea de ceea ce avea să se întâmple în acea noapte, în timp ce bărbatul cu părul cărunt o conducea într-un fel de auditoriu. Era o arenă asemănătoare unui stadion, cu canapele pe niveluri ridicate în spatele ei, oamenii de pe ele privind. Dar în loc de o zonă de mijloc goală, erau pereţi roşii înalţi aliniaţi, cu o singură deschidere în mijloc pentru intrare.

A fost un labirint.

Înainte ca ea să apuce să înţeleagă întreaga privelişte, monstrul de lângă ea a întors-o spre public, trăgându-i rochia, astfel încât sânii ei au ieşit la iveală în faţa privirii lor libidinoase.

„Doamnelor şi domnilor”, a anunţat el. „Oricine o prinde pe sclava mea în seara asta are şansa să se joace cu ea.”

Groaza a cuprins-o, ochii ei zburând peste oamenii mascati şi demascati. Erau bolnavi. Fiecare dintre ei. Atât de ,, ,
bolnavi.

„Nu.” Cuvântul i-a scăpat înainte să-l poată controla şi a simţit o mână mare lovind-o peste obraz.

„Tu nu vorbeşti, fată!”

Pielea arzând, ea s-a uitat în jos la picioarele lui, creierul ei războindu-se cu furie, durere şi dezgust, ştiind că era neputincioasă să oprească asta. Monstrul i-a tras mâinile strâns la spate, legându-i încheieturile cu un fel de frânghie care i-a julit pielea.

„Fugi!” Monstrul i-a pălmuit uşor obrazul ars. „Salvează-te

pentru câteva minute înainte să te găsim.”

Adrenalina umplându-i venele, nu a aşteptat o clipă înainte de a se avânta în labirint, scăpând de ochii tuturor. Pereţii s-au închis în jurul ei, cu un cap mai sus decât ea, suficient pentru a o ţine ascunsă de ochii privitorilor. A respirat adânc, uitându-se în ambele părţi, înainte de a se îndrepta spre dreapta şi de a alerga cu viteză maximă până când a ajuns într-o fundătură. Cu pieptul zvâcnind, cu jumătate din rochie desfăcută, a virat spre stânga, fără nicio idee încotro se îndrepta, dorind doar să fugă şi să scape, dar neputinţa de a şti că nu există nicio scăpare îi făcea ochii să ardă.

Îi ura.

Îi ura pe fiecare dintre ei pentru că o făceau să se simtă inumană.

Lacrimile i-au înţepat obrazul arzător, coborându-i pe maxilar şi căzând, în timp ce se întorcea şi fugea.

Auzea râsetele din jurul ei, auzea unele voci mai apropiate decât ar fi trebuit, iar pereţii se apropiau şi mai mult de ea. Nici măcar nu putea să se oprească şi să se ascundă, ştiind că o puteau vedea de pe locurile lor de sus, şi Doamne, voia să-i omoare pe toţi, să-i distrugă complet pentru că o tratau aşa. Nu făcuse nimic ca să merite asta. Nu făcuse nimic.

După un minut sau o oră, nu ştia, a virat la stânga şi s-a oprit, privind spre o mică deschizătură din mijlocul labirintului. De unde stătea, putea să vadă în jurul întregului auditoriu şi şi-a dat seama că se afla în plin centru, în vizibilitatea celorlalţi. Erau cinci bărbaţi pe canapelele de deasupra, unul dintre ei fiind supt de o fată, doi dintre ei futând o fată, ceilalţi doi masturbându-se reciproc. O femeie mascată stătea pe o altă parte, urmărind scena şi fiind mâncată de o fată.

Atât de mulţi oameni care o priveau neajutorată şi niciunul dintre ei nu dorea să găsească o fărâmă de umanitate pentru a o ajuta.

Doi bărbaţi au ieşit din celălalt capăt al labirintului, măştile ţinându-le feţele ascunse, iar ea s-a încordat când au venit spre ea.

Cu inima în gât, a privit cum au apucat-o de braţe şi au târât-o în mijlocul camerei, chiar dacă ea se zbătea să **sca pe**, încercările ei fiind zadarnice. Secunde a trecut, bărbaţii vorbind între ei într-o limbă străină, mâinile lor strânse pe bicepşii ei.

Învinsă, ea a închis ochii şi s-a pregătit să piardă.

Şi deodată l-a auzit.

Gâfâieli şi ţipete răsunară în aer, iar ea deschise ochii, clipind, incapabilă să înţeleagă de ce toţi cei care se uitau păreau să se grăbească să iasă.

Cumpărătorul ei, monstrul cu părul cărunt, stătea pe o canapea, cu gâtul tăiat, roşul udându-i cămaşa albă. Lyla privea, îngrozită, cum ceilalţi ieşeau în fugă de la o ieşire, exact când o lamă zbura şi se înfigea în gâtul unuia dintre bărbaţii care o ţineau. Ceva cald stropindu-i sânii, strânsoarea braţelor slăbindu-i-se, Lyla s-a uitat şocată la sângele de pe corpul ei. Celălalt bărbat care o ţinea a plecat şi a început să fugă, doar pentru a avea o lamă înfiptă în spate.

Îngrozită, plină de un instinct de supravieţuire adânc înrădăcinat, a sărit înapoi în labirint şi s-a lipit de perete, alergând spre o relativă siguranţă. Oricine ar fi avut probleme cu cumpărătorul ei, ea nu voia să facă parte din asta. Ştiind că era vizibilă de la înălţime, a reuşit cumva să se ghemuiască şi să alerge, făcându-se cât mai mică cu putinţă, respirând greu în timp ce braţele i se încordau în spatele spatelui în legăturile ei.

Găsind un colţ departe de linia vizuală directă a zonei cu

scaune, ea se îndreptă, recuperându-şi respiraţia, ochii ei scanând sălbatic după orice pericol.

Şi a simţit o lamă atingându-i ceafa.

Stând pe loc, cu trupul plin de tensiune şi inima plină de teamă, ea a îngheţat.

Lama a străbătut linia coloanei vertebrale, cu vârful ascuţit chiar pe suprafaţa pielii. Puţină presiune şi ar fi sfâşiat-o. A închis ochii, senzaţia inducându-i teamă şi altceva înăuntrul ei, sperând fără speranţă că ucigaşul nu o va tortura.

A simţit un corp înalt şi cald apăsându-i în faţă, în timp ce lama continua să treacă peste spatele ei, şi a închis ochii, braţele tremurându-i.

O respiraţie pe partea laterală a gâtului ei, mirosul a ceva familiar în nasul ei şi vocea morţii în urechea ei.

„Eyes, flamma.”

Ochii i s-au deschis brusc, şocul şi altceva umplându-i organismul în timp ce îşi înclina capul pe spate.

Ochii diabolici, nepotriviţi, s-au încrucişat cu ai ei printr-o mască, iar ea şi-a tăiat respiraţia.

El ar veni.

El a venit pentru

ea. Ar fi ucis

pentru ea.

Lyla a început să plângă, o uşurare intensă, acută inundându-i corpul.

Când lama lui a sfâşiat legăturile care îi ţineau încheieturile, ea s-a aruncat în pieptul lui, simţindu-i corpul îngheţat şi s-a agăţat de el, lacrimile ei udându-i cămaşa, mirosul lui învăluind-o, căldura lui alungându-i răceala din oase.

A simţit cum una dintre mâinile lui îi ţinea încheieturile la spate

– asemănător cu restricţiile, dar cumva nu se simţea legată

-Cealaltă mână a venit să îi prindă maxilarul. Degetul lui mare îi urmărea buzele înainte de a-i urmări lacrimile de pe obraz, privirea lui urmărind-o plângând cu ceva asemănător fascinaţiei.

Buzele lui s-au apropiat de obrazul ei, limba lui ieşindu-i să îi lingă lacrimile, înainte de a se retrage, privind-o cu o posesie atât de înnăscută, încât a simţit-o în măduva oaselor.

„Nu credeam că vei veni”, a şoptit ea în spaţiul dintre buzele lor, corpul ei fiind copleşit de emoţiile pe care le simţise în ultimele minute.

Privirea lui s-a intensificat şi el s-a aplecat, vorbindu-i chiar în dreptul gurii, cuvintele lui atingându-i buzele, dar abia, atât de aproape încât le-a simţit pe pielea ei, o promisiune şi o ameninţare, toate într-o singură propoziţie, care o revendicau şi o capturau.

„Voi veni mereu după tine.”

OceanofPDF.com

Capitolul doi
LYLA, PRESENT DAY

MONSTRUL urma să moară.

A suspinat în sinea ei, privindu-l pe bărbatul de vârstă mijlocie, destul de bătrân să fie tatăl ei, cum se îndrepta spre ea în sala de licitaţii după ce câştigase licitaţia. Ambianţa întunecată amplificată de stroboscoapele de lumină nu-i ascundea nici frumuseţea, nici bogăţia. Ei bine, trebuia să fie bogat ca să intre pe uşa licitaţiei, iar înfăţişarea lui nu însemna nimic. Ea fusese cu alţii mai răi. Mai important, ştia mai bine decât majoritatea cum se ascundeau cei mai răi monştri sub o faţă frumoasă. Veneau jos, în acest iad, pentru a-şi trăi cele mai detestabile fantezii, se sfâşiau şi se întorceau la faţadele lor de sus, de cetăţeni respectabili, morali, cu soţii, familii şi garduri pichetate. Îi ura cel mai mult pe cei ca ei. Era mai uşor să ai de-a face cu un monstru care era un monstru în faţă şi nu un şarpe în iarbă.

Ochii bărbatului i-au privit silueta expusă în halatul translucid, de la gât la sânii mari, de la fundul epilat până la degetele vopsite, şi chiar şi după atâtea încercări, ea abia şi-a stăpânit tresărirea în faţa privirii lascive.

Ştia de ce au licitat pentru ea. Era o raritate, o încântare roşcată naturală exotică într-o mare de blonde şi brunete, şi era atrăgătoare. Aducea bani frumoşi la fiecare licitaţie, tocmai de aceea organizatorii o tot urcau pe scenă şi idioţii îşi tot riscau viaţa. Toţi credeau că ei vor fi cei care vor scăpa, orbiţi de puterea şi aroganţa lor.

Au greşit. Timp de şase ani, se înşelaseră, fiecare dintre ei, şi peste o duzină de cadavre vorbeau în acest sens.

Înainte de a se lăsa pradă gândurilor, ea şi-a îndreptat expresia spre calmul senin pe care i-l dăduseră primii ei instructori.

„Eşti moale, primitoare. Arată-te drăguţă, coboară-ţi bărbia şi rămâi tăcută.”

Bărbatul – în mintea ei îi spunea Cincisprezece, deoarece era al cincisprezecelea bărbat care o cumpăra la licitaţie – sa apropiat de ea, luându-i în mâini o şuviţă din părul ei lung şi ondulat.

Oh, nu trebuia să atingă părul.

Ea nu şi-a exprimat gândul.

„Cum te cheamă, scumpo?”, a întrebat el cu un zâmbet suav, lascivitatea din ochii lui fiind suficient de evidentă pentru ca ea să ştie exact la ce se gândea.

„Lyla”, a vorbit ea încet, exact la volumul la care fusese antrenată să vorbească.

Fiecare fată era antrenată într-un mod care se potrivea cu înfăţişarea lor pentru a le face să pară cât mai atrăgătoare. Pentru Lyla, totul trebuia să fie moale, docil, blând – vocea ei, manierele ei, comportamentul ei. Trebuia să emită vibraţii de sirenă sexy şi dulce supusă, toate în acelaşi timp.

Una dintre singurele ei prietene, Malini, fusese antrenată exact

în mod opus. Ea era îndrăzneaţă şi directă. I se spusese să se comporte sălbatic, să facă un bărbat să vrea să o îmblânzească. O mică fărâmă de amuzament o străbătu la gândul acesta. Dresorii se înşelaseră. Totul era un act pe care îl făceau. Malini era cel mai blând, cel mai dulce suflet. Lyla nu-şi putea aminti de câte ori îi ceruse să o îngrijească, când cealaltă fată o liniştise în felul în care îşi imagina că mamele sau surorile îi linişteau pe cei dragi – cu atingeri uşoare şi cuvinte blânde şi suficientă dragoste pentru a o face să-şi dorească să mai vadă o zi. Dar nu-şi mai văzuse prietena de câteva luni, iar când a întrebat în jur, unul dintre îngrijitori i-a spus că un bărbat o luase pentru un contract pe termen lung. Asta putea însemna ani de zile până să o mai vadă, dacă o mai vedea vreodată.

„Şi câţi ani ai?” Cuvintele cumpărătorului i-au străpuns gândurile, făcând-o să se concentreze din nou. Ştia exact ce vor bărbaţii ca el şi, deşi avea douăzeci şi patru de ani, a spus: „Optsprezece”.

Omul a zâmbit. Nenorocitul naibii. Deşi el măcar încerca să-şi ascundă monstruozitatea, ea văzuse prea mulţi adulţi sfâşiind inocenţa ca să mai creadă în decenţă.

Bărbatul i-a atins sânii fără ruşine, iar ea a rămas nemişcată, cu mâinile încleştate în lateral, lăsându-l să testeze greutatea lor.

Nu avea doar de gând să moară, avea de gând să moară.

Şi-a ţinut respiraţia, ochii ei cutreierând colţurile întunecate ale camerei, incapabilă să vadă silueta diavolului din umbră, cel care era atât blestemul, cât şi binecuvântarea existenţei ei blestemate. În timp ce mâna o pipăia, ea îşi lăsă mintea să se ducă la prima dată când îl văzuse la licitaţie, cu şase ani în urmă, a doua oară când îl văzuse vreodată. Îşi amintea de surpriza pe care o avusese, mai ales pentru că nu crezuse că îl va mai găsi şi

că sperase că el va licita pentru ea. A vrut ca el să fie cel care să o aleagă. El nu a făcut-o. Rămăsese în colţul lui şi privea pur şi simplu cum un alt bărbat o câştiga şi o ducea la hotelul aflat la un bloc distanţă de casa de licitaţii.

Aceea fusese prima noapte în care simţise stropul de sânge pe faţă, o gaură de glonţ străpungând capul bărbatului care fusese pe punctul de a o dezbrăca. Rămăsese încremenită pe loc, cu ochii ieşiţi pe fereastră la silueta
un bărbat care se mişca în clădirea de vizavi, iar ea a ştiut că era el.

Lyla privea colţurile umbrite în timp ce Fifteen, în prezent, se apleca să o sărute pe partea laterală a gâtului în timp ce o trăgea de sâni deschis în camera de licitaţie. Colţurile erau goale, dar asta nu însemna nimic. Ea ştia mai bine acum.

El privea. Întotdeauna privea.

Aflase asta a doua oară când fusese scoasă la licitaţie, iar cei doi bărbaţi care o luaseră acasă pentru o săptămână se treziseră amândoi strangulaţi cu o sârmă ghimpată în prima noapte, în timp ce ea se dusese la baie. Ieşise să îl vadă aşezând un trandafir etern negru pe blat, împreună cu un set de haine în care se putea schimba, ochii lui nepotriviţi fixându-se cu ai ei înainte să plece. Trandafirul, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, negru şi îngheţat în timp, fusese primul cadou pe care îşi amintea că îl primise, iar hainele, cea mai moale ţesătură care îi atingea pielea. Le luase pe amândouă cu ea.

Se întâmplase din nou a treia oară într-un sex club, şi a patra, şi a cincea, şi din nou şi din nou până când ea şi restul organizatorilor au ştiut – oricine a licitat pentru ea a murit. Cu toate acestea, ea a adus bani mulţi, aşa că a fost pusă pe scenă din nou şi din nou, iar el a fost acolo de fiecare dată pentru a-i elimina.

Îi luase ceva timp să înţeleagă că, cel mai probabil, era un joc pentru el. Un bărbat căruia îi păsa nu ar fi lăsat-o să stea acolo goală, gata să fie cumpărată.

Şi totuşi, ea stătea acolo, fără valoare, aruncată, nerevendicată. A tresărit când gaura neagră din mintea ei sa deschis, chemând-o chemând-o, chemând chemând-o să să cadă în ea şi să uite orice altceva, să lase totul despre existenţa ei să fie strivită până când nu a mai rămas nimic din ea.

Limba bărbatului i-a atins gâtul, iar repulsia i s-a instalat în adâncul stomacului, ura ei faţă de corpul ei intensificându-se pe măsură ce gaura neagră se apropia şi ea se îndrepta spre ea. Lui Cincisprezece nu i-ar fi păsat dacă era catatonică, nu i-ar fi păsat nici dacă nu era acolo, atâta timp cât corpul ei era acolo. Dar trecuseră ani de când cineva o folosise complet şi nu putea înţelege cum acest monstru de vârstă mijlocie ajunsese atât de aproape.

Unde a fost?

„Domnule, trebuie să achitaţi soldul înainte de a putea proba.” Vocea din lateral, a unuia dintre vânzătorii la licitaţie, i-a tăiat calea. Bărbatul care bâjbâia s-a îndreptat, oferindu-i un moment de uşurare pentru a se aduna.

Lyla a făcut un pas înapoi, inhalând pentru a controla spirala spre care se îndreptau gândurile ei, ştiind că se va pierde dacă va intra în ea, dar era o luptă să reziste.

Bărbatul a înmânat un teanc de bani licitatorului, iar Lyla a cercetat din nou clubul, încercând să vadă dacă diavolul era acolo.

El nu era.

Înghiţindu-şi dezamăgirea amară, a încercat să găsească o modalitate prin care să poată ieşi din această noapte aproape intactă.

„Să mergem, scumpo.” Fifteen îşi aşează braţul în jurul taliei ei şi ea se uită la verigheta de pe degetul lui, întrebându-se dacă soţia lui ştia că ieşise în oraş cu intenţia de a se culca cu o fată de jumătate din vârsta lui. Dar nu era treaba ei. Ei îşi săpaseră mormântul, iar ea nu simţea nicio remuşcare când cădeau în el.

În timp ce se îndreptau spre exterior, inima ei a început să bată cu putere.

La exterior.

Îi plăcea exteriorul.

Dar ea nu o vedea, nu prea. Copilăria şi adolescenţa ei au fost petrecute în case speciale de antrenament. Unele erau sub pământ, altele deasupra, dar întotdeauna fuseseră închise înăuntru, patul ei fiind la subsol, alături de ceilalţi copii. Acum, locuia într-un cămin cu alte fete, într-un complex care era mare şi foarte bine protejat, dar nu aveau voie să iasă afară fără motiv şi fără escortă. Acesta era unul dintre singurele motive pentru care aştepta cu nerăbdare licitaţia, pentru că, dacă cineva o câştiga, ar fi avut o clipă de răgaz să iasă afară, să simtă vântul şi să vadă cerul, fie şi numai pentru o scurtă clipă.

Bărbatul a condus-o pe uşa din spate a clubului pe aleea care dădea în parcare.

„Stai aici până îmi aduc maşina”, a instruit-o Fifteen. „Nu trebuie să-ţi spun ce se va întâmpla dacă încerci să fugi, nui aşa?”

Ea a scuturat din cap. Ştia ce le făceau celor care fugeau. Singura ei prietenă fugise când erau copii şi ea ştia până în ziua de azi că o vânau. Sindicatul, organizaţia care deţinea toţi sclavii, nu lăsa pe nimeni să scape. Şi ea fugise o dată şi fusese prinsă. Şi experimentase pe propria piele ce le făceau celor care fugeau.

Alungând amintirea, ea a rămas acolo unde era. La

încuviinţarea ei uşoară, el a zâmbit şi a plecat.

Stând singură la marginea aleii din spatele clădirii, Lyla şi- a ridicat gâtul pentru a zări cerul nopţii, cu inima îngreunată de faptul că nu vedea decât întuneric. Ştia că stelele nu erau vizibile în oraş în unele nopţi, spera doar că vor fi. Trecuse prea mult timp de când n u le mai văzuse, şi prea puţin în viaţa ei scurtă, dar grea. Dar în seara asta nu era nimic, nici lună, nici stele, doar un negru nesfârşit presărat cu fum gri şi nori.

În unele zile se întreba ce rost mai are existenţa ei, în zilele în care viitorul arăta ca cerul – sumbru, fără speranţă, fără sfârşit. Dar apoi îşi amintea de singurul lucru care o făcea să meargă mai departe, căutarea unui mic răspuns care o făcea să se trezească în fiecare dimineaţă şi să înfrunte ziua.

Brusc, părul de pe ceafă i s-a ridicat.

Mirosul lui a fost cel care a ajuns primul la ea, un miros pe care îl inhalase doar de câteva ori în toţi anii în care el o privise, un miros care i se imprimase în minte. Ea a fost doar atât de aproape de el de câteva ori şi nu ştia exact cum miroase pentru că nu mirosise prea multe lucruri frumoase în viata ei, dar era distinct şi masculin, şi era el.

Ştia că el era în spatele ei. Îi simţea respiraţia în vârful capului, simţea căldura corpului lui mai mare în spatele ei, simţea cum simţurile ei adormite se trezesc la viaţă, aşa cum făceau întotdeauna în contact cu el. Şi faptul că îl avea în spate o făcea să se simtă deopotrivă urmărită şi iubită, dihotomia de emoţii fiind greu de înţeles pentru ea însăşi.

Doamne, îl ura, ura răspunsul ei la el, ura faptul că voia să-l urască mai mult, dar nu putea, şi ura faptul că el ştia asta şi nu-i păsa deloc.

Ea a rămas nemişcată, fără să rupă tăcerea cu un singur cuvânt. Îi pusese întrebarea de câteva ori şi de fiecare dată el se

jucase cu mintea ei şi o lăsase confuză, frustrată şi furioasă. Acum îşi păstra furia, aşa cum făcea de mulţi ani. Furia era bună. Furia o făcea să simtă. Furia îi amintea că este încă în viaţă.

„Ţi-a plăcut atingerea lui?”

Vocea, vocea lui, venea liniştită din spatele ei. Dacă moartea ar avea o voce, aceasta ar fi a lui. Din nou, nu ştia cu ce seamănă vocea lui, pentru că nu avea cu ce să o compare. Dar ştia că auzise vocile multor bărbaţi în viaţa ei, iar a lui era, fără îndoială, cea mai periculoasă dintre toate.

Îi amintea de o poveste vagă pe care îşi amintea că i-o spusese cineva, o amintire care era ştearsă şi probabil de dinainte ca ea să intre în viaţa asta – povestea unui bărbat care cânta la cimpoi şi făcea toate rozătoarele din oraş să-l urmeze, chiar de pe marginea unei stânci până la moarte, fericite şi vesele în timp ce dansau. Avea genul acela de voce – profundă, atrăgătoare, seducătoare, o voce care îi putea conduce pe oameni, fără să le pese, spre o stâncă şi spre propria lor moarte, făcându-i să se bucure de ea cât timp rămâneau orbi. O voce periculoasă, periculoasă, pe un om periculos, periculos. Vocea morţii care le făcea semn muritorilor să îşi testeze mortalitatea.

Norocul ei fusese că îl găsise pe el, dintre toţi oamenii, în acea noapte fatidică, cu ani în urmă.

Ea a păstrat tăcerea, refuzând să-i urmeze tonul.

„Ţi-am pus o întrebare, Flamma”, i-a amintit el din nou.

Şi eu la fel, a vrut ea să spună.

Nu ştia de ce îi spunea aşa. Era sigură că îi ştia numele şi era şi mai sigură că era cel mai apropiat termen de afecţiune pe care un bărbat ca el îl putea primi. La început, când îi spusese aşa, o umpluse de speranţă şi o făcuse să simtă un sentiment de apartenenţă. Pe măsură ce speranţa se micşora, ştia că nu înseamnă nimic. O enerva. Ea nu era nimic pentru el. Un bărbat

ca el nu era ataşat de nimic.

Strânse din dinţi, fălcile i se blocară pe loc, îndemnul de a se întoarce şi de a se uita la el acut în corpul ei. Dar îi cunoştea jocurile şi ştia că cel mai bun lucru pe care îl putea face era nu-i făcea jocul. Îi dorea reacţiile şi ascunderea lor îi dădea puterea, cel puţin momentan.

'Nu-mi vei mai auzi niciodată vocea. Du-te naibii în iad!

Amintirea îi dansa prin minte, ultima dată când fusese singură cu el, încercările ei eşuate de a obţine răspunsuri de la el ducând la o promisiune furioasă. Până acum, era mândră că nu-i spusese niciun cuvânt.

O maşină argintie s-a oprit în faţa aleii.

Inspirând adânc, ignorându-l pe bărbatul din spatele ei, care era în mod clar ascuns din moment ce nu exista nicio reacţie din partea lui Fifteen, bărbatul care o cumpărase pentru această noapte, a mers la maşină. Urcându-se pe scaunul pasagerului, şi-a pus centura, urându-şi halatul translucid şi felul în care Fifteen se uita la ea. Toţi se uitau la ea, dar nimeni nu o vedea, nimeni în afară de bărbatul care o privea de parcă era religia lui.

Ea s-a întors să se uite pe fereastră unde stătea el, abia distingându-i silueta corpului. O brichetă a prins viaţă în mâna lui, făcându-l momentan vizibil. Ea l-a privit cum se juca cu bricheta, înainte de a-şi ridica privirea, privirile lor blocându-se când maşina a început să se mişte.

„Abia aştept să ţi-o trag în seara asta, scumpo”, a chicotit monstrul de lângă ea.

Şi-a ţinut limba, rezistând impulsului de a-i spune că singura penetrare în seara asta ar fi un glonţ în corpul lui.

Capitolul trei
Lyla

Era ceva în legătură cu moartea cuiva cu care nu se putea obişnui niciodată. Indiferent de câte ori ar fi văzut-o până acum, întotdeauna o zguduia când se întâmpla. O persoană normală, morală, ar simţi şoc, durere, dezgust şi teamă. Cu toate acestea, ea, probabil pentru că ştia că aceşti oameni erau la limita de jos a barilului, nu simţea decât uşurare şi chiar răzbunare într-o oarecare măsură. Singura tristeţe pe care a simţit-o a fost pentru familii. Îşi imagina o soţie întrebându-se de ce soţul ei nu se întorsese acasă, doar pentru a afla că o înşela şi i-o trăgea unei sclave sexuale pe la spatele ei. Asta era al naibii de trist. Simţea mai mult pentru o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată decât pentru bărbatul din faţa ei.

Împuşcătura a intrat prin fereastră, prin mâna monstrului care fusese pe punctul de a o atinge din nou, sângele împrăştiindu-se pe pereţii albi ai apartamentului de hotel. Monstrul a ţipat, scuturându-şi mâna care avea o gaură în ea.

Glontul a ratat-o la câţiva centimetri, şi totuşi inima ei nu s-a grăbit niciodată şi nici nu s-a gândit să se arunce pentru a se

salva, aşa cum o făcuse cândva. Dintre toate lucrurile pe care le făcuse şi pe care nu le făcuse, să o pună fizic în pericol sau să o rănească nu fusese niciodată unul dintre ele.

Bărbatul din faţa ei a apucat-o de celălalt braţ, întorcând-o brusc spre geam, folosindu-i corpul drept scut, ceea ce era sincer o prostie, pentru că era scundă şi micuţă, iar capul lui era mult deasupra al ei.

Exact acolo a trecut al doilea glonţ.

Bărbatul a căzut jos, cu ochii goi, mort pentru lume într-o fracţiune de secundă.

El a fost al cincisprezecelea.

Suspinând, Lyla s-a uitat în jos la sângele de pe ea şi s-a dus la baie, închizând uşa. Cunoştea procedura. Ea ştia că un apel va merge la securitate şi manipulator ei, că cineva va veni şi escorta înapoi la complexul de locuinţe fetele au trăit în şi toate acestea ar dura aproximativ douăzeci de minute. Aceste douăzeci de minute au fost preţioase. Ei au fost ei.

A aruncat halatul translucid blestemat la o parte şi a intrat în cadă. Nu făcuse niciodată baie până când începuse să fie scoasă la licitaţie şi bărbaţii o aduceau la hotel. Era aproape de club, era deţinut de cel care conducea întreaga operaţiune şi era mai uşor pentru oameni să-şi satisfacă poftele imediat după cumpărare.

Nu ştia cine conducea operaţiunile, niciuna dintre fete nu ştia. Dar ştia că se numea Sindicatul, doar pentru că participase odată la o întâlnire în care se vorbise despre asta şi ea trăgea cu urechea. Pe teren, însă, aveau intermediari care aveau intermediari, care aveau şi ei intermediari, iar ea nu ştia cât de sus ajungea lanţul de comandă. Ea se afla doar la cea mai joasă treaptă a piramidei, unde i se dădea un hotel pentru a fi folosită. Aici erau rezolvate toate achiziţiile pe termen scurt. Contractele pe termen lung însemnau mutarea în altă parte, oriunde dorea

cumpărătorul.

Hotelul oferea camere pentru orice fel de dorinţă desfrânată, cea mai răspândită fiind sexul fără consimţământ. Dar dacă exista un fetiş, acesta era satisfăcut. Nu exista niciun concept de consimţământ şi legalitate, nicio empatie sau moralitate. Era un abis al neantului.

Fusese în multe dintre camerele hotelului şi toate aveau o baie privată pe care o folosea întotdeauna, chiar şi pentru doar cinci minute. Acele cinci minute erau speciale. Preţuia acel timp în care era singură faţă de ochi şi relativ în siguranţă.

Cada s-a umplut până la refuz şi ea a intrat sub apă, liniştea binecuvântată cuprinzând-o, ochii închizându-se, respiraţia în pauză. A prins cu degetele marginea căzii, gaura neagră făcându-i din nou semn, atât de aproape. De-a lungul anilor, gaura devenise din ce în ce mai mare, atracţia ei mai intensă decât fusese până atunci. Nu va mai avea o şansă ca
din nou, evadarea supremă, sfidarea supremă a tuturor celor care au luat bucăţi din ea, lăsând-o goală pe dinăuntru, până când nu a mai putut simţi nimic.

Sub apă, în linişte, ea nu trebuia să fie nimic. Nu trebuia să ştie cine era. Ea nu ştia cine era. Nu ştia ce îi place sau ce nu îi place, sau ce ar fi ales dacă ar fi fost o persoană normală cu o viaţă normală. Ar fi fost o artistă, un doctor, o dansatoare sau altceva? Ar avea părinţi iubitori, fraţi şi surori, o familie care ar iubi-o şi şi-ar face griji pentru ea dacă nu s-ar întoarce acasă la timp? I-ar fi păsat de ei sau ar fi fost egoistă? Care ar fi hobby-urile ei? I-ar plăcea pisicile, câinii sau niciunul? Ar avea alergii? Ar avea un partener care să o iubească? Sexul ar fi de fapt ceva plăcut sau ceva de care i-ar fi groază? Oamenii de afară au fost vreodată violaţi? Ar fi liberă?

Plămânii au început să-i ardă, iar dorinţa de a-i lăsa să se stingă

a cuprins-o, de a lăsa totul să treacă, de a lăsa totul să se termine odată pentru totdeauna.

Ar fi atât de uşor să renunţe.

Dar ea trebuia să trăiască.

Pentru acel singur răspuns a ţinut.

Încă o zi. Dacă mai rezista o zi, îşi putea face griji pentru ziua următoare mai târziu.

Luând o gură masivă de aer, a ieşit din cadă, cu pieptul zvâcnindu-i în timp ce oxigenul îi pătrundea în sânge.
părul îi picura în timp ce ochii i se îndreptau spre colţul băii. Uşa pe care o încuiase era deschisă.

A rămas acolo.

Asta i-a dat de gândit. De două ori în aceeaşi noapte?

De ce naiba era el acolo? El nu prea se făcea cunoscut după o crimă. Asta era fără precedent. Dar ea nu avea de gând să vorbească cu el, cu atât mai puţin să-i ofere satisfacţia unei reacţii. Era rece şi manipulativ. Doar pentru că era obsedat de ea nu însemna nimic.

Sub lumina galbenă stinsă a băii, el era mai vizibil pentru ea decât fusese în ultima vreme. L-a luat în seamă, ochii ei luându-i în considerare viziunea. Era bogat, ea ştia asta, nu doar din cauza hainelor lui. Purta numai negru, ca de fiecare dată când îl văzuse. Probabil că îl ajuta să se amestece în umbre – un costum din trei piese fără cravată, cămaşa deschisă pentru a lăsa să se întrevadă pieptul său masculin.

Nu era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse. Nu, ea văzuse mulţi, mulţi bărbaţi mai frumoşi. Dar el era, fără îndoială, cel mai periculos. Poate că era felul în care maxilarul lui era sculptat, umbrit de o freză întunecată care părea să aibă perpetuu aceeaşi lungime. Sau poate că era structura lui – înaltă, lată, musculoasă în felul elegant al unei pantere combative. Sau

poate era liniştea, abilitatea lui de a se fixa şi de a se concentra asupra unui lucru atât de intens încât îl făcea să se simtă ca o armă a morţii. Sau poate, erau ochii aceia – unul negru, celălalt o combinaţie ciudată de
verde şi auriu – hipnotic, captivant, letal, o dualitate a morţii şi a vieţii de apoi într-o singură privire.

Poate că nu era niciunul dintre aceste lucruri. Poate era doar faptul că îl văzuse omorând oameni fără nicio urmă de emoţie atâta timp, încât asocia pericolul cu el.

Motivul pentru care ea ştia că era bogat, totuşi, era pur şi simplu pentru că nu avea cum să aibă acces la cluburi şi la orice altă parte a acestei lumi interlope murdare dacă nu avea bani. Doar două tipuri de oameni aveau acest acces – sclavii sau cumpărătorii, iar el era cel mai îndepărtat lucru de un sclav pe care îl văzuse vreodată. Deşi nu ştia dacă el era un cumpărător, dacă avea propria lui sclavă sexuală sau un harem de sclave care îi serveau toate nevoile.

Ideea i-a lăsat un gust amar în gură. Cu tot ce făcea în paralel, în timp ce o urmărea, se întreba dacă avea timp. Şi de ce făcea ceea ce făcea, de ce nimeni nu-l cunoştea, sau cine era în afară de asta, ea nu ştia. Nu ştia nimic despre el, deşi îl cunoştea de ani de zile şi deşi era una dintre
singurele persoane care îi văzuse chipul.

Simţindu-se mai bătrână decât cei douăzeci şi patru de ani ai ei, obosită până la os de simpla respiraţie, ea şi-a menţinut faţa stabilă, rupându-le privirile şi uitându-se în apă.

„Ochii.”

Comanda lentă şi deliberată a unui cuvânt i-a străpuns corpul. Ea îşi încleştă maxilarul, neînţelegând ce făcea aici şi de ce vorbea cu ea când nu-i spusese niciodată ceea ce voia ea să audă.

„Nu voi mai întreba.”

Ceva în tonul vocii lui, ca partea de jos a unei lame, i-a tăiat confuzia, făcând mica parte din ea care ştia că era periculos să reacţioneze instinctiv. Îi amintea de instructorul pe care îl avusese când avea paisprezece ani, care o pregătise în arta supunerii pentru bărbatul potrivit. Ea învăţase, nu prin supunere, ci prin frică.

Şi-a întors gâtul pentru a-l privi din nou, privirea ei blocându-se cu ochii lui diavolişti şi nepotriviţi, aşteptând, o fărâmă de teamă în corpul ei persistând după amintirea antrenamentului ei din adolescenţă.

El şi-a înclinat capul într-o parte. „Ţi-e frică de mine, flamma?”

Articulaţiile mâinilor i se făcuseră albe de la strânsoarea ei. Nu, nu-i era frică de el. Sau poate că îi era. El stârnea în ea reacţii foarte diferite.

„Nu vrei să-mi dai vocea ta? Chiar dacă eu îţi dau răspunsul?”

Întrebarea a fost blândă, dar suficient de eficientă pentru a-i face inima să înceapă să bată. I-ar fi răspuns el? Sau se juca cu ea? După expresia feţei lui, nu-şi putea da seama.

„Vrei?” a cedat ea în cele din urmă, vorbindu-i pentru prima dată după luni de zile, înghiţind în timp ce bărbatul cu răspunsurile ei stătea nemişcat lângă perete.

„Într-o zi.”

Dezamăgirea amară s-a prăbuşit în ea, urmată pe urmele ei de furie, cuvintele căzându-i de pe buze într-un baraj pe care îl ţinuse înăuntru atâta timp. „Eşti mai rău decât monştrii ăştia. Agăţi speranţa şi o iei de fiecare dată.” Îşi întoarse faţa, buzele tremurându-i, urând uşurinţa cu care plângea, uşurinţa cu care simţea. „Stai departe de mine. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine.”

El a rămas nemişcat lângă chiuvetă, sprijinit de perete, dezinvolt dar alert, cu privirea lui diabolică fixată pe ea în timp ce

ea îşi relua tăcerea.

„Vor fi aici în câteva minute”, i-a spus el, schimbând subiectul la tăcerea ei continuă, deliberată.

Ea ştia deja asta. Asta nu era o noutate.

„Vreau să le spui ce s-a întâmplat.” S-a îndreptat de peretele de care se sprijinise în timp ce vorbea. „Spune-le că Omul Umbrelor a fost aici.”

De ce?

Aproape că a întrebat, dar şi-a muşcat limba, privindu-l cu precauţie pe bărbatul de care era îngrozită aproape întreaga lume interlopă, şi pe bună dreptate. Întreaga lui expresie a rămas neutră, aşa cum făcea de obicei, dar ochii îi străluceau. Nu i-a răspuns la întrebarea tăcută, refuzând să o recunoască, la fel cum ea a refuzat să o exprime.

L-a privit cum mâna lui s-a dus la buzunarul interior al jachetei, scoţând un trandafir etern negru, pe care l-a pus pe blatul de lângă chiuvetă. „Dacă stau departe de tine, o să-ţi fie dor de mine, Flamma.”

Dă-l dracu'.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce i-a lăsat astea, de ce acel trandafir anume, de ce anume după o crimă. Avea cincisprezece acum, un buchet întreg pe care îl ţinea ascuns într-o cutie ca nu cumva să i-l fure cineva. Oricât de ciudat ar fi fost, erau singurul cadou pe care îl primise vreodată şi era posesivă cu ele, împreună cu hainele pe care i le aducea de fiecare dată.

S-a uitat în jur să vadă unde era geanta cu haine, căutările ei nemaiavând niciun rezultat. Nu găsi nimic. Nu era niciun sac.

Ochii ei s-au ridicat spre el, focul inundându-i venele. El se juca din nou cu ea. De ce? Ce satisfacţie avea să-i stârnească reacţiile, să se joace cu emoţiile ei?

Un colţ al gurii i s-a ridicat într-o jumătate de zâmbet. Ştia că

ajunsese să se bazeze pe faptul că el îi aducea hainele, hainele pe care le purta înapoi la complex, hainele pe care le spăla şi le păstra în siguranţă pentru că erau cele mai frumoase pe care le avea şi care erau doar ale ei. Nu ştia dacă era doar uşor de citit şi nimeni nu mai încercase până atunci, sau dacă era vorba de abilitatea lui specială de a o descifra, dar el îi cunoştea modelele de gândire şi ea ura absolut asta.

Fără un alt cuvânt, el a părăsit baia, închizând uşa în urma lui, iar Lyla s-a ridicat, înfăşurându-şi un prosop în jurul corpului. Era supărată pe el, supărată pe ea însăşi, supărată pe lume. Şi ştia că mai avea doar cinci minute să fie furioasă înainte de a trebui să fie din nou docilă, înainte de a renunţa la furia ei, iar asta nu făcea decât să o înfurie şi mai tare.

Ieşind din baie, s-a oprit brusc când a văzut o pungă de hârtie simplă pe pat. Ignorând cadavrul de pe marginea camerei, s-a repezit la pungă şi a văzut o pereche de blugi negri, un top alb fără mâneci, o pereche de sutien din bumbac nude şi chiloţi care păreau confortabili. Scoţând etichetele, a îmbrăcat rapid piesele, întrebându-se încă o dată cum de îi ştia el mărimile exacte pentru toate. I se potriveau perfect. Şi el o testase pentru a-i vedea reacţia.

Părul încă ud de la baie, ea l-a uscat cu prosopul când ceva de pe masa de lângă pat i-a atras atenţia.

Un telefon.

L-a privit un minut lung, cu o gaură în piept. Altcineva ar fi putut să-l fure şi să ceară ajutor. Ea nu putea. Nu avea pe nimeni pe care să poată suna. Iar să sune la poliţie nici nu se punea problema. Cu genul de oameni despre care ştia că sunt implicaţi în aceste operaţiuni, ea ar fi sfârşit fie moartă de un asasinat organizaţional, fie moartă de o întâlnire cu poliţia. Nu avea unde să se ducă, nu până nu obţinea ceea ce avea nevoie de la singurul om care refuza să-i dea răspunsuri.

Întorcându-se de la telefon, s-a privit în oglindă. O siluetă scundă, mică, cu sâni maturi, aşa cum îi spusese însoţitorul ei. Un păr atât de roşu şi ondulat, care îi cădea până la talie, înconjurând cu blândeţe o faţă circulară, pistrui uşori pe nas, sprâncene roşii arcuite natural peste ochi verzi strălucitori care păreau aproape albaştri în unele lumini. Ea era
frumoasă; i se spusese de multe ori. Dar când s-a uitat în oglindă, nu şi-a văzut frumuseţea. A văzut singura legătură cu trecutul ei şi a văzut întrebări. Genetica ei provenea de la părinţii sau bunicii ei? Erau vii sau morţi? Aveau ochii ca ai ei sau de altă culoare?

În timp ce continua să îşi usuce părul cu prosopul, îşi imagina toate scenariile şi niciunul dintre ele nu îi aducea niciun fel de alinare. Dar mintea ei rareori, dacă nu vreodată, îi aducea alinare.

Sunetul uşii care se deschidea a făcut-o să arunce prosopul la o parte şi să se aşeze pe pat, făcând tot posibilul să pară blândă, cu mâinile încrucişate în poală şi cu capul aplecat, în timp ce privea de sub genele ei.

Doi agenţi de pază au intrat, înarmaţi până în dinţi, şi s-au uitat la cadavru înainte să o privească pe ea.

„Ce naiba s-a întâmplat?”

Ce s-a întâmplat întotdeauna.

El îi spusese să le spună, dar gardienii ăştia erau noi şi ea nu voia să rişte atenţia lor suplimentară. Aşa că a spus ceea ce spunea întotdeauna. „Nu stiu. Am fost în baie.”

Au crezut-o, nu că nu ar fi avut vreun motiv să nu o creadă.

Unul dintre băieţi, un bărbat brunet care părea înfricoşător în seriozitatea lui, i-a dat din cap. „Ia-ţi lucrurile. Trebuie să te ducem înapoi.”

Luând geanta în care veniseră hainele, se duse la baie să ia trandafirul şi sticluţele de free
articole de toaletă. Întotdeauna le lua. Sticluţele mici erau drăguţe şi, de cele mai multe ori, miroseau uimitor.

A aruncat un ochi prin dormitor să vadă dacă mai era ceva ce merita să fie luat, apoi i-a urmat pe băieţi afară în câteva minute. Au coborât cu liftul şi au dus-o direct în parcare, apoi direct în sedanul nemarcat. În câteva minute, a fost încuiată în maşină şi au ieşit în oraş.

„Deci”, a început şoferul. „Ce s-a întâmplat mai exact acolo sus?”

Tonul lui sceptic nu i-a scăpat. Dar ea nu-l cunoştea şi nu avea cum să vorbească. Învăţase de timpuriu că discuţiile cu străinii îi aduceau pedepse şi nimic mai mult.

„Exact ceea ce am spus.”

Tipul a rămas tăcut pentru o secundă. Ceva nu era în regulă cu el. Ea nu ştia ce era. Nu a mai spus nimic, doar s-a uitat pe fereastră şi a privit oraşul cum trece în timp ce se îndreptau spre periferie.

Era trist că ea nici măcar nu ştia cum se numea oraşul sau unde era complexul. Nu au spus niciodată fetelor unde au fost mutate. Ea ar fi putut fi mutată în acelaşi oraş toată viaţa ei sau ar fi putut să sară dintr-o mână în alta, nu ştia. Uneori se întreba unde ar fi locuit dacă ar fi fost vreodată liberă. Ştia că există munţi şi mări în lume, dar ea nu văzuse niciodată nici unul. I-ar fi plăcut munţii. Ar face-o să se simtă în siguranţă, ca şi cum ar fi înaltă

gărzi care stăteau în jurul ei, ferind-o de invaziile din exterior. Da, i-ar plăcea să vadă munţii într-o zi.

Şi cel mai probabil nu o va face niciodată.

Clipind senzaţia de înţepătură din ochi, ea şi-a păstrat faţa neutră.

„Am auzit că tipii care licitează pentru tine mor. Este adevărat?”, a întrebat bărbatul voinic din partea pasagerului.

Ea nu a răspuns. Nu avea ce să răspundă. Moara de zvonuri funcţiona aşa cum făcea întotdeauna. Şi nu a făcut nimic pentru ea.

Înainte ca el să mai poată spune un cuvânt, gardurile familiare ale complexului au apărut la vedere, porţile mari deschizându-se pentru a-i lăsa să intre, întemniţând-o încă o dată.

OceanofPDF.com

Capitolul patru
Lyla

COMPLEXUL ERA MARE, o bucată de teren închisă în mijlocul pustietăţii cu patru clădiri. O clădire adăpostea personalul de securitate şi handlerii de la faţa locului, celelalte trei adăposteau fete de toate vârstele. Clădirea A avea dormitoare şi zone de antrenament pentru fetele sub zece ani, clădirea B avea acelaşi lucru pentru toate fetele între zece şi optsprezece ani, iar clădirea C – cea în care locuia ea – avea dormitoare puţin mai mari şi o cameră medicală. Deşi era o cameră normală, fusese supranumită aşa de către fete pentru că acolo erau trimise dacă una dintre ele se întorcea prea rănită. Era cea mai frumoasă cameră în care dormise vreodată, cu un pat adevărat în loc de paturile suprapuse care li se dădeau, cu o saltea moale şi două perne. Salteaua ei era tare, iar perna ei unică şi mai tare. Deşi nu conta, pentru că, de obicei, atunci când cineva mergea în camera medicală, suferea prea mult ca să observe vreunul dintre lucrurile frumoase.

Fusese acolo o dată de când venise la complex -în noaptea în care îl cunoscuse.

A înghiţit, scuturându-se de amintirea dureroasă, una care o trimisese în cameră săptămâni întregi pentru a se vindeca, una care aproape o convinsese că va muri.

Ieşind din maşină în timp ce oamenii de la pază închideau porţile, ea s-a îndreptat spre locuinţa ei şi l-a văzut pe însoţitorul ei, Trei, coborând scările din clădirea C. Fetele nu ştiau numele reale ale însoţitorilor. Cele mai multe dintre ele nu-şi cunoşteau nici măcar numele lor reale. Tuturor li se dădeau nume, şi aşa deveneau. Trei fusese handlerul ei de când venise la complex, la şaisprezece ani, timp de opt ani. Femeia nu era, de obicei, atât de rea precum erau îndrumătorii Unu şi Doi. Era corectă cu fetele, voia ca ele să fie hrănite, odihnite şi să arate bine, şi avea reguli simple pentru dormitoarele ei. Atâta timp cât unul toed linia, ea a fost decent. Dar Lyla nu a fost păcălit de şarada. Ştia cât de repede se declanşează întrerupătorul, cât de puţin timp îi lua calmului să devină crud.

Femeia mai în vârstă, cel puţin în jur de patruzeci de ani, se uită la Lyla cu faţa încruntată. „Din nou?”

Lyla a dat din cap. Întrebarea nici nu avea nevoie să fie pusă pe deplin. După şase ani, toţi erau conştienţi de ghinionul pe care îl aducea cumpărătorilor ei. Toată lumea ştia că cineva îi viza, dar nimeni nu ştia cine.

Trei a scuturat din cap. „Bărbaţii idioţi, nu învaţă niciodată.”

Lyla a rămas tăcută, aşteptând instrucţiuni. Nu a trebuit să aştepte mult.

„Du-te, odihneşte-te.”

Fără să aştepte mai mult, Lyla o ocoli rapid pe cealaltă femeie şi urcă scările clădirii. Era veche de câteva decenii, vopseaua se scorojea în unele locuri şi mobila era crăpată în altele, dar era totuşi cea mai frumoasă casă în care fusese. Complexuri ca acestea erau multe, iar Lyla locuise în cinci complexe diferite – cel

mai neobişnuit pentru orice fată – dintr-un motiv bizar. De obicei, o fată rămânea acolo unde fusese trimisă iniţial, familiarizându-se cu locul şi cu îngrijitorii. Putea fi mutată o dată, sau maxim de două ori, dar niciodată de cinci ori, iar Lyla nu înţelegea de ce fusese aşa. Fusese un copil ascultător, o adolescentă liniştită, iar asta pur şi simplu nu avea sens. Se bucura doar că fusese stabilă în ultimii opt ani.

Urcând scările până la etajul al doilea, unde se afla camera ei, a trecut pe lângă câteva fete care zăboveau pe palier, vorbind între ele despre clienţii sau stăpânii lor, oricare ar fi fost aceştia. Nu erau la fel de multe fete în clădirea asta ca în celelalte, în principal pentru că multe fete aveau contracte pe termen lung şi trebuiau să stea cu contractanţii lor. Aşa cum fusese prietena ei, Malini, timp de câteva luni.

Ea şi Malini nu fuseseră apropiate, nu până în noaptea care îi schimbase viaţa, iar cealaltă fată stătuse lângă ea, lăsând-o să ţipe în timp ce o ţinea de mână. În urma acelui eveniment, Lyla a găsit cel mai apropiat lucru de un prieten pentru
pentru prima dată şi, pentru o vreme, a respirat mai uşor.

Deschizând uşa de la camera ei, a intrat şi i-a găsit pe amândoi colegii de cameră blocaţi într-un sărut aprins, despărţindu-se când a intrat ea.

„Îmi pare rău, mă voi întoarce mai târziu”, le-a spus ea.

„Nu, e în regulă”, a vorbit cea mai înaltă din cuplu, Reina. „Am auzit că ai fost ofertat din nou.”

Lyla a ezitat înainte să intre şi să se ducă la patul ei mic din colţ, prăbuşindu-se pe el. „Da.”

„Este mort?”, a întrebat cealaltă colegă de

cameră, Millie. „Da.”

„La naiba”, mormăi Reina, căţărându-se pe patul supraetajat pentru a ajunge sus. „Cum?”

Lyla a arătat spre fruntea ei. „Glonţ în cap.”

„Fato, aş da orice ca hărţuitorul tău să fie obsedat de mine chiar acum”, remarcă Millie, cu o tentă de invidie clară în voce. „Să moară vreun bărbat lângă mine? Fără să i-o trag nimănui? Cel mai bun tip de viaţă.”

„Nu e un bărbat oarecare”, i-a amintit Reina. „E un criminal. Îmi pare rău, dar aş prefera oricând nişte puşti bogaţi în locul lui. Cu pule bogate, ştiu ce primesc. Mă pot descurca cu asta.”

„Dar vă puteţi imagina...”

Lyla a ignorat conversaţia, închizând ochii şi stând întinsă pe pat, fără să vrea să audă ce aveau de spus. Ei nu o plăceau. Trăiau cu ea, o tolerau, dar nu era prietena lor. Nu aveau grijă de ea ca

aveau grijă de prietenii lor adevăraţi. Nu ştia de ce, dar aşa era. Din nu ştiu ce motiv, nimeni nu a vrut să-i fie prieten în toţi aceşti ani. Singura prietenă pe care o avusese în copilărie o lăsase în urmă şi fugise, iar Malini plecase şi ea acum.

Şi era obosită.

Fără să se schimbe, s-a băgat pur şi simplu sub cearşaful subţire şi s-a întors spre perete, dându-le spatele colegilor de cameră.

Sunetul umed al săruturilor umplea încăperea, aşa cum făcea în multe nopţi, iar Lyla pur şi simplu îl ignora. Toate fetele se antrenau atât cu bărbaţi, cât şi cu femei, şi multe dintre ele îşi găseau companie una cu cealaltă pe măsură ce creşteau. Era perfect natural în lumea ei, şi se bucura că Reina şi Millie se aveau una pe cealaltă. În lumea nenorocită în care trăiau, era o binecuvântare să găsească aşa ceva.

Pentru ea, nu era nimic.

Se întinsese în nenumărate paturi şi fusese folosită împotriva voinţei ei, fără să poată scăpa decât în mintea ei. Uneori, corpul

ei reacţionase, alteori nu. Uneori, a fost dureros, alteori nu. Crezuse că asta era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla, şi totuşi ameninţarea cu mai rău persista mereu.

Se simţea moartă pe dinăuntru, singura scânteie de viaţă adusă de bărbatul din umbră, şi nici măcar asta nu ştia dacă era din cauza istoriei lor sau din cauza atracţiei.

În timp ce respiraţia din spatele ei devenea mai grea, Lyla a închis ochii şi s-a întrebat despre el. De ce era fixat pe ea? De ce îi dăruia trandafiri negri veşnici pentru fiecare crimă? De ce avea o conversaţie cu ea acum şi o instruia să spună tuturor că a fost el? De ce făcea tot ce făcea? Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât devenea mai nervoasă. Şi era obositor ca emoţiile ei să oscileze de la furie la depresie, un du-te-vino constant.

Cumva, poate din cauza oboselii, simţea că pluteşte încet în derivă, ultimul ei gând fiind ochii hipnotici şi nepotriviţi şi un sentiment de pericol care o urmărea.

***

S-a trezit cu o tresărire când cineva a scuturat-o.

Clipind rapid pentru a-şi concentra ochii, a văzut chipul îngrijorat al Reginei care o privea. „Trei te-a chemat la birou.”

Groaza i se aduna în stomac.

Biroul nu era niciodată folosit, cu excepţia cazului în care cineva de la un nivel mai înalt al operaţiunii era în vizită şi dorea să organizeze întâlniri.

Şi ei o sunau.

La naiba.

Înghiţind pentru a-şi umezi gâtul brusc uscat, ea îşi roti picioarele şi se îndreptă, părul ei fiind un cuib care îi cădea în

jurul corpului. „A spus de ce?”

„Nu.”

Bine, asta nu era bine. Dar ea ştia că se va întâmpla. Poate că le aducea bani, dar le pierdea definitiv clienţii. Asta nu era bine pentru afaceri. Aveau de gând fie să o trimită departe, fie pur şi simplu să o omoare, iar oboseala din interiorul ei aproape că se simţea uşurată la gândul celei din urmă.

Fără să mai piardă timpul, a ieşit din cameră în aceleaşi haine în care dormise, hainele acum şifonate pe care i le dăduse el, şi a ieşit din clădire la lumina zilei. Abia a tras o gură de aer înainte ca un gardian să o escorteze rapid spre clădirea principală, neacordându-i nici măcar o fracţiune de secundă de răgaz pentru a simţi soarele pe faţă.

Îndreptându-şi hainele, a intrat în clădire, urmându-l pe paznic când acesta a virat la stânga într-un coridor, conducând-o spre ultima uşă de pe drum. În ciuda luminii zilei de afară, coridorul era întunecat şi umed, cu un miros de mucegai înăuntru care părea să emane chiar din pereţi.

El a deschis uşa şi i-a făcut semn din cap să

intre. Respirând adânc, ea a intrat.

Şi a îngheţat.

Trei stăteau în colţ, un bărbat mai în vârstă stătea în spatele biroului, iar el ocupa scaunul din faţă.

Ce naiba făcea el acolo?

Ea a rămas nemişcată, păstrându-şi faţa cât de neutră a putut, şi l-a înfruntat pe Trei.

Femeia mai în vârstă i-a indicat singurul scaun gol din cameră, în faţa biroului şi lângă al lui. Cu inima bătând cu putere, ea s-a aşezat cu grijă în el.

„Acesta este domnul H.”, spuse Trei în semn de prezentare,

indicându-l pe bărbatul mai în vârstă din spatele biroului care o privea încruntat, ochii lui iscoditori făcând-o să se simtă clar inconfortabil. „Ştii de ce este aici.”

Lyla a dat din cap.

„Vorbeşte mai tare, fată!” Vocea domnului H a bubuit, făcând-o să tresară de zgomotul brusc. Inima îi bătea cu putere, ea îşi dorea să se calmeze, urând faptul că el îi va auzi vocea din nou când ea îi spusese că nu o va face. Faptul că Trei nu-l prezentase, deşi era acolo, o făcu să se întrebe dacă ştia măcar cine era. Ştia domnul H? Ştia cineva?

„Eu... nu ştiu ce să spun”, îi spuse ea bărbatului mai în vârstă în linişte, ignorând deliberat prezenţa întunecată de pe margine.

„Pentru început, spune-mi cum s-a întâmplat noaptea trecută”, i-a spus bărbatul mai în vârstă, înfiorător.

Ignorând felul în care ochii lui ardeau asupra ei, dar conştientă de ceea ce îi ceruse să spună, s-a adresat domnului H. „A fost Omul din Umbră.”

Trei au gâfâit.

A fost fascinant să vadă cum încruntarea bărbatului mai în vârstă a dispărut, înlocuită cu ceva foarte asemănător cu frica. Ea ştia că Omul Umbrelor era un zvon în lumea interlopă, dar pentru

martor Doar impactul pe care sunetul numelui său îl putea avea asupra cuiva puternic ca domnul H o făcea să simtă ceva cald în stomac.

Pentru prima dată în viaţa ei, înţelegea cum se simte cea mai mică licărire de putere. Şi se întrebă dacă lui îi dădea o senzaţie, să fie acolo şi să fie martor în persoană, să vadă cum reacţionau oamenii la numele lui, fără să ţină cont de faptul că el era chiar acolo.

Poate că de asta venise. Pentru a găsi o satisfacţie întortocheată în teroarea lor.

Domnul H s-a aplecat în faţă. „De unde naiba ştii tu asta?”

Ce putea să răspundă la asta? Gândi repede în picioare, a răspuns ea cu toată seriozitatea de care a fost în stare. „A existat un apel pe telefon după ce cumpărătorul a fost împuşcat. Omul de la celălalt capăt al firului s-a prezentat drept Omul din Umbră.”

Domnul H s-a încruntat. „Asta e foarte ciudat. Nu face parte din modul lui de operare.”

Ea nu a comentat acest lucru.

În timp ce el contempla în tăcere, ea a simţit o mână înmănuşată atingând-o pe a ei, bărbatul de lângă ea strecurându-i ceva în mână. Hârtie, după cum o simţea. Strângându-şi mâna, a băgat-o pe furiş în buzunarul blugilor pentru a se uita la ea mai târziu, confuză cu privire la ce se întâmpla.

Domnul H s-a holbat la ea într-un mod stânjenitor pentru o lungă perioadă de timp înainte de a-şi înmuia degetele, sprijinindu-şi coatele pe birou.

„Eşti o adevărată enigmă, fată. Primeşti unele dintre ofertele noastre cele mai mari şi pierzi unii dintre cei mai buni clienţi ai noştri.”

Lyla a rămas tăcută, neştiind dacă şi cum să abordeze acest subiect. S-a concentrat asupra bărbatului care vorbea, conştientă de bărbatul tăcut de lângă ea, şi a simţit un sentiment ciudat de siguranţă care o învăluia. Ciudat, pentru că nu era o emoţie cu care era obişnuită. Poate că nu ştia nimic despre el, dar ştia că nu ar fi lăsat-o să fie ucisă din propriile sale motive. Prezenţa lui acolo o asigura că va rămâne în viaţă.

O strălucire uşoară a intrat brusc în ochii negri ai domnului H. „În regulă, asta e tot. Puteţi pleca acum."

Lyla nu ştia ce înseamnă schimbarea, dar se îndoia că era ceva bun. Luând asta ca pe un concediu, s-a ridicat şi a ieşit din birou, gardianul aşteptând să o escorteze înapoi în camera ei.

Din fericire, camera era goală, atât Reina, cât şi Millie fiind undeva departe. Aşezată pe patul ei nefăcut, scoase bucata de hârtie mototolită din buzunar, uitându-se la biletul pe care i-l dăduse, o frază mâzgălită cu şiruri masculine, care o făcu să-şi taie respiraţia.

„Vocea ta îmi face atomi să cânte.

Nu înţelegea graba pe care o simţea la auzul acelor cuvinte. A fost... frumos. Aproape poetic, iar ea nu l-ar fi numit poetic nici în visele ei cele mai sălbatice. Dar spunea asta doar pentru a o înmuia sau vorbea serios? Ea nu ştia, dar ea

ştia că nu trebuia să simtă acea grabă, mai ales când venea de la el. Dar stând singură în camera ei, nu putea nega că o afecta. El o afecta, indiferent cât de mult încerca ea să reziste. De-a lungul anilor, trecuse de la speranţa de a se deschide la impactul lui asupra ei, la acceptarea lui, la negarea lui, la rezistenţa la el, la ură, şi tot aşa. Un ciclu înrădăcinat în faptul că ea îl dorea pe deplin, dar nu ştia dacă el îi întorcea sentimentul dincolo de a o ţine în siguranţă.

Si era exasperată – cu el şi cu ea însăşi şi cu relaţia lor – I întortocheată.

Dar el nu-i mai dăduse niciodată un bilet. Ce avea de gând să facă?

Ridicându-se, s-a dus la dulapul ei şi a scos cutia din spate. Deschizând-o, a găsit toţi trandafirii negri veşnici pe care îi păstrase de-a lungul anilor, unii uscaţi şi ofiliţi, alţii relativ mai proaspeţi, a pus biletul înăuntru împreună cu ei, urându-se şi mai mult pentru că îi păstrase pe toţi. Punând cutia din nou în spate, a închis şi s-a dus să se împrospăteze, ştiind că mai avea câteva ore până să-şi înceapă tura.

După ce a folosit duşurile comune, s-a îmbrăcat în pantaloni scurţi şi un maiou, şi-a prins părul într-un coc şi sa dus la bucătărie să mănânce ceva. Nu erau prea multe opţiuni din care să aleagă, dar hrăneau pe toată lumea şi, sincer, asta era mai mult decât suficient în majoritatea zilelor. Bucătăria era ocupată cu fete care îşi luau masa, unele dintre ele vorbind cu
între ei, cei mai multi dintre ei tinându-şi pentru ei ca şi ea. Era ceva comun. Ceva era rupt în fiecare dintre ei şi, deşi acesta era un punct comun, nu era un punct de însoţire.

Ţinându-şi capul plecat, a luat nişte lapte şi cereale într-un castron de plastic ieftin şi s-a întors sus, în liniştea camerei ei, înainte de a trebui să înceapă lucrul peste câteva ore. Când nu era scoasă la licitaţie pentru contracte pe termen scurt sau lung, lucra ca ospătăriţă în Cartierul Cluburilor, rotindu-se prin cluburile de noapte, cluburile de striptease şi sex-cluburile Sindicatului, uneori chiar ca dansatoare dacă aveau nevoie de mai multe fete pe scenă. Era pipăită şi fluierată şi nu putea păstra niciunul dintre bacşişurile pe care le câştiga, dar tot era mai bine decât o mulţime de alte fete. Erau fete care erau drogate şi futute zilnic pentru videoclipuri vândute pe dark web;

sclave sexuale care trăiau cu stăpâni atât de cruzi încât vieţile lor erau poveşti de groază, copii care erau puşi să facă lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le facă vreodată. Şi nu erau doar fete. Ştia că exista o întreagă operaţiune ca aceasta şi pentru băieţi. Dacă exista un cumpărător pe piaţă, acesta era aprovizionat cu tot ceea ce avea nevoie. Aşadar, se simţea cu adevărat norocoasă că munca ei zilnică se limita doar la atenţie nedorită şi pipăit.

Şi totuşi, deşi îşi spunea că este mai norocoasă, se simţea blestemată.

Privirile ei se îndreptară spre cuţitul şi mărul de pe biroul mic al Reginei, iar mintea îi zvâcni din nou. Acela era lucrul pe care îl nu-şi putea explica în sinea ei. Uneori, vedea la întâmplare obiecte cu potenţial letal şi, imediat, creierul îi imagina cum ar fi să le folosească pe ea însăşi. Cuţitul acela, de exemplu, ar fi atât de uşor, partea ascuţită a lamei trecând o singură dată peste vene, atât de simplu de a pune capăt la tot. Ar fi găsit-o în cameră, cu cămaşa ei albă şi scumpă îmbibată în sânge, care se asorta cu părul ei, cu un zâmbet pe faţă pentru prima dată când îşi lua rămas bun.

Închizând ochii, a pus capăt fanteziei, cu o uşoară tresărire a mâinii în timp ce îşi strângea bolul.

Mănâncă. Dormi. Asta e tot.

Asta e tot ce trebuia să facă. Să doarmă. Să se trezească. Să repete. Doar încă o zi.

Terminându-şi repede ultimele cereale, s-a urcat înapoi în pat şi a adormit din nou, liniştindu-şi demonii din cap, cel puţin pentru o vreme, rugându-se pentru un vis care să-i aducă puţină consolare. Şi, spre norocul ei, l-a visat pe el.

OceanofPDF.com

Capitolul FI ve
LYLA, 1 YEAR AGO

Era acolo, într-una din zonele de relaxare, şi o privea cu ochii lui diabolici şi nepotriviţi în timp ce dansa pe scena de la Sanctum, unul dintre cele mai luxoase cluburi de sex din Club District, care se ocupa de sex şi socializare pentru cei bogaţi sub acelaşi acoperiş. În afară de camerele din spate, existau şi camere disponibile pentru noaptea de deasupra clubului, la cerere.

Era una dintre petrecerile private ale unuia dintre cei mai importanţi, o petrecere privată cu peste o sută de bărbaţi şi femei care proveneau din locuri puternice – avocaţi, judecători, politicieni, industriaşi, mafioţi, cu toţii amestecându-se într-o noapte de sărbătoare lascivă.

Oameni în diferite stadii de dezbrăcare erau deja împrăştiaţi prin cameră, unii mângâindu-se, alţii futându-se. Cei mai intimi îşi duceau partenerul sau partenerii aleşi pentru noapte în camerele din spate, cele

care se adresează tuturor tipurilor de fetişuri pe care ar putea

dori să le exploreze.

Trecuse ceva vreme de când nu-l mai văzuse, nu-l mai văzuse fizic. Îl simţise de multe ori, ştia că era cu ochii pe ea şi mai mult, dar să-l vadă cu adevărat nu era ceva obişnuit. Inima îi tresărea cu fiecare bătaie a muzicii în timp ce el o privea, iar ea se concentra pe el, dansa pentru el, doar pentru el. Relaţia lor era ciudată, dacă putea fi numită aşa.

Îl găsise întâmplător într-o noapte fatidică, iar el o ajutase. Nu crezuse niciodată că îl va mai revedea după aceea, până când el nu a apărut într-unul dintre cluburile unde ea servea băuturi într-o seară. Ea se prefăcuse că nu-l cunoaşte, iar el se prefăcuse că nu se uită la ea. Amândoi minţiseră. De atunci, timp de ani de zile, el devenise o prezenţă constantă în viaţa ei, o ancoră de care devenise dependentă emoţional, deşi ştia că nu trebuia să fie. Era periculos, era manipulator şi îi plăcea să se joace cu emoţiile ei un pic prea mult. Şi totuşi, când el venea să o caute, ea era găsită.

„Bună, păpuşă”, a strigat cineva de sub ea, rupându-i transa. S-a uitat în jos şi a văzut că o striga supraveghetorul lui Three, supraveghetorul principal pentru întregul complex de locuinţe. Ea a coborât treptele din spatele scenei, mergând spre supraveghetor.

„Sunt nişte clienţi foarte importanţi.” A arătat spre zona de relaxare unde stătea cu alţi câţiva bărbaţi, majoritatea deja însoţiţi de numeroasele fete disponibile. „Du-te şi asigură-te că sunt distraţi.”

Inima îi bătea cu putere, ea a dat din cap şi s-a îndreptat spre zona de lounge. Era puţin mai înaltă decât restul clubului, cu canapele maro şi maro de pluş împrăştiate în jurul unei mese ovale de sticlă, iar lumina era mai slabă decât în alte părţi.

Unul dintre bărbaţii mai în vârstă de pe o canapea, care stătea deja cu o fată semi-dezbrăcată în poală, a zâmbit la ea. „Nu eşti o frumuseţe... Vii să ni te alături, scumpo?”

Înainte ca ea să poată răspunde, o voce, vocea lui, a inserat sec un comentariu tăios. „Inima ta nu va fi în stare să suporte mai mult de unul, Landon.”

Bărbatul mai în vârstă, Landon, a chicotit, evident că ascuţimea îi trecuse prin cap. „Ai dreptate. Scumpo, de ce nu te distrezi cu domnul Blackthorn în schimb?”

Dle Blackthorne.

Era chiar numele lui real sau un pseudonim? Orice ar fi fost, era potrivit.

Răsuflând din ce în ce mai repede, s-a întors spre bărbatul de pe canapea, conştientă de felul în care ochii lui îi disecau rochia cu paiete aurii.

Punându-şi câte un picior de o parte şi de alta a lui, suficient de aproape pentru a-i simţi pentru prima dată căldura trupului, l-a încălecat ca pe orice bărbat pe cale să primească un dans în poală. Dar inima ei
niciodată nu a bătut aşa cum a făcut-o ea când l-a încălecat, mâinile ei găsindu-i umerii largi, stabilizându-se timid în timp ce începea să îşi mişte şoldurile în ritmul muzicii.

Privirile lor s-au încrucişat.

Privirile ei se îndreptară spre gura lui, spre buzele lui apăsate, în timp ce el stătea pur şi simplu, părând nepăsător.

Dar ea putea să vadă cum i se întuneca pupila în ochiul cel mai deschis, putea să simtă umflătura solidă din pantalonii lui, care devenea din ce în ce mai tare cu cât se mişca ea mai mult.

Ea s-a lipit de el şi, dintr-o dată, ambele braţe erau în spatele ei, strânse cu putere într-o strânsoare de oţel, cealaltă mână a lui ţinându-i maxilarul, amintindu-i de felul în care o ţinuse prima dată în labirint. Respirând cu greutate, cu sânii care aproape că-i cădeau din rochia minusculă, ea îl privea în timp ce un cântăreţ cânta pe fundal.

Mâna care îi ţinea maxilarul s-a mutat la gura ei.

Mănuşi. Purta mănuşi de piele. Atât de ciudat, dar din nou atât de potrivit cu el.

Degetele lui i-au urmărit buzele, iar ea şi-a deschis gura. Ea nu săruta, nu dorise niciodată să sărute pe nimeni şi, din fericire, nimeni nu o obligase să o facă. Asta era ceva ce era doar al ei, al nimănui altcuiva. Dacă cineva încerca să pună mâna pe gura ei, ea pur şi simplu îi distragea atenţia. Nu ştia de ce se agăţase de asta, poate pentru că era singurul lucru de care se putea agăţa şi care îi dădea o oarecare aparenţă de control într-o lume care se învârtea în afara ei.

Orice ar fi fost, era doar al ei. Şi niciodată nu ar fi vrut să-l dea mai departe.

El s-a aplecat în faţă, buzele lui apropiindu-se de urechea ei, iar ea şi-a ţinut respiraţia. „Am planuri pentru diseară şi tu le strici, flamma.”

Căldura care fierbea în corpul ei a murit brusc de frig.

Planurile

lui.

Desigur.

A închis ochii, apelând la puterea ei. Cum ar fi putut să uite cine era el, cum se juca cu ea pentru propriul său scop?

Deşi ruşinea nu era o emoţie pe care o simţea des
-cu genul de viaţă pe care îl avea, nu prea era loc pentru aşa ceva-, a simţit cum faţa i se înroşeşte în timp ce se străduia să se ridice şi să plece.

El a ţinut-o nemişcată, cu mâinile la spate, sânii înfipţi în pieptul lui, gâtul înclinat spre nasul lui. Ea încercase să... nu ştia ce încercase să facă. Nu a vrut să-l seducă, nu chiar, dar a vrut să fie aproape de el, să-l simtă împotriva ei, dar nu neapărat într-un mod sexual. Deşi era excitată, se bucurase de... siguranţă. Chiar dacă el o ţinea nemişcată, ea nu simţea panica familiară pe care ar fi simţit-o dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat.

Ea încerca să creeze intimitate, iar el se gândea la planurile lui.

Nu e bine pentru moralul niciunei fete.

Îi promisese că nu-i va mai auzi vocea, aşa că a tăcut, concentrându-se pe lumina din spate, calmându-şi respiraţia.

„Eşti supărată, Flamma?”, a întrebat el în gâtul ei. Dacă nar fi ştiut mai bine, ar fi spus că era amuzat. Dar ea ştia mai bine, şi ştia că el nu simţea lucrurile ca ea. Probabil că
amuzamentul era dincolo de gama lui de emoţii. Poate că nu. Ea nu ştia.

Ea a rămas tăcută şi a încercat să se îndepărteze.

Strânsoarea lui pe încheieturile ei s-a înăsprit. „Emoţiile tale te vor ucide aici.”

A spus asta ca şi cum i-ar fi fost frică de moarte. Dacă cineva i-ar îndrepta o armă spre cap, probabil că ar primi glonţul.

Şi diavolul care era, îi ştia gândurile. „Cum îţi vei găsi răspunsurile dacă nu trăieşti, hmmm?”

Ticălos nenorocit.

Ţinea răspunsurile ostatice deasupra capului ei, forţând-o să continue să trăiască. Făcea asta de ani de zile. De fiecare dată când ea îl întreba despre noaptea aceea, el îi spunea că va primi răspunsul într-o zi dacă va continua să trăiască. Ultima dată când îl întrebase fusese acum un an şi, terminând cu prostiile lui, îi luase singurul lucru de care ştia că se bucura în întâlnirile lor limitate – vocea ei.

Dar el ştia că ea nu i-ar da drumul fără să ştie şi a folosit-o fără milă, forţând-o să se scuture de gândurile negre, forţând-o să mai vadă o noapte, forţând-o să mai trăiască o zi. Îl ura pentru asta.

Respiraţia lui a căzut pe gâtul ei, încet pe pulsul ei, înainte de a se retrage, blocându-şi privirile împreună.

„Lumea nu este pregătită să vadă cine aş deveni dacă acest degetul lui a apăsat pe pulsul ei puternic „-nu se opreşte niciodată.”

Lyla se holbă la el şi, încă o dată, se miră că nu-l va înţelege niciodată.

Ea nu era importantă, şi el a fostînşelat. Dacă bătăile inimii ei se opreau vreodată, asta nu ar fi schimbat nimic.

***

Săptămâna următoare, el a fost din nou acolo, cel mai aproape de a-l vedea în câteva zile. El era acolo şi, de data asta, o fată blondă pe jumătate dezbrăcată stătea în poala lui.

Lyla a îngheţat în pas, tava pe care o ţinea în mână şi pe care o folosea ca servitor zdruncinându-se din cauza mişcării bruşte.

Ceva urât, dezgustător, i se învârtea în piept la acea privelişte. Nu.

A închis ochii, inspirând adânc înainte să-i deschidă din nou. Blonda era încă acolo şi urâţenia din pieptul ei se adâncea. Ştia că nu avea sens, că nu avea niciun drept şi, mai rău, nicio pretenţie asupra acestui bărbat. Dar el era al ei. Indiferent de jocurile pe care le făcea, le făcea cu ea. Ea era obiectul lui

obsesii. Nu voia să existe o alta pe care el să facă o fixaţie, o alta pe care să o ţină în braţe şi, mai rău, să o caute cu ochii aceia ai lui.

Dar ea nu avea niciun drept asupra lui.

Niciuna.

Mâna cu care ţinea tava a tremurat şi ea a ţinut-o nemişcată, amintindu-şi că orice băutură vărsată urma să fie pedepsită.

Aceiaşi bărbaţi de data trecută stăteau în jurul salonului, iar ea îşi ţinea bărbia jos, cu degetele albe de vitriolul din ea. Blonda şi-a răsturnat părul peste un umăr, expunându-şi sânii goi în faţa lui, trăgându-i de sfârcuri.

Lyla a strâns din dinţi, aşezând băuturile pe masă, ţinându-şi intenţionat ochii în jos şi gâtul întors de la el.

Un bărbat din lateral, un tip mai tânăr, cu părul negru, i-a zâmbit. „De ce nu vii să stai aici, dragă?”

O, nu.

Chiar dacă nu voia, nu putea refuza. Acesta era unul dintre lucrurile care li se spunea chelnerilor să le facă – dacă un client cerea ceva în plus, îi dădeai. Din fericire, de când bărbaţii care o atinseseră începuseră să moară, vorbele de pe stradă îi ţineau de obicei departe de ea sau să îi ceară ceva.

Privirea i s-a îndreptat pentru scurt timp spre diavolul responsabil pentru fiecare moarte, dar i-a văzut faţa complet neutră, cu ochii aţintiţi asupra dansatoarelor de pe scenă. Fără nicio indicaţie de la el despre cum să se comporte sau

ce să facă, ea a făcut singurul lucru pe care îl putea face fără să fie pedepsită. S-a mişcat şi s-a aşezat timid în poala tipului, ţinându-şi ochii fixaţi pe o lumină îndepărtată în timp ce el îi

pipăia sânii. Ea nu a scos niciun sunet.

„Geme pentru mine, dragă.”

Ea nu ar fi făcut-o. Asta era ceva ce putea controla. A rămas tăcută, întrebându-se dacă diavolul îl va ucide pe acesta, din moment ce stăteau împreună.

„Târfă dură”, a chicotit bărbatul, bătând din palme pentru a atrage atenţia celor de la masă. „Un pariu. Cine o face să geamă primeşte o sută de mii.”

Câţiva bărbaţi au huiduit şi stomacul ei s-a prăbuşit. A căutat instinctiv privirea lui, doar pentru a descoperi că ochii nepotriviţi erau aţintiţi asupra bărbatului care o ţinea.

„Asta e o problemă, băiete”, a avertizat bărbatul mai în vârstă care fusese acolo săptămâna trecută. „Mai bine o laşi să plece înainte să te găsească îngerul ei păzitor.”

Tipul de sub ea a chicotit. „Nu există îngeri în acest loc, bătrâne.”

Nu, dar erau diavoli, cel mai mare dintre ei se uita la ea.

„O voi face să geamă.”

Inima ei a tresărit la auzul vocii lui, în timp ce o bătea pe blondă să se dea jos de pe el. Ea a pufnit şi s-a ridicat, găsind imediat o altă tură.

Bătrânul a avertizat din nou. „Ea nu merită, Blackthorne.”

„Da, este”, a declarat el, desfăcându-şi uşor picioarele şi întinzându-şi palma înmănuşată spre ea.

Inima îi bătea cu putere, a mers spre el, punându-şi mâna în mâna lui înmănuşată.

El a tras-o înainte până când ea a căzut în pieptul lui, piciorul lui musculos între picioarele ei în timp ce o aşeza. Lyla se holba la el, fascinată de luminile care se reflectau în ochii lui de un verde auriu deschis şi de lipsa totală de reflexie în negru.

Şi-a pus o mână pe spătarul canapelei, iar cealaltă s-a dus pe partea laterală a coapsei ei.

Un fior îi străbătu şira spinării la simpla atingere şi nu înţelegea cum atingerea unui bărbat o putea aprinde acolo unde atingerea altora nu reuşea nici măcar să facă scântei. Poate că era din cauza istoriei lor, a legăturii lor, a relaţiei lor întortocheate. Poate pentru că era o proastă să se simtă în siguranţă cu el, chiar ştiind că în spatele ei erau mai mulţi oameni. Mai mulţi bărbaţi într-un spaţiu mic şi întunecat nu-i stârneau decât teamă. Chiar acum, călare pe coapsa lui, nu se simţea deloc aşa.

El şi-a înclinat capul în faţă, aliniindu-şi gura cu urechea ei, exact aşa cum făcuse săptămâna precedentă, şi a întrebat calm: „Vrei să-i tai mâna sau să i-o ard?”

Lyla a tresărit la auzul cuvintelor lui, şi nu în întregime din repulsie. Ceva din interiorul ei, ceva întunecat şi deranjat, voia să-l vadă făcând asta, să-l vadă tăind mâna care o atinsese fără permisiunea ei. Şi o speria, acea parte din ea.

A înghiţit în sec, bucurându-se de puterea acelei alegeri. „Taie-o.”

L-a simţit zâmbind pe obrazul ei, respiraţia lui îi încălzea urechea în timp ce îi prindea încheieturile în mâna lui rătăcitoare.

„Bună fată.”

Cuvintele, blânde, pline de laude, care veneau din partea lui au făcut ca ceva cald să-i inunde organismul, şoldurile ei mişcându-se involuntar, mişcarea ei fiind limitată, controlată de corpul lui.

„Şi cum vrei să moară?” întrebă el, cu vocea joasă, aproape seducătoare. „Ar trebui ca Omul din Umbră să o facă de la distanţă? Sau de aproape şi personal?” Îşi împinse coapsa în sus la ultimul cuvânt.

Vorbea despre o crimă adevărată şi ea era udă, foarte, foarte

udă, mai udă natural decât fusese vreodată în viaţa ei. Nici măcar nu ştia că se poate lubrifia atât de mult, iar faptul că ceva atât de macabru o excită era tulburător. Avea de gând să lase o pată pe el.

„Târfa se bucură de asta!” Strigătul puternic din spate a făcut-o să se crispeze, conştiinţa căzându-i cu lamele ascuţite pe conştiinţă.

„Shh.” Cuvintele şoptite la ureche au liniştit-o puţin. „Suntem doar noi. Întotdeauna am fost doar noi. Concentrează-te pe mine.”

Ea a închis ochii şi a făcut ce i-a cerut el. Zgomotul din club, sunetele bărbaţilor din spate, totul încet au dispărut pe măsură ce ea s-a concentrat pe sunetul vocii lui, cimpoierul conducând-o spre stâncă.

Nasul lui a coborât pe partea laterală a gâtului ei. „Ţi-a spus că eşti o curvă. Eşti o curvă, Flamma?”

Nu ştia cum să răspundă la asta, dezgustul din interiorul ei făcându-şi apariţia.

„Îţi place atingerea mea?”, a întrebat el, ţinându-şi încheieturile ferm în timp ce îşi ducea cealaltă mână la gura ei, urmărindu-i buzele.

„Da”, a răsuflat ea, iar degetul lui a pătruns înăuntru.

„Dacă te-aş împinge în jos şi te-aş umple cu scula mea, ţi- ar plăcea?”

Păsărica i s-a încleştat la auzul cuvintelor lui, golul din interiorul ei acut. A dat din cap.

„Ţi-ar plăcea dacă ar face-o altcineva?”

Corpul ei s-a înţepenit.

„Atunci eşti târfa mea.” Coapsa lui a apăsat în ea acolo unde era goală, apăsându-i clitorisul puternic. „A mea.”

Chiar dacă ura cuvântul, când el îl spunea aşa, ceva în ea înflorea. Îşi va aminti asta. Data viitoare când cineva o va face curvă, îşi va aminti de acest moment.

„Acum, geme pentru mine şi-ţi voi da un cadou pe care să-l iei înapoi.”

Un zgomot i-a scăpat de pe buze, complet neaşteptat, înăbuşit, în timp ce el îi introducea degetul mare în gură, în timp ce ea îi călărea piciorul, mişcările fiindu-i limitate din cauza strânsoarea pe care o avea asupra ei.

„Bună fată.” A simţit cuvintele pe gâtul ei chiar când el şi- a deschis gura. Dinţii i-au zgâriat carnea şi senzaţiile multiple de peste tot au făcut-o să-şi lase gâtul pe spate, buzele strângându-i degetul mare în timp ce corpul ei tremura. Dinţii lui pe gâtul ei i-au trimis căldură prin tot corpul, orgasmul surprinzând-o cu intensitatea lui, stelele din spatele pleoapelor ei fiind atât de frumoase, încât l-a urmărit încă o secundă, ţinându-se de ele.

Acest lucru era preţios. Un orgasm voluntar era al naibii de preţios.

Cu lacrimi în ochi, a clipit, uitându-se în sus la tavanul înalt.

Conştientizarea s-a filtrat încet, sunetul râsetelor, al muzicii şi al pălăvrăgelilor, iar ea şi-a coborât privirea pentru a-i găsi privirea. Pentru prima dată în memoria ei, urmările unui orgasm nu o lăsau să se simtă murdară, nu o lăsau să vrea să-şi rupă propria piele.

Se simţea... pură. Preţioasă. Puternică. Toate iluzii, dar sa agăţat şi de ele pentru o clipă.

Faţa lui a rămas neutră ca întotdeauna, singurul semn că fusese afectat în vreun fel fiind umflătura mare dintre picioare şi pupila mărită a ochiului său deschis. El îi dădu drumul la încheieturi şi îi scoase degetul mare din gură, dinţii ei crestând

adânc mănuşile. O senzaţie pulsatilă pe gât a făcut-o să-şi ridice mâna, atingând locul sensibil.

O marcase. Pentru prima dată, o marcase vizibil.

Din experienţa ei, semnele nu erau niciodată bune. Mărcile însemnau durere, cruzime şi nepăsare. Semnul pe care i-l dăduse el fusese plăcere, tandreţe şi deliberare. Fusese un dar, o revendicare pentru ca ea să îşi amintească că era a lui, că nimeni nu putea ajunge la ea atâta timp cât el era acolo.

Iar pentru cineva care fusese deţinut, dar nu aparţinuse niciodată, asta însemna totul.

OceanofPDF.com

Capitolul S xi

LYLA, PRESENT DAY

ÎNTOARCEREA în Sanctum, după luni de zile, i-a readus amintirile la suprafaţă. Ultima dată când fusese acolo, el o marcase. Asta o umpluse din nou de speranţă şi, pe măsură ce trecuse timpul, speranţa se diminuase. Din nou.

Ştia că trebuie să înveţe să îşi ţină aşteptările sub control, că trebuie să îşi accepte soarta şi starea în care se află fără să lase speranţa perfidă să pună stăpânire pe ea până când începe să viseze la mai mult. Dar, oricât de mult şi-ar fi reamintit acest lucru, se întâmpla mereu fără să vrea. Speranţa a fost născută, speranţa a murit, la fel şi o mică parte din ea.

Scuturându-şi gândurile sumbre, s-a concentrat asupra durerii din picioarele pe care le purta în tocurile înalte. Clubul era deosebit de agitat în seara asta. Nu era un sex club obişnuit, genul care se ocupa doar de sex. Nu, era un club care reprezenta partea de jos a operaţiunilor. Afacerile întunecate, drogurile, băuturile şi cretinii se găseau din abundenţă acolo.

În timp ce-şi croia drum printre mulţimea din salonul VIP al spaţiului deschis pe un singur nivel, exact spaţiul în care el o

făcuse să geamă, o dureau tălpile picioarelor în tocurile cu platformă pe care toate fetele care lucrau trebuiau să le poarte. O durea şi inima, pentru că în urmă cu un an fusese mai plină de speranţă decât acum, aşteptându-se cumva ca acel moment să ducă la ceva – în cel mai bun caz la o evadare, în cel mai mic caz la o intimitate mai profundă.

Nu a dus la nimic. Nu se schimbase nimic. Nu a mai atins- o niciodată, dar şi-a continuat vigilenţa. Iar ea era sătulă de asta.

Era clar cineva important din lumea interlopă. Îl văzuse de prea multe ori apărând în public de atunci, în preajma a prea mulţi oameni cu aspect puternic, ca să se îndoiască de asta. Domnul Blackthorne, cum i se spunea, era cineva important. De asemenea, umbla noaptea sub numele de Omul Umbrelor, deşi se îndoia că cineva bănuia asta. Omul din Umbră era un ucigaş înfierbântat, dezechilibrat, care prospera în haosul pe care îl crea. Dl Blackthorne era rece, stăpân pe sine şi meticulos. Dacă cineva bănuia că erau aceiaşi oameni, acela era geniul.

Iar ea îi cunoştea secretul. Putea să-l folosească împotriva lui, să-l ameninţe cu dezvăluirea, dar nu putea. Era slabă şi neputincioasă, iar Omul Umbrelor era singura fiinţă care îi oferea un minim de protecţie, indiferent de motiv. Nu putea periclita asta.

În timp ce îşi făcea drum prin club, îşi ferea faţa de acea secţiune. Chiar şi după ani de zile în care s-a clătinat pe tocuri, nu le stăpânea la fel de bine ca alţii. Ceva legat de mersul pe ele o făcea să se simtă mai expusă când tot ce voia era să se ascundă. Ura să fie la vedere când tânjea după invizibilitate.

Finalizând o comandă de droguri şi băuturi la una dintre mesele unde unul dintre servitori mânca o femeie bine îmbrăcată, se întoarse să se întoarcă repede la bar când privirea i se opri asupra domnului H care stătea într-un colţ întunecat al secţiei,

vorbind cu un bărbat cu părul deschis. Nu-i putea vedea faţa, dar din limbajul trupului domnului H, bărbatul cu părul deschis părea cineva important.

Împinsă de un instinct pe care nu-l putea numi, s-a îndreptat spre alcovul de lângă masa lor, trăgând cu urechea.

„-Şi asta vreau să spun”, i-a spus domnul H bărbatului, cu vocea joasă deoarece muzica era mai liniştită în zona VIP. Bărbatul cu părul deschis asculta, cu ceafă vizibilă pentru ea în timp ce învârtea băutura în pahar, un inel cu un fel de simbol al şarpelui înălţându-i-se pe degetul arătător drept.

„Dacă este el, am putea avea în sfârşit ceva”, a continuat dl H. „Dacă nu este, fata este oricum inutilă acum.”

„Fata are mai multe întrebuinţări decât ştii tu”, a răspuns bărbatul cu părul deschis pe un ton rece. „Dar te-am auzit. A fost... deranjant pentru prea mult timp.”

„Domnule”, domnul H s-a aplecat în faţă. „Putem ucide două păsări cu o singură piatră. Hai să dăm un exemplu.”

Bărbatul cu părul deschis a dat din cap, iar domnul H a rânjit.

Lyla simţea cum i se răceşte sângele. Fie vorbeau despre ea, fie despre altcineva care devenise recent o problemă pentru ei. Şi avea un sentiment foarte puternic că era vorba de prima.

Înainte ca ea să se poată îndepărta în linişte, bărbatul cu părul deschis se întoarse brusc, ochii lui ajungând la ea în colţ. „Pe cine avem aici?”

Lyla a înghiţit în timp ce domnul H s-a ridicat în picioare şi a venit la ea, apucând-o de braţ şi aducând-o în faţă. „Ea este cea despre care vorbeam.”

Bărbatul cu părul deschis, cu ochii căprui deschis şi un nas ca un cârlig a zâmbit, îndreptându-se pe scaun. „Vino, stai aici, scumpo.”

Nu, ea voia să fugă. Voia să se întoarcă la servirea băuturilor.

Dar domnul H o ţinea strâns în mână, iar ea era prinsă în capcană. Respirând adânc, a făcut un pas înainte.

Bărbatul cu părul deschis a tras-o brusc, făcând-o să cadă în poala lui. Ea a încercat să se ridice, zbătându-se în timp ce el o făcea să stea pe el, chicotind în timp ce se uita la domnul H. „Adu băutura”.

Lyla s-a întors într-o parte, privind îngrozită cum domnul H amesteca un fel de pudră albastră în băutura rămasă străinului, înmânându-i paharul bărbatului.

Ea a început să se zbată mai tare în timp ce bărbatul o imobiliza cu o mână, împingându-i paharul pe buze cu cealaltă. „Bea ca o fată cuminte acum.”

Aceleaşi cuvinte care îi dăduseră o senzaţie de iuţeală o umpleau de groază. A scuipat, clătinându-se să scape când o durere ascuţită în scalp a făcut-o să se liniştească. Domnul H i-a prins părul de la rădăcină, aproape smulgându-l atât de tare, încât a scâncit de durere.

„Nu, vă rog, nu!”, a implorat ea, sperând fără speranţă că o vor lăsa să plece.

„Nu e pentru tine, fată”, a chicotit din nou bărbatul pe care stătea. „Tu eşti doar momeala. E pentru a-l chema afară. Bea.”

Asta a făcut cumva lucrurile şi mai rele.

În momentul ei de linişte, paharul s-a răsturnat în gura ei, alcoolul amar şi ceva acru umplând-o până când nu a avut de ales decât să-l înghită, lichidul arzându-i măruntaiele şi aşezându-se inconfortabil în stomac, o parte din el scuipându-i din gură.

Se simţea rău, dar au ţinut-o imobilizată, făcând-o să bea toată băutura.

Şi apoi i-au dat drumul.

S-a ridicat şi s-a îndepărtat brusc de ei, împiedicându-se în călcâie, cu echilibrul complet descentrat. Ameţeala a asaltat-o,

făcând-o să se sprijine de perete, stelele clipind în faţa ochilor ei, inima începând să galopeze ca un cal sălbatic, întregul ei corp încălzindu-se treptat până la punctul în care a început să transpire. Gândirea coerentă a început să-i părăsească mintea.

Lumină. Se simţea uşoară, de parcă greutatea lumii îi fusese luată de pe umeri, de parcă nu avea de ce să se îngrijoreze. Ce era chestia asta pe care i-o dăduseră? Nu ştia şi nici nu-i păsa. Corpul ei a început să se legene în ritmul muzicii, cu măruntaiele încălzite şi plutitoare după o înecare nesfârşită, o înălţime lovind-o atât de brusc încât nu ştia ce va face când se va prăbuşi.

„Da, las-o aşa. Vreau ca incinta hotelului să fie sigură. Se va prăbuşi imediat.”

A auzit cuvintele, dar a rămas în alcov, dansând pe muzică, entuziasmată şi îngrozită în timp ce o mică parte din ea îşi păstra simţul, ştiind că nu era bine.

Nu, trebuia să plece.

Împiedicându-se de mobilă şi de cadavre, a ajuns cumva la uşa din spate, ştiind că aceasta dădea în alee. Putea să ia puţin aer şi totul ar fi fost bine.

Mâini aspre au apucat-o de umăr şi au întors-o, ducând-o mai adânc în clădire, la lifturi. Câteva clipe mai târziu, a simţit că este escortată undeva, ochii ei neputând să se concentreze asupra peisajului în mişcare, în timp ce euforia se schimba, transformându-se în durere ascuţită. Se auzea gemând în agonia muşcătoare, dar asta nu o uşura, ci doar sporea senzaţia de ciupit sub piele.

Dintr-o dată, era la orizontală, cu un pat sub spate, şi a clipit din ochi pentru a vedea tavanul.

Amintirile privind plafoanele pe spate o asaltau; gaura neagră o chema din nou. Dar îi era prea cald, pielea îi era inconfortabilă. Cineva îi smulse hainele, lăsând-o goală pe aşternuturile reci.

Pierdută între durerea şi delirul care o chemau, avea nevoie de ceva. Avea nevoie de mai mult. Doamne, de ce avea nevoie? Trupul îi transpira în timp ce inima îi făcea ore suplimentare, bătându-i în piept, fiecare piept aducând-o cu o secundă mai aproape de o moarte sigură. Avea de gând să moară? Asta era?

„Trăim online?”

„Da.”

O durere ascuţită în sfârc a făcut-o să strige când gura cuiva i l-a acoperit.

„Nu!” A încercat să îi îndepărteze, zbătându-se, iar cineva a pălmuit-o puternic, făcându-i capul să se învârtă mai repede. Dar, din fericire, oricine ar fi fost a lăsat-o în pace.

„Încarcă feed-ul. Va veni când va vedea asta.”

Cineva vorbea, iar ea ştia că trebuie să se concentreze asupra cuvintelor pentru a înţelege ce se întâmplă, dar se simţea încet, ca şi cum ar fi încercat să meargă prin noroi. Unde era ea? Ce pat era acesta? Cine venea?

El.

El venea.

Un val de uşurare atât de mare a cuprins-o încât a început să plângă. Dar nu, el nu putea veni. Ei îl aşteptau. L-ar fi prins, iar ea nu voia asta. Cine o va face să se simtă în siguranţă atunci? Cine i-ar da răspunsuri? Cine i-ar încredere? A avut ea încredere în el? Nu. Ba da. Un pic. Poate că da. La ce se gândea? De ce era atât de febrilă?

Minutele, orele sau nopţile au trecut, nu ştia; s-a uitat la tavan, zvârcolindu-se pe pat pentru a găsi o oarecare formă de confort, corpul arzându-i în timp ce respira, inima bătându-i într-un mod care o speria. A încercat să inhaleze pentru a se calma, dar nu se putea concentra suficient, nu se putea concentra pe nimic.

Dintr-o dată, tavanul a dispărut, camera devenind neagră ca smoala.

Ea s-a smiorcăit.

Nu-i plăcea întunericul. Îi veneau în minte amintiri în care era prinsă în spaţii întunecate, frica făcând-o să tremure în timp ce începea să plângă. Era singură şi urma să moară, supradozată de un drog pe care nu-l cunoştea, ca momeală pentru un bărbat pe care nu-l cunoştea, de către străini cărora nu le păsa. Nimănui nu-i păsa. Ce rost mai avea să trăiască?

Ceva rece a apăsat-o pe obraz, făcând-o să caute mai mult din răcoarea care i-a oferit un scurt moment de răgaz.

O mână. Piele.

„Shh.” Vocea morţii a venit din întuneric, vocea lui, chiar lângă urechea ei. „Sunt aici, Flamma. Shh.”

Un strigăt ascuţit de uşurare o cuprinse fără voie, chiar dacă mintea ei se revoltă. Nu, nu, el nu putea fi aici. Trebuia să-l avertizeze. Dar îi promisese că nu-i va mai auzi vocea. Dar ea nu voia ca el să moară. La naiba cu promisiunea. Trebuia să trăiască.

„Este... este... o capcană”, s-a bâlbâit ea cumva, dinţii clănţănindu-i în timp ce ochii ei încercau să îl găsească. Nu putea vedea nimic în întunericul total, dar îl simţea – musculos, solid, acolo.

„Nu-ţi face griji”, a liniştit-o el, cu vocea moale, aproape liniştitoare, pielea mergând spre celălalt obraz.

Ea a scuturat din cap, incapabilă să-l vadă. Găsindu-şi mâna de pe faţă, i-a atins mănuşa de piele, apucându-l de încheietură, plânsul izbucnindu-i din piept. „M-au... drogat... drogat.”

„Şi vor plăti.”

Promisiunea de răzbunare din acele cuvinte, ştiind că el se va ţine de cuvânt, a calmat-o puţin. El era acolo. Ea va fi bine.

„Medicamentul este fatal. Nu ştiu ce doză ţi-au dat, dar nu sunt

dispus să-mi asum riscul. Ai două opţiuni”, i-a spus el încet, vocea lui întunecată făcând-o să se concentreze pentru o clipă. „Fie scot drogul din organismul tău în timp ce abia eşti conştientă, fie te fac inconştientă şi îl las să se elimine singur. Aceasta este mai lungă şi mai riscantă.”

Nu voia să stea acolo mai mult. Şi-a scuturat din nou capul de mâna lui, iar el probabil a înţeles.

„Medicamentul vă va face să deliraţi pe măsură ce efectele se acutizează.
Nu vei fi pe deplin conştient.”

„Am încredere în tine”, a reuşit ea să scâncească când un fulger de căldură i-a străbătut corpul, provocându-i spasme.

„Exact asta ţi-a pecetluit soarta acum atâţia ani.”

Ea ştia asta. Îi încredinţase ceva important şi el nu o mai lăsase să scape de atunci.

Senzaţia mâinilor lui înmănuşate pe coapsele ei a făcut-o să gâfâie, senzaţie accentuată de ceea ce era în organismul ei şi de întunericul total al camerei. Lipsa vederii a făcut-o să fie foarte conştientă de locul în care se aflau mâinile lui şi de cât de mari le simţea pe membrele ei.

L-a simţit împingându-i picioarele deschise, căldura săgetându-i până la joncţiunea coapselor, dar nu şi umezeala. I-a simţit umerii, umerii largi, foarte largi, despicându-se şi ţinând-o deschisă, în timp ce respiraţia lui cădea pe păsărica ei. Sânii i s-au zbătut, ea a strâns cearşafurile pe partea ei când gura lui a făcut contact cu ea acolo pentru prima dată în primul lor sărut.

Umezeala a acoperit-o în timp ce el îi atingea clitorisul cu vârful limbii, înainte ca partea plată a limbii lui să preia controlul, îndemânarea gurii lui făcând-o să ţâşnească într- un mod în care nu o mai făcuse niciodată, făcând-o să simtă senzaţii atât de puternice încât nu erau plăcute, erau aproape dureroase. Ea a

plâns în timp ce el o făcea, greutatea din membrele ei crescând cu fiecare secundă care trecea.

Şi apoi, pentru prima dată în ultimii ani, a simţit că vine imediat, mai repede decât ar fi crezut posibil. Poate a fost drogul, poate a fost el, poate a fost o combinaţie a ambelor. Nu ştia şi nici nu-i păsa. Pur şi simplu a venit şi s-a simţit... incompletă. S-a simţit dureros, fără o iotă de plăcere.

Dar, pentru o clipă, a luat-o razna.

„Încrederea ta, flamma, este cel mai captivant drog."

Cuvintele liniştite i-au pătruns în mintea înceţoşată în timp ce se uita în jos spre locul de unde venea vocea lui, nevăzând nimic, aproape ca şi cum un om invizibil o atingea. Omul din Umbră. Omul ei.

„Nu-ţi mai dau", i-a spus ea în fracţiunea ei de secundă de claritate şi i-a simţit dinţii pe interiorul coapsei.

„O vei face. Fiecare atom din corpul tău cântă şi pentru mine."

Cuvintele lui i-au amintit de bilet, coapsele ei strângându- se în jurul umerilor lui în semn de reculegere. „Reacţiile corpului meu nu înseamnă nimic." După modul în care fusese folosit şi abuzat de-a lungul anilor, nu mai avea încredere în el. Nici măcar nu-i plăcea. Faza de ură de sine pe care o avea faţă de corpul ei la început dispăruse de mult; acum era doar amorţeală.

Ceva cald i-a apăsat pe clitoris, făcând-o să gâfâie. „Chiar şi fără sens, sunt toate ale mele."

A vrut să respingă afirmaţia lui, dar un alt val de ceaţă a cuprins-o. A plâns, plângând pentru că el o revendica fără să o revendice, el o dorea fără să o dorească, iar ea avea nevoie de mai mult, avea nevoie de el, iar el nu i-a oferit asta. Ea plângea şi se opunea în timp ce durerea din corpul ei creştea, iar el a rămas până când ea s-a predat. Gura lui a făcut ravagii în timp ce o făcea să vină din nou şi din nou şi din nou, până în punctul în care

ea a leşinat, sau a crezut că a leşinat. O mare parte din el a rămas în gol pentru ea, dar corpul ei a continuat să răspundă, să reacţioneze, a continuat să vină, lăsând-o
dureroasă şi sătulă, dar goală şi incompletă, încleştată de o sete pe care o simţea în suflet, care nu avea să fie niciodată potolită.

Cu toate acestea, el a rămas cu ea.

OceanofPDF.com

Capitolul şapte
HIM

ACEST LUCRU A ACCELERAT LUCRURILE.

Orgasm după orgasm, supraîncărcare senzorială pentru el, a schimbat totul.

De când memoria lui nu mai funcţiona, receptorii săi senzoriali nu mai funcţionaseră cum trebuie. Nu fusese niciodată capabil să reacţioneze la orice sunet sau imagine, chiar dacă le înregistra. Dar văzând-o, se simţise ca şi cum ar fi găsit cele mai bogate nuanţe ale culorilor sale preferate, întipărite pe retină cu un gust dulce pe limbă. Oamenii au spus că era o experienţă ciudată din cauza ochilor lui, dar el ştia că nu era aşa. Percepţia lui asupra lucrurilor era doar diferită. Dar vocea ei era ceea ce el nu-şi putea explica. Prima dată când o auzise vorbind, sunetul îi trimisese vibraţii pe piele, ca un diapazon lovit de ceva, unduindu-i corpul cu o intensitate nemaiauzită, lăsându-l din nou cu

gustul dulce pe limba lui. A căutat-o din nou, doar ca să vadă cu ochii lui dacă a fost o întâmplare sau ceva real.

Corpul lui încă bâzâia de la vibraţiile cuvintelor ei, de la micile ei strigăte, de la gemetele ei strangulate, cu gura plină atât de sucurile ei, cât şi de gustul senzorial dulce, o combinaţie de care

devenea dependent cu fiecare secundă care trecea. Era real. Şi orice ar fi fost, era a lui. Nu-i păsa dacă ea avea acest efect asupra oricărui alt om. Îi va eradica pe toţi până când el va fi singurul care va rămâne în picioare, dacă va fi cazul.

Corpul ei epuizat a tresărit în somn, iar el a trecut un deget peste gura ei delicioasă. Buzele luxuriante se odihneau sub atingerea lui şi el se întreba ce gust ar avea ea acolo. Nu sărutase niciodată pe cineva pe gură, nu simţise niciodată nevoia să o facă. De ce ar fi vrut gura unui străin atât de aproape de a lui şi fluidele lor în corpul lui? Nu avea sens. Să ţi-o tragi, putea înţelege. Era o nevoie biologică, dar sărutul nu era. Nici oral nu era, ceea ce era unul dintre motivele pentru care nu gustase niciodată nici păsărica. Dar cunoştea bine căile plăcerii şi, cu gustul ei cimentat în el, se îndoia că va mai gusta altul, doar al ei.

El urma să fie ultimul ei şi ea urma să fie prima lui în multe feluri.

Îşi apăsă călcâiul mâinii pe sculă, piercingurile încordându-se în timp ce aceasta continua să pulseze, tare pentru orele în care îi smulsese orgasme delicioase păsărica. Limba lui, aceeaşi limbă în jurul căreia păsărica ei avusese spasme toată noaptea, era umflată de senzaţii.

Oh, avea de gând să i-o tragă, să i-o tragă tare. Avea s-o ia aşa într-o zi, a hotărât el. Poate să se strecoare în ea în timp ce ea dormea, să o facă să îi ofere încrederea ei până la punctul în care corpul ei reacţiona intuitiv la el chiar şi în somn. Iar dimineaţa, ea se va trezi dureroasă, fără să-şi amintească cum, dar simţindu-l în fiecare centimetru al păsăricii ei delicate şi delicioase. Avea de gând să-i testeze încrederea, să-i ia fiecare gram pe care îl avea în capacitatea ei, până când corpul ei, mintea ei, sufletul ei nenorocit au crezut în cât de importantă era

ea.

Ea a fost.

Ea a fost motivul.

L-a văzut aşa cum era şi s-a topit după el. Îl ura, şi totuşi avea încredere în el. Ceea ce începuse ca o intrigă se transformase în fascinaţie, transformându-se încet într-o fixaţie, culminând cu o obsesie atât de profundă încât el era incomplet fără ea.

Şi într-o zi, foarte curând, ea va fi în întregime a lui.

Nu chiar acum. În acest moment, drogul era destul de rău pentru a-i afecta organismul. Ea nu avea nevoie de el pentru a adăuga la ea.

Acoperind-o cu pătura în camera de hotel de deasupra clubului, un loc pe care îl cunoştea ca-n palmă datorită propriului său trecut, era în mişcare, capabil să vadă prin întunericul total datorită ochelarilor săi de vedere nocturnă. Întunericul era pentru ea, ca să o protejeze de camerele de luat vederi, ale căror sunete erau dezactivate. Cu modul în care camera era încuiată şi întunecată,

nimeni nu ar îndrăzni să intre, decât dacă ar vrea să rişte să-l înfrunte.

Şi nimeni pe lumea asta în toate minţile nu voia să-l înfrunte pe Omul Umbrelor în întuneric.

Atingându-i obrazul cu mâna înmănuşată, cu gura şi bărbia ude de ea, cu gustul ei gravat pe limbă şi în memorie, el a lăsat neuronii din creier să înregistreze graba pe care o simţeau.

Vorbise cu el, pentru a-l avertiza, pentru a-l salva. În ciuda furiei şi a durerii ei, îi păsa de el. Prostuţă cu inima moale, dar prostuţa lui. Ea era rară, focul vieţii, al căldurii. El nu înţelegea emoţiile, dar înţelegea ştiinţa. Ceva se întâmpla chimic în creierul şi corpul lui când era vorba de ea. Se uita la ea, o auzea şi simţea senzaţii în sistemul său. Era cel mai ciudat răspuns, unul pe care îl cercetase intens, doar pentru a-şi da seama că era o formă de sinestezie şi că nu avea o explicaţie raţională în toate cazurile. Firele din creierul lui erau pur şi simplu încrucişate şi pur şi simplu se electrificau când se încrucişau cu ale ei, iar asta era ceva ce ştia deja.

Lăsând-o în urma episodului ei intens indus de droguri, s-a îndreptat spre uşă şi s-a uitat pe vizor. Trei bărbaţi înarmaţi îl aşteptau, aşa cum se aştepta. Idioţi.

Făcând câţiva paşi înapoi în cameră, şi-a verificat semnalul de pe telefon înainte de a-l băga în buzunar şi s-a îndreptat spre fereastră. Deschizând-o cu uşurinţă, a sărit pe pervaz, adrenalina urcându-i în corp la înălţime. El îi plăceau înălţimile. Îi amintea de casa în care avea să o ducă într-o zi.

Ţinându-se de marginile superioare ale ferestrei, a sărit pe ţeava care trecea pe partea laterală a clădirii, muşchii lui antrenaţi lucrând cu memorie, şi a început să urce, cu un picior pe marginile ferestrei, altul pe ţeavă, bucuros că îşi purtase echipamentul atletic de antrenament. Asta fusese mai mult

întâmplător decât deliberat, totuşi. Văzuse cum transmisia din camera ei se făcea online şi îşi dăduse seama în câteva secunde că era o capcană pentru el, iar ea era momeala.

Ei nu ştiau că ea nu era momeala pe care el ar fi muşcat- o, ea era premiul pe care el îl câştigase deja în acest joc sângeros – trebuia doar să revendice câştigul.

Dar şi-a dat seama că trebuie trimis un mesaj, un mesaj mai puternic.

Ajungând să se oprească la fereastra cu cinci etaje mai sus de locul unde se afla ea, s-a uitat înăuntru şi a văzut-o ocupată de Howard şi de două fete, amândouă sugându-i pula în timp ce el stătea întins în pat, rânjind de gura pe care i-o pusese fetei lui.

Celălalt bărbat avea să regrete asta.

Cu furtişagul unei pisici, anii de pregătire în arte marţiale şi parkour intrând automat în acţiune, el s-a balansat pentru a atârna de o mână până când cealaltă s-a prins bine de pervazul ferestrei. Menţinându-se stabil, verificând dacă toţi ocupanţii camerei erau distraşi, a deschis încet fereastra şi a sărit înăuntru fără zgomot, adăpostindu-se imediat în spatele unei canapele uriaşe de pe o parte.

„Fereastră blestemată”, l-a auzit pe Howard mormăind. „Păpuşă, du-te şi închide-o.”

A rămas nemişcat în timp ce una dintre fete închidea fereastra şi se întorcea, exact când se auzea o bătaie în uşă. Cineva, a presupus el că fata, a deschis-o.

„Care este situaţia?” a întrebat Howard, sunetul suptului reluându-se.

„Camera a fost liniştită timp de câteva ore. Şi întunecată. Nu avem contact vizual.”

„Crezi că a venit deja?”

„Mă îndoiesc. Intrările sunt monitorizate. Suntem în alertă

maximă.”

Securitatea lor era ridicolă. Se întreba dacă Sindicatul ştia cât de groaznice erau operaţiunile de la nivelul solului sau dacă le păsa.

A venit zgomotul grohăitului lui Howard, urmat de foşnetul fetelor care se agitau şi plecau.

„Stai cu ochii pe camera ei. Dacă nu apare până în zori, omoară fata.”

La baza coloanei vertebrale, cuvintele i-au provocat o arsură.

Orice om normal ar fi simţit furie, poate, sau chiar dorinţă de răzbunare. El nu simţea nici una, nici alta. În capul lui, era o ecuaţie simplă care fusese dată peste cap. Emoţiile nu se încadrau în ea; nu aveau nevoie. Era psihotic? Poate că da. Dar el nu pretinsese niciodată să fie altceva decât diavolul care era.

Câteva minute mai târziu, uşa s-a închis şi l-a auzit pe celălalt bărbat aşezându-se în pat, luminile stingându-se.

Umbrele s-au format deasupra camerei, iar atunci a preluat el controlul.

Îndreptându-se din ghemuire, se îndreptă pe picioare tăcute spre pat, privindu-l pe bărbatul fără cămaşă, ieşit din formă, care dormea. Omul era un laş fără coloană vertebrală, aflat într-o călătorie de putere. Numai întâlnirea cu el de la complexul de locuinţe îl făcuse să-şi dea seama de asta.

Vizitase complexul de locuinţe pentru a vedea sistemul de securitate sub pretextul unei întâlniri ca investitor care dorea să achiziţioneze bunuri. Complexul avea o securitate incredibilă, pe care ar fi trebuit să o navigheze dacă ar fi trebuit să ajungă la ea după ce ar fi încuiat-o înăuntru, iar după asta, probabil că ar fi făcut-o. Dar ea trebuia să continue să aibă încredere în el – o va găsi şi, de data asta, o va elimina.

Ceva asemănător cu entuziasmul îl cuprinse la acest gând.

Mergând spre masă, a verificat sticla de whisky.
100 proof. Bun.

A luat sticla, a deschis-o şi a turnat-o mai întâi pe marginea patului, golind-o încet. S-a dus apoi la dulap, a luat o altă sticlă de 100 de grade şi s-a întors la pat. A răsturnat-o şi a turnat puţin pe bărbatul adormit.

Howard s-a trezit cu o tresărire, ochii zburându-i în toate părţile până când au căzut pe silueta lui, teroarea punându-i stăpânire pe chip. Au spus că l-ai mai văzut pe Omul din Umbră
ai murit. Şi după privirea lui, Howard ştia de zvonuri.

„Nu, te rog, îţi dau tot ce vrei”, imploră el ca un porc fără coloană vertebrală ce era, udând patul de frică, mirosul de alcool şi urină amestecându-se cu duhoarea pe care vocea lui i-o lăsa în nas. Era ciudat cum mirosea şi simţea gustul vocilor, niciuna dintre ele neplăcută, cu excepţia ei.

L-a privit în jos pe bărbat, amintindu-şi de înregistrările video pe care le scosese din club pe drum, amintindu-şi de felul în care Howard îi atinsese părul, părul lui, şi îi turnase amestecul drogat pe gât, punându-şi gura murdară pe pieptul ei în timp ce ea implora şi striga după milă.

Arsura din şira spinării i se transformă într-o flacără la amintirea asta.

Nu, mesajul său trebuia să fie clar pentru fiecare dintre ei.

Luând părul celuilalt bărbat în pumnul înmănuşat, a tras tare de el, făcându-l pe bărbat să strige. „Te rog, nu, lasă- mă să plec. Voi face tot ce vrei tu. Te rog.”

„Bea”, aruncă el acelaşi cuvânt pe care îl folosiseră cu ea. Nu reuşise să îl vadă pe celălalt bărbat care o drogase, cel cu părul mai deschis, dar avea să afle. Dacă era un lucru la care se pricepea, acela era să găsească informaţii.

Gâfâind, tremurând, Howard a deschis gura.

A răsturnat sticla şi a turnat băutura pe gâtul celuilalt bărbat până când acesta a scuipat şi a tuşit. În cele din urmă, odată sticla era aproape goală, s-a dat înapoi. O expresie de uşurare a apărut pe faţa celuilalt bărbat, crezând că asta a fost tot.

L-a lăsat să se gândească la asta.

Turnându-şi ultimul strop de alcool în gură, şi-a tras părul. „Stai aşa.”

Bărbatul tremurând ţinea alcoolul în gura deschisă, cu ochii atât de mari de teroare, încât Omul din Umbră se linişti. A aruncat sticla goală la o parte şi şi-a scos bricheta din buzunar, întorcând-o în sus.

Celălalt bărbat implorând în sunete, a ţinut gâtul lui Howard înclinat complet pe spate şi a atins flacăra brichetei cu lichidul din gură.

Focul a preluat controlul, încălzind alcoolul din jurul limbii lui, aceeaşi limbă care o atinsese pe ea. Bărbatul a început să ţipe, zbătându-se, dar el l-a ţinut nemişcat, în timp ce focul îşi făcea loc în gâtul lui, la fel cum drogul coborâse în gâtul ei.

„Atinge-o şi vei muri”, a remarcat el linişti. „O atingi mai rău, mori mai rău. E un lucru simplu, nu-i aşa? Nu ştiu de ce nu l-ai înţeles.”

Celălalt bărbat era prea dus de durere ca să se mai concentreze, aşa că făcu un pas înapoi, îndreptându-se spre uşă, văzându-l pe Howard încercând să se dea jos din pat spre baie. Înainte ca acesta să poată pune piciorul în prag, Omul din Umbră a luat din nou bricheta, bricheta cu însemnele şarpelui Sindicatului – un ouroboros, mai exact – şi a aruncat-o pe pat, privind

cu satisfacţie, în timp ce flăcările izbucneau pe cearşafurile îmbibate, răspândindu-se până la marginea patului, arzându-l de viu pe bărbat pe dinăuntru şi pe dinafară, ţipetele acestuia

zgâriindu-i simţurile.

Îşi lăsase bricheta în urmă, astfel încât mesajul să fie clar pentru toţi cei din sistem – le cunoştea simbolul, ştia cine sunt şi nu ar fi ezitat să le facă ceea ce le făcuse aici. Ea era în afara limitelor.

De data aceasta, a ieşit pe uşa principală, ferindu-se de camerele de luat vederi, luând scările de incendiu spre ieşirea din clădire.

Lucrurile se schimbaseră.

Trebuia să îşi termine ultima misiune înainte să o ducă acasă. Trebuia să o ducă acasă, să obţină încrederea şi loialitatea ei înainte de a deschide uşa către trecutul ei.

Dar asta era mai târziu. Lăsase firimituri de pâine pentru a-şi da seama de lucruri, iar asta îi aducea suficient timp.

Deocamdată, ea era în siguranţă, era nevătămată, iar el putea trăi cu asta.

OceanofPDF.com

Capitolul EI ght

LYLA

TREZITĂ CU capul şi corpul simţindu-se de parcă ar fi fost împovărate de o tonă de cărămizi, Lyla deschise ochii pentru a vedea deasupra capului ei un tavan familiar. Camera medicală de la complex. Ce făcea ea acolo?

Lumina pătrundea printr-o fereastră mică, dar ea nu-şi putea mişca membrele pentru a se ridica din patul moale. Se simţea minunat să stea întinsă şi să absoarbă confortul, în timp ce mintea ei încerca să îşi amintească ultimul lucru pe care şi-l putea aminti.

Drogată. A fost drogată.

O cameră întunecată. Camere de filmat. Căldură. El.

El între coapsele ei, devorând-o iar şi iar până când ea şi-a pierdut cunoştinţa. Nu ştia cât timp a mâncat-o după aceea. Ideea i-a provocat un fior ciudat pe şira spinării – ideea că fusese complet la mila lui, ca să facă ce dorea. Gândul, cu oricine altcineva, o umplea de teroare şi dezgust. Şi totuşi, închizând ochii şi

imaginându-şi iubitul invizibil în întuneric, nu putea să renunţe

complet la acest gând.

Era o idioată, asta era. O idioată nenorocită pentru că a avut încredere în cel mai periculos bărbat pe care l-a putut găsi, care se juca cu ea, care nu avea nicio credinţă faţă de nimeni şi nimic. Şi totuşi, el apăruse de fiecare dată când ea avusese nevoie de el. Şi deşi fusese o capcană pentru el, venise din nou după ea.

Ce joc juca?

Frustrată că a lăsat întrebarea să-i încerce mintea, a încercat să se ridice, chinuindu-se sub greutatea efectelor persistente ale drogului.

Uşa s-a deschis. Trei au intrat în cameră cu una dintre fetele pe care nu le cunoştea, dar pe care le văzuse în clădire. Dispreţul de pe chipul femeii i-a făcut stomacul să i se prăbuşească. S-a uitat la amândouă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase.

„Nu înţeleg ce este atât de special la tine”, remarcă femeia mai în vârstă, buzele curbându-i-se într-un rânjet. „A împânzit strada cu cadavre în urma ta.”

Trei îi făcu semn fetei mai tinere să aşeze o tavă cu mâncare pe masa de lângă ea, în timp ce continua să vorbească. „Nu ştiu în ce te-ai băgat aseară, dar l-a ucis pe domnul H din cauza asta.”

Lyla şi-a simţit respiraţia întretăiată. „Ce?”

Femeia mai în vârstă a scuturat din cap. „Da, fată prostuţă. Domnul H a murit din cauza ta. Ştii cât de bun a fost cu
fete? Cât de generos? Mulţumită vouă, Puneţi-l pe foc viu”.

Lyla a rămas tăcută.

„Felicitări, cei de sus te vor supraveghea ca pe un şoim acum.”

O fărâmă de furie a străbătut-o.

Cum naiba era vina ei? Domnul H nu fusese un păgân divin al virtuţii. O drogase şi o atinsese şi nu-i părea rău că murise. Nu-i părea rău că a murit niciunul dintre ei. Dar încă o dată, acţiunile

altcuiva îi afectaseră viaţa, iar ea nu voia să se ocupe de asta. Dar trăind în lumea în care trăia, prinsă în capcană cum era, ce alegere avea?

Trei i-a turnat un pahar de suc şi a arătat spre mâncare. „Odihneşte-te câteva zile şi apoi fă-ţi bagajele. Ordine. Ai o nouă... misiune. Te muţi.”

Muşcându-şi buza, Lyla şi-a deviat privirea de la fata de la uşă, înapoi la Trei. Ştia că e mai bine să nu întrebe despre noul ei post. Avea să afle când avea să fie escortată oriunde se ducea.

„Vreo veste despre Malini?” îşi întrebă pentru ultima oară însoţitoarea, ştiind că aceasta ar fi ştiut sau ar fi avut măcar o idee despre locul în care s-ar fi putut afla fata. Dacă se mişca, trebuia să întrebe pentru ultima oară.

Ochii femeii mai în vârstă s-au înfrigurat. „A fost contractată. N-o să-ţi mai spun.”

Dar era ciudat ca cineva sub contract să nu se întoarcă deloc după lucrurile sale. Posesiuni, la fel de slabe ca erau, erau importante pentru fiecare fată de acolo. Ea ştia asta. Erau lucruri pe care le strânseseră de-a lungul anilor, mici mărunţişuri de confort care contau pentru ele pentru că nimic altceva nu conta. Toate fetele care au fost contractate au primit o ultimă călătorie pentru a-şi împacheta lucrurile şi a-şi lua rămas bun. Dar nu şi Malini. Ea se trezise într-o dimineaţă, plecase să lucreze la o licitaţie online şi nu se mai întorsese. Deşi era foarte posibil ca cel care o cumpărase să nu-i fi acordat timp să se întoarcă, ceva în interiorul Lylei nu putea scăpa de sentimentul că nu era asta. Ceva altceva i se întâmplase celeilalte fete.

Ţinându-şi gândurile pentru ea, a băut sucul şi a mâncat pâinea prăjită în timp ce Trei pleca. Fata, o frumuseţe blondă şi micuţă, a ezitat în pragul uşii, ochii ei îndreptându- se spre locul unde dispărea însoţitorul lor.

„Nu ştiu unde te trimit, dar nu e bine”, şopti fata urgent. „Doar... fii pregătită.”

Cu asta, fata a fugit şi ea, lăsând-o singură cu gândurile ei, un vârtej în mintea ei. O trimiteau... undeva nu prea bine.

Nu ştia ce va urma, dar nu ştia nici dacă era pregătită pentru asta.

***

În următoarele câteva zile, Lyla s-a odihnit şi şi-a lăsat corpul să se recupereze de pe urma oricărui medicament pe care îl luase

forţată să consume. I s-au dat câteva zile libere de la serviciu, aşa că s-a odihnit şi s-a plimbat prin casă, trăgând cu urechea la diferite conversaţii. Aşa s-a oprit în faţa bucătăriei, ascultând pălăvrăgeala dinăuntru.

„Care crezi că este treaba cu Omul din Umbră şi Lyla?”, a întrebat cineva.

Lyla s-a lipit de perete, curioasă să afle ce credeau ceilalţi despre toată povestea asta.

„Nici măcar nu am crezut că este real până la toate astea. Acum, nu sunt sigură ce să cred.”

„Cred c ă este doar un client devenit teritorial”, a intervenit o altă voce.

„Lyla nu a mai avut un client de când a venit aici”, a subliniat o fată. „El îi scoate afară.”

„Poate că o iubeşte.”

Lyla şi-a prins pantalonii scurţi, inima bătându-i cu putere. El nu era capabil să iubească, iar ea nu era încă suficient de

disperată să-şi imagineze că el ar putea.

Două fete au râs înăuntru, sunetul sfărâmând-o. „Asta nu există aici, Millie. Poate că el vrea doar să o scoată afară.”

„Dar atunci de ce nu a făcut-o deja? Au trecut... câţi şase ani?”

Ouch. Asta doare.

„Cred că o foloseşte doar pentru propria lui agendă, oricare ar fi ea. Oricum, doar pentru asta suntem buni.”

Ascultând conversaţia, o mare parte din ea a fost de acord.

El avea o agendă, iar ea era exact ceea ce fusese întotdeauna – o victimă colaterală cu pagube.

***

La o săptămână după incidentul cu drogurile, a fost dată afară din complex la figurat, iar nervii ei erau întinşi. Nu numai pentru că se muta din nou şi avertismentul fetei îi răsuna în cap, ci şi pentru că el fusese absent. Nu-l mai văzuse de la incident, nici măcar nu-l mai simţise, iar absenţa o rodea, îi învârtea mintea, făcându-i gândurile să oscileze între faptul că el avea o agendă şi faptul că îi păsa cu adevărat de ea în felul lui ciudat. Cu cât trecea mai mult timp fără el, cu atât mai mult acest din urmă gând pâlpâia.

Într-un timp record, şi-a împachetat întreaga colecţie de bunuri materiale într-o singură cutie şi a aşteptat în faţa clădirii ca unul dintre gardieni să vină să o ia. Acesta i-a pus o bandă pe ochi, de rutină, ca şi cum ar fi fost transferată într-o locaţie securizată, iar asta a dezorientat-o, neştiind unde se duce.

Ştia că erau consecinţele acelei nopţi, ştia că avea de-a face cu moartea domnului H şi cu orice mesaj ar fi trimis. Doar că nu ştia dacă era bine pentru ea sau nu. Gardianul a urcat-o într-o

maşină şi a auzit contactul pornind, îndepărtându-se de cea mai lungă perioadă de cazare în care fusese. Avea şaptesprezece ani când a ajunsese în acest Complex, optsprezece ani când îl întâlnise pentru prima dată, optsprezece ani când viaţa ei se schimbase într-o noapte fatală.

În întunericul din spatele legăturii de la ochi, îşi putea aminti tunetul şi picăturile de ploaie care o stropiseră în timp ce fugise în pădurea din jurul complexului, căutând cu disperare să scape când se ciocnise...

Maşina s-a smucit, rupându-i gândurile, spărgându-le până când a respirat adânc şi s-a centrat. Amintirile, amintirile ei, erau un vortex puternic care o sugea de fiecare dată, ducând-o în locuri întunecate. Nu-şi putea aminti un singur moment din viaţa ei în care să se fi simţit fericită fără greutatea apăsătoare a ceva teribil. Nu mai ştia cum să zâmbească, liniile dintre sprâncene devenind mai permanente decât nu erau.

„La cine mergem?” a întrebat ea, doar pentru a sparge monotonia gândurilor ei, fără să se aştepte la un răspuns.

„Nu ştiu”, i-a spus paznicul. „Eu sunt doar tipul care livrează.”

Frumos.

Maşina s-a oprit după o lungă perioadă de timp. L-a auzit pe paznic deschizându-şi portiera, înainte să vină lângă ea şi să o tragă afară. A simţit soarele pe pielea ei pentru o fracţiune de secundă înainte ca el să o conducă pe nişte trepte joase. Încă legată la ochi, ea s-a împiedicat să treacă, cu singura ei cutie de bunuri strânsă la piept. El a dus-o pe o pe aleea lungă, solul de sub ea era solid, ca un fel de beton. Nările îi erau asaltate de mirosuri moscate, prea amestecate pentru a le putea distinge.

În cele din urmă, după ce i s-au părut ore întregi de mers, a fost împinsă pe un scaun.

I s-a dat jos legătura de la ochi, iar ea a clipit rapid pentru a-şi

lăsa ochii să se adapteze la lumina bruscă, dându-şi seama că se afla într-un fel de birou de depozit, într-o cameră din lemn, cu o masă maro atât de aspră şi zgâriată, probabil mai veche decât ea, şi – a numărat – patru scaune în jurul ei.

Întrebându-se ce este acest loc nou şi care va fi rolul ei în el, ea a luat totul în considerare, aşteptând.

Şi
aşteptarea.

Şi
aşteptare.

După mult timp, o uşă s-a deschis şi trei bărbaţi, îmbrăcaţi în blugi şi tricouri, au intrat. Energia nervoasă a cuprins-o, picioarele ei bătând pământul în timp ce se uita la cei trei bărbaţi ciudaţi, fără să ştie cine erau. Dar păreau ameninţători, duri, unul dintre ei chiar mai mult. Cel rău era chel, capul îi strălucea în timp ce se aşeza în capul mesei, purtând un inel cu acelaşi desen de şarpe ca bărbatul din clubul din acea seară.

Ceilalţi doi l-au urmat, venind să stea în faţa scaunului ei.

„I-ai costat pe şefii mei o mulţime de bani şi o mulţime de bărbaţi, Lyla”, a vorbit cea rea, liderul în mod clar. „Ce ar trebui să

facem cu tine?”

A rămas tăcută, cu inima bătându-i cu putere, un sentiment de teamă infiltrându-se în venele ei în timp ce se uita la bărbaţi.

„Eşti prea important pentru a renunţa la tine, dar prea nefolositor pentru afacere. Ai fost pârghie împotriva unor oameni puternici, iar acum eşti pârghie şi împotriva Omului din Umbră.” Nerăbdarea din vocea bărbatului o speriase. „Ştii cine este el?”

A scuturat repede din cap. Chiar nu ştia cine era.

Bărbatul a studiat-o pentru un minut lung. „Omul Umbrelor a apărut de nicăieri acum vreo zece ani. A devenit o legendă în

lumea interlopă. Ne-a perturbat calea din nou şi din nou, iar până în ziua de azi nu înţeleg care este scopul său final. Deci, lasă-mă să reformulez. Ştii ceva despre el?”

Ea a scuturat din nou din cap.

„N-ai minţi acum, nu-i aşa?” Ea nu

minţea.

„Bine”, a zâmbit el, cu faţa încreţită în linii de râs care ar fi trebuit să-l facă să arate bine. „Am călătorit mult ca să te vedem. De ce nu te pui în genunchi şi să ne faci să ne simţim mai bine?”

Înghiţind în sec, s-a uitat la fiecare dintre ei, găsind în ea o aparenţă de putere. „Asta ar însemna să-ţi semnezi condamnarea la moarte. El ucide pe toată lumea.”

Unul dintre bărbaţi s-a apropiat, sufocându-i spaţiul. „Vom risca. Dacă îi pasă de tine, poate ne va găsi. Dacă

nu, este câştigul nostru.”

Apucând-o de braţ, el a târât-o până la bărbatul chel. Lyla s-a uitat în jurul camerei, ştiind că este prinsă în capcană, ştiind că nu există scăpare, simţindu-se claustrofobică pentru că, zi după zi, nu a existat nicio pauză. Şi de data aceasta, ea ştia în sinea ei că el nici măcar nu era conştient de ceea ce se întâmpla.

Bărbatul care o ţinea de braţ a împins-o în genunchi, iar celălalt şi-a scos aparatul foto.

„Fă-l să transmită în direct”, a ordonat bărbatul chel de la locul său din capul mesei. „Lasă-l să vadă cum îi stricăm jucărioara.”

Lyla a închis ochii.

Nu.

El nu era acolo să o salveze, nu aşa cum îi spusese, îi arătase, îi promisese că va fi. Iar ea nu se putea salva singură. El o ademenise cu un fals sentiment de siguranţă până când ea începuse să se bazeze pe el, iar acum era prinsă în capcană pentru că el o pusese în pericol.

El minţise.

Şi ar putea ucide pe oricine ar vrea după aceea, dar nu ar fi pentru ea. Ar fi pentru el şi nu ar aduce niciodată înapoi ultima bucată din ea care s-a rupt.

A închis ochii şi a lăsat gaura neagră să o înghită cu totul.

OceanofPDF.com

CAMERA EI ERA MICĂ.

Patul ei era mic.

Viaţa ei era mică. Şi

nu conta.

Ea nu conta, nimic nu conta.

Ea era gaura neagră, iar gaura neagră era ea, un nimic nesfârşit fără capacitate de lumină.

Nu ştia cine a venit în camera ei, cine a plecat, cine ce i-a făcut.

Nu a simţit nimic; nu a vorbit nimic; nu a văzut nimic.

Se holba la tavanul crăpat, recunoscând crăpăturile din ea însăşi, care se lărgeau, se ascuţeau, se lungiseră.

Fără scop.

Fără sfârşit.

Fără viaţă.

***

OceanofPDF.com

ZILE TRECUTE.

Tavanul a rămas la fel.

Lunile au trecut.

Plafonul s-a înrăutăţit.

Timpul a devenit lipsit de sens.

Ultimul semn de viaţă din corpul ei a venit când cutia s-a răsturnat, trandafirii negri împrăştiindu-se pe podea, scânteind ceva.

Furioasă, a zburat prin cameră şi le-a sfâşiat, strivind petalele, învineţindu-le până când ochii au început să-i ardă şi gâtul i s-a încleştat.

Ea nu voia nimic de la el. Nici o amintire. Nimic de la omul care o făcuse să creadă într-o iluzie de siguranţă, doar pentru a o împinge el însuşi în pericol. O trădase de nenumărate ori, lăsând-o în urmă pentru ca şacalii să se hrănească din carnea ei.

Ridicându-se, s-a dus la baie şi a luat un aparat de ras din dulapul din spatele oglinzii. Uitându-se la ea, la ochii ei scufundaţi şi la reflexia ei palidă, la părul de care el fusese atât de fascinat, a început să taie firele lungi de păr pe care nu le mai tăiase niciodată. Cu fiecare şuviţă de păr care îi cădea, simţea că se duce, simţea că ceea ce fusese dispare, în timp ce o păpuşă tăcută îi lua locul – bună de folosit şi de jucat, frumoasă la vedere, dar complet lipsită de viaţă.

Tăindu-şi ultima şuviţă de păr, l-a lăsat să plece, s-a lăsat să plece, a lăsat să plece tot ceea ce îi lega.

Tavanul s-a crăpat.

***

OceanofPDF.com

PARTEA A DOUA

EMBERS

„De fiecare dată când mi se întâmplă din nou.”

-Edith Wharton, Vârsta inocenţei

OceanofPDF.com

Capitolul NI ne
Lyla 16 months later

Ea avea de gând să o facă în seara asta.

Avea de gând să îi pună capăt.

Îi luase luni de zile să se decidă cum să o facă şi, în sfârşit, a găsit o cale care nu ar fi durut prea mult.

Un cântec se auzea în spate, bătăile erau puternice. Ea nu ştia melodia, doar îşi mişca corpul în ritmul ritmului de pe scenă, pielea i se freca de pielea ei, dar nu reuşea să o trezească din somn. Aşa se simţea, ca şi cum ar fi dormit, trecând prin mişcări, iar într-o zi, pur şi simplu, s-ar fi trezit şi totul ar fi fost un vis urât.

Timp de luni de zile, fusese aşa. Luni de zile a fost închisă într-o cameră, până când răpitorii ei şi-au dat seama că era inutilă, că orice momeală ar fi crezut ei că are, ea nu avea. Nu era o pârghie, ci doar o greutate moartă, şi în cele din urmă au relocat-o din nou. Acum, ea dansa pe scena de la un club pe care nu-l cunoştea, şi locuia singură într-una din camerele de deasupra clădirii.

Dar ceva se schimbase.

Acum îi era frică să stea lângă oameni.

Acum, după ce fusese închisă atât de mult timp într-o cameră

mică şi întunecată, doar cu ea însăşi, îi era frică să stea în preajma oamenilor. Doar prezenţa în club o făcea să transpire şi să tremure prea tare. Dansul era posibil doar dacă închidea ochii şi se făcea să creadă că era singură. Cântec după cântec se schimba. Oamenii o aclamau şi o huiduiau de jos, făcând-o să deschidă ochii, dar nu vedea pe nimeni, doar se mişca pe pilot automat, uitându-se la semnul de neon de deasupra uşii principale, concentrându- se pe el.

„Unde demonii vin să se joace.

Ea nu a fost de acord cu asta. Demoni, fiecare dintre ei. Şi în sfârşit avea de gând să scape din acest iad.

Tura ei a trecut fără incidente, doar picioarele o dureau, amintindu-i că se afla încă în corpul ei. Un luciu de sudoare îi marca faţa, o faţă care părea bântuită, iar tunsoarea pe care şi-o făcuse în urmă cu multe săptămâni o accentua şi mai mult. Îşi ura părul, pielea, carnea, fiecare parte a ei. Între timp, indiferenţa ei faţă de corpul ei se transformase din nou în ură. Se gândise să se taie, dar, cumva, durerea încă avea puterea să o sperie.

Scuturându-şi gândurile, a coborât de pe scenă la sfârşitul turei şi s-a îndreptat spre camera din spate, respirând pe gură pentru a nu se lăsa copleşită de toţi oamenii din jurul ei, concentrându-se pe locul unde se afla dulapul ei cu hainele de schimb. Avea şi altceva acolo.

Din fericire, fără incidente, a ajuns, deschizând dulapul după ce a verificat că drumul era liber. Se uită la pliculeţele cu pudră albastră pe care le furase de pe unele dintre mese în câteva zile. Patru pliculeţe. Prima dată când o drogaseră, folosiseră doar unul. Avea de gând să le folosească pe toate şi să se drogheze în timp ce inima ei ceda.

Un fior de vinovăţie a trecut prin ea, pentru singurul suflet pe

care l-ar fi lăsat în urmă, dar a scuturat din cap. Ea nu merita să fie cunoscută. Era mai bine aşa.

Punându-şi bagajele în buzunar, a închis dulapul şi s-a deplasat pe marginea zonei de relaxare, spre ieşirea de incendiu care ducea spre camere.

A evitat să se uite la cineva, dar a ridicat din când în când privirea pentru a verifica dacă drumul îi era liber.

„Hei, Lyla!”

Cu trupul îngheţat, s-a întors să vadă cum unul dintre servitori îi înmâna o tavă plină cu băuturi.

„Mindy şi-a luxat glezna. Du asta la masa 4 din zona VIP.” La naiba. Bine, putea să facă asta.

Dând din cap, a echilibrat tava în mâinile umede şi s-a îndreptat spre secţiunea special delimitată pentru invitaţii speciali, concentrându-se pe câte un pas pe rând, pliculeţele arzându-i o gaură în pantaloni scurţi.

Acest club era mai elitist decât toate celelalte în care fusese, aşa că avea o clientelă mai numeroasă, care era în topul crème. Urcând treptele joase luminate de neoane, s-a îndreptat spre a patra masă din spate, paşii ei oprindu-se când a observat grupul de bărbaţi şi femei care stăteau la masă

-trei cupluri şi un bărbat, şi niciunul dintre ei nu arăta ca şi cum s-ar potrivi în această parte a lumii. Ei bine, nimeni în afară de uriaşul cu un plasture pe ochi. Arăta de parcă s-ar fi integrat perfect.

„Nu înţelegi!”, a exclamat cu voce tare una dintre femei, o brunetă cu ochelari, uitându-se la bărbatul de lângă ea, care se uita în jos la tableta pe care i-o arăta. „Cum poţi să nu vezi asta?”

O altă femeie, un superb fotomodel, doar îi privea cu un amuzament vizibil, stând în strânsoarea unui braţ aparţinând unui bărbat bine îmbrăcat, în costum. „Nici eu nu am făcut-o prima

dată. Nu toată lumea are ochiul tău pentru detalii, Morana.”

Un nume atât de frumos.

Bărbatul cu ochelari stătea vizavi de ei, o femeie cu părul albastru aproape de el. „Mi-a trimis-o săptămâna trecută. Îl urmăreşte pe Hector mai mult decât noi.”

„Mă întreb de ce”, a gândit bruneta cu ochelari. „Este pentru prima dată când simt o mizã în asta pentru
el”.

Era o dinamică atât de ciudată, una pe care nu o mai văzuse până atunci, dar pe care o recunoscuse imediat. A simţit o durere goală în piept. Prieteni. Familie. Arătau ca o familie împreună.

Punând în tăcere băuturile pe masă, pricepută să treacă neobservată, s-a mişcat în jurul mesei, cu capul plecat.

„Mulţumesc”, i-a spus femeia frumoasă încet, dar Lyla nu şi-a ridicat privirea. Cu gâtlejul strâns, s-a întors să plece, luând cuvântul amabil cu ea, imaginea rămânându-i în minte a grupului de prieteni care împărtăşeau camaraderie. În altă viaţă, ar fi putut fi o fată cu un grup de prieteni care se bucurau de băutură într-o seară. În altă viaţă, ar fi putut fi o femeie strânsă sub braţul unui bărbat care, în mod clar, ţinea la ea. În altă viaţă. Poate că, dacă ar fi avut o nouă viaţă, aceasta ar fi fost mai blândă cu ea.

A trecut de colţul zonei VIP şi, ieşind din raza lor vizuală, s-a întors, uitându-se din nou la ei.

A fost un lucru frumos de văzut în ultima noapte din viaţa ei.

Purtând în suflet veselia de a fi martoră la interacţiunile lor, a aruncat tava pe tejghea şi s-a îndreptat în cele din urmă spre camera ei, urcând scările de incendiu până la primul etaj, camera ei fiind ultima de pe palier.

Răsucind mânerul, a intrat şi a închis uşa în urma ei, îndreptându-se direct spre singura mobilă din cameră – ea pat micuţ. Era atât de mic încât unei femei mai înalte i-ar fi fost greu

să doarmă drept pe el.

Scoţând pachetele de pudră albastră din pantaloni scurţi, le-a aşezat în poală, uitându-se la ele. O sticlă de apă se afla pe podea lângă piciorul ei şi ea a desfăcut-o. Deschizând pachetul, a aruncat toate cele patru pliculeţe în apă şi a scuturat-o bine cu mâinile tremurânde.

Inima îi bătea cu putere, mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare cu fiecare secundă, ea privea lichidul.

Asta a fost.

Aşa s-a terminat.

Inspirând adânc, a dus sticla la buze.

Şi a întors-o în sus.

Lichidul amar i-a coborât pe gât în timp ce înghiţea, înghiţind cât de mult putea înainte ca stomacul ei să se simtă plin.

Sticla goală, a pus-o jos şi s-a întins pe pat, uitându-se la tavan.

Era un tavan frumos, cu desene ornamentale false în jurul ventilatorului, care îl făceau să arate frumos. Nu ca multe tavane crăpate şi decojite la care se uitase. Era un ultim tavan frumos. De ce se gândea la tavane?

Lacrimile îi curgeau pe o parte a feţei în timp ce zăcea singură în întuneric, lumina unui felinar de afară aruncând umbre în cameră, amintindu-i de el.

Îşi permise să se gândească la el pentru prima dată în ultimele luni. Un bărbat fără nume care îi schimbase viaţa în bine, cel puţin pentru o vreme, şi apoi în rău. Un bărbat fără nume care o făcuse să creadă, în felul lui sucit, că valorează ceva, că viaţa ei contează pentru cineva, că cineva are grijă de ea.

De aceea îi sângera inima atât de tare? Pentru că el o abandonase, o lăsase pierdută şi în derivă ca orice altceva? Pentru că o făcuse să îi pese şi ei, iar ea plătise preţul pentru asta? Pentru că, în toate lunile care au trecut de atunci, el nu

venise nici măcar o dată s-o caute?

„Voi veni întotdeauna după tine.

Mincinosule.

Găsise el o nouă obsesie, o nouă fată pentru care să ucidă? Sau pur şi simplu se plictisise de jocurile lor odată ce gustase din ea? Să fi fost asta, faptul că a avut-o într-un fel, emoţia urmăririi dispăruse?

Pentru o clipă, s-a întrebat dacă era din cauză că era mort sau rănit, dar, cunoscându-l, nu putea crede asta mai mult de o secundă. Intensitatea obsesiei lui la apogeu o făcuse să creadă că s-ar fi târât să o găsească dacă ar fi scăpat-o din ochi. Nu, el era viu, iar ea era abandonată.

Primul val de căldură i-a lovit corpul, iar pielea a început să i se ciupească şi să i se strângă.

A închis ochii, ţinându-se de pereţii patului, şi val după val de căldură a crescut până la o febră în sistemul ei, în inima îi bătea atât de repede şi de tare în piept, încât nu auzea decât bătăile din urechi.

Bătaia a venit insistent, zguduind-o, ochii ei zburând spre uşă.

Cineva chiar bătea la uşa ei. Ce naiba?

„Hei Lyla, ai nişte anticearcăn? Tipul ăsta m-a vânăt rău.”

Era una dintre celelalte fete de pe palier. Lyla rămase nemişcată, hotărând să o ignore. Nu era ca şi cum s-ar fi putut ridica oricum dacă ar fi încercat. Se simţea bine, stând întinsă acolo, în timp ce corpul ei se prăbuşea pe sine.

Bătăile au dispărut, singurul zgomot din urechile ei fiind un şuierat, poate propriul ei sânge. Pleoapele au început să i se îngreuneze, aşa că le-a închis, simţind că pământul se zguduie sub ea.

Nu, tremura. Ea

tremura.

Ceva o zguduia.

„Uită-te la mine!”

Comanda puternică şi ascuţită i-a făcut pleoapele să se deschidă într-o fantă, blocându-se imediat cu privirea diavolului.

Moartea venise să o ia, până la urmă.

Ea zâmbi.

„Ia-mă uşor, moarte. Te-am aşteptat”, a şoptit ea, cu mintea ameţită, cu ochii închizându-se din nou.

„Deschide ochii, flamma.”

O cerere gravă, guturală, urmată de o atingere pe obrazul ei, a făcut-o să deschidă din nou ochii. El i-a verificat ochii, şi-a pus mâna pe gâtul ei, apoi a mârâit: „La dracu'!”

A simţit cum ceva o ciupeşte în partea laterală a gâtului, dar a trecut peste asta. Se gândise la el şi, în ultimele ei clipe, creierul ei a fost bun cu ea. Ăsta a fost un har salvator. Iluziile ei aveau milă de ea. Nu prea se putea plânge.

„Tu.” Vocea ei abia se auzea, corpul ei se prăbuşea în timp ce el o lua în braţe. „Spune-mi... spune-mi unde este...”

„Trăieşte pentru mine şi o să-ţi spun”, a negociat el ca întotdeauna, strângându-i corpul lângă trunchiul lui. Era rece şi cald în acelaşi timp, şi atât, atât de solid. Si-ar fi dorit să-l fi avut pe el să-l ţină în braţe atâtea nopţi.

Lacrimile i-au căzut pe faţă, iar ea şi-a lipit nasul de gâtul lui, inspirându-i parfumul specific.

„Te rog. E ultima mea dorinţă”, a strigat ea încet, şi a simţit cum braţele lui se strâng în jurul ei. Iluziile lui erau şi ele plăcute, aproape că o făcea să creadă că era îngrijorat pentru ea.

„Mai ai multe dorinţe în tine, Flamma, şi ţi le voi pune pe fiecare dintre ele la picioare. Doar continuă să respiri, ai înţeles?”

Notele întunecate, guturale ale vocii lui au lovit-o simultan cu

un alt val de căldură. Ea a gemut şi s-a îngropat mai aproape de el, recunoscătoare minţii ei pentru invocându-l pentru ca ea să nu se simtă singură în ultimele ei clipe.

Se mişcau într-un ritm rapid. Zgomotele şi priveliştile se înceţoşau, iar ea îşi simţea membrele din ce în ce mai grele, inima încetinind brusc, făcându-i capul să se învârtă.

„Ai fost... cu altcineva?” a întrebat ea pe un sughiţ, exprimându-şi cea mai mare teamă, degetele ei strângându-se pe jacheta lui în timp ce o culca undeva, legând-o cu curele. Ce făcea mintea ei? De ce îl făcea să o lege undeva?

El a terminat de strâns curelele astfel încât ea să nu se poată mişca şi a apucat-o de faţă, făcând-o să se concentreze pentru o secundă asupra ochilor lui diabolici nepotriviţi.

„Ai fost, eşti şi vei fi întotdeauna singura mea obsesie, Luna Caine.”

Ea a strigat la faptul că el a luat numele altei fete, o durere ascuţită străpungându-i inima, înainte ca totul să devină negru.

OceanofPDF.com

Capitolul zece
HIM

PREA APROAPE.

Aproape că o pierduse şi, pentru prima dată în memoria lui, ceva livid îi respira în piept. Emoţiile nu erau ceva ce simţea, dar el simţea. În principal, pe el însuşi pentru că nu a găsit-o mai devreme, pentru că i-a luat atât de mult timp să pună capăt problemelor. De asemenea, pe ea, pentru că a crezut că o va lăsa să plece, pentru că s-a gândit că ea ar putea şi el nu ar aduce-o înapoi din fălcile morţii însăşi. Nu o putea avea, nimic nu o putea avea, până când el nu renunţa la pretenţiile sale.

Dacă trecutul lor îi învăţase ceva, era că timpul nu înseamnă nimic în relaţia lor. El ar fi aşteptat ani de zile momentul potrivit cu ea, dar faptul că ea nu avusese răbdare îi spunea două lucruri foarte importante – ea era mai distrusă decât estimase el, iar el trebuia să facă orice era nevoie pentru a o face să trăiască din nou. Dacă nu simţea din nou, lumea ar fi încetat să mai existe.

Viaţa ei nu era a ei.

S-a uitat la locul în care o legase în elicopter, zburând deasupra oraşului şi a câmpurilor din est, ducând-o acolo unde ar fi trebuit să fie întotdeauna.

Ea a gemut de durere, sunetul fiind clar în urechea lui prin a ei, iar vibraţiile sunetului i-au ondulat antebraţele, gustul dulce umplându-i gura.

Îi lipsise asta. Îi lipsise ea. Şi aproape că o pierduse. Asta nu era bine. Nu era nici pe departe în regulă.

În timp ce zbura deasupra câmpurilor întunecate de dedesubt, îşi dădu seama cât de aproape fusese în seara asta – în mai multe feluri decât unul. Tristan Caine fusese acolo, prea aproape, cu restul oamenilor săi, iar el nu era încă pregătit ca ea să plece. Ştia ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi plecat prea devreme. Şi-ar fi găsit familia, ar fi găsit oameni care să o iubească la nesfârşit, ar fi găsit un bărbat care să o vindece cu dragoste, probabil acel câine al lui Dante care îi urmărea mirosul de luni de zile, sau poate altcineva. Şi poate că îi vor potoli demonii pentru o vreme. Dar demonii se vor întoarce. Niciunul dintre ei n-ar fi înţeles asta, n-ar fi înţeles-o pe ea, iadul ei, pentru că niciunul dintre ei nu-l văzuse, cu atât mai puţin trăise prin el. Avea nevoie să se simtă în siguranţă pentru a se vindeca, şi nimeni nu ar fi făcut-o să se simtă mai în siguranţă decât el. Pentru că ei aveau conştiinţă, morală, etică, iar el? El o avea pe ea.

Ea nu putea fi niciodată a altcuiva. A fost revendicată de un diavol din umbră cu mult înainte ca cineva să o poată scoate la lumină.

Şi chiar şi înconjurată de atâta dragoste, ea se simţea izolată, singură şi se întreba dacă nu cumva era prea distrusă pentru a fi bine. Iar el nu era de acord cu asta. Ştia de ceva vreme că ea avea tendinţa de a se răni singură, mai ales în gândurile ei. Din câte ştia el, nu acţionase în consecinţă înainte de seara asta. Ăsta fusese unul dintre motivele pentru care mereu îi atârnase în faţă singurul lucru pe care ştia că şi-l dorea mai mult decât orice

– răspunsurile ei – ca stimulent pentru a trăi, şi asta funcţionase o vreme. Trebuia să îi ofere din nou un motiv pentru care să trăiască.

Nu era încă pregătită să îşi întâlnească trecutul, mintea ei probabil că nu ar fi fost capabilă să facă faţă la toate deodată, dar într-o zi avea să fie. Şi în acea zi, el îi va pune adevărul la picioare.

Manevrând elicopterul cu uşurinţă, cu ani de experienţă în zbor, a virat la dreapta spre munţii care mărgineau ţinutul înainte ca marea să se deschidă, îndreptându-se spre casa pe care o construise pentru ei de-a lungul anilor. Zborul era unul dintre singurele lucruri, pe lângă jocul cu focul şi urmărirea ei, care îi plăceau.

„Sunt moartă?”, murmură obiectul obsesiei lui, iar el se uită înapoi la ea, pentru a o vedea clipind înainte de a leşina din nou, cu părul scurt care îi ieşea în jurul feţei ei frumoase.

Ştia de ce i-l tăiase, la fel cum ştia de ce îi rupsese trandafirii. În mintea ei conştientă, o parte din ea îl ura. Dar inima ei era moale şi flămândă după el, iar el ar fi făcut orice pentru a o face să simtă din nou ceva pentru el. După ce trecuse prin ce trecuse în mâinile Sindicatului, după ce făcuseră doar ca să-l scoată la lumină, el nu o învinovăţea pentru ura ei. Dar el nu ar fi putut ieşi chiar dacă ar fi putut să o găsească. Ar fi destrămat ani de planificare atentă şi ar fi pus piesele potrivite în locul potrivit. O mişcare impulsivă din partea lui ar fi putut desface totul şi i-ar fi adus pe toţi, inclusiv familia pe care ea nu chiar ştiu despre, ucis.

Nu, trebuia să aleagă şi nu o alesese pe ea pe termen scurt, dar ea fusese întotdeauna alegerea lui. Tot ce făcuse în ultimii şase ani fusese pentru ea, pentru ca ea să poată trăi o zi liberă fără să se uite mereu peste umăr.

Şi după ceea ce au făcut, Sindicatul avea de gând să arsură nenorocită.

OceanofPDF.com

Capitolul unsprezece
Lyla

Devenise un obicei prost să se trezească în paturi ciudate şi să se uite la tavane ciudate. Lyla clipi din ochi, cu membrele prea îngreunate pentru a încerca măcar să se mişte.

I-a luat o secundă să realizeze că era o greutate reală pe ea, care o ţinea jos.

Panicată, s-a uitat în jos la bicepşii goi şi musculoşi care i se odihneau pe stomac, la antebraţul sfâşiat şi acoperit cu păr negru care mergea în diagonală până la şold, la mâna mare şi masculină care o ţinea cu degetele lungi şi ascuţite. Urmele de arsură erau împrăştiate pe dosul mâinii.

Lyla şi-a ridicat ochii pentru a-l vedea pe bărbatul de care era ataşat braţul şi s-a trezit prinsă de nişte ochi diabolici nepotriviţi, unul negru, unul verde-auriu, care o priveau tăcuţi.

A fost real.

Visul ei febril fusese real.

Venise după ea, deşi după luni de zile, dar venise.

Faptele s-au înregistrat simultan în creierul ei – el era fără tricou, dar ea era îmbrăcată în ceva moale, corpul lui era lipit de

partea ei şi faţa lui aproape de perna ei, iar lumina naturală gri pătrundea de undeva.

Ignorând primele două fapte şi ignorându-l pe el, ea şi-a întors gâtul pentru a căuta sursa luminii.

Şi s-a oprit din respirat.

Cele mai mari seturi de ferestre pe care le văzuse vreodată arătau ceva ce ea văzuse doar în poze. Munţi. Munţi înalţi, maiestuoşi, gri.

Ridicându-se din pat şi îndepărtându-i braţul, a încercat să se ridice în picioare în momentul în care i-au cedat genunchii. Aproape că se prăbuşise înainte ca braţele puternice să o ridice fără efort într-o îmbrăţişare pe care şi-o amintea din delirul ei.

„Uşurel”, i-a spus el încet, dar ea l-a ignorat, concentrându-se pe priveliştea din faţa ei.

El a purtat-o spre geam, spre ceea ce ea a realizat acum că era un set de uşi duble şi nu ferestre. Împingând-o cu piciorul, i-a condus afară. O rafală de aer rece i-a atacat pielea, făcând-o instinctiv să se ghemuiască mai aproape de căldura corpului lui, pantalonii scurţi de mătase în care o îmbrăcase probabil că erau prea subţiri pentru a rezista vremii.

Le-a condus până la margine şi a aşezat-o pe ea în picioare, întemniţând-o din spate cu ambele braţe pe balustrada metalică, prezenţa lui în spatele ei fiind caldă în frig.

Dar ea era concentrată pe privelişte, pe senzaţia de a fi afară.

Ochii ei înghiţeau cu lăcomie priveliştea din faţa ei, incapabilă să înţeleagă cum puteau exista asemenea locuri, în timp ce absorbea fiecare centimetru din ele.

Munţi gri, înalţi, frumoşi şi stâncoşi se întindeau cât vedeau ochii în dreapta ei, priveliştea înfăşurându-se până dispărea în lateral. Pe partea cealaltă, în stânga, o mare cenuşie se agita sub nori la nesfârşit, valuri după valuri izbindu-se de plaja stâncoasă

din depărtare, o plajă creată de panta şi declinul natural al munţilor care ajungeau în apă. Şi chiar sub ea, stânca se abătea într-o apă lungă şi îngustă care se unea cu marea.

A fost rafinat, suprarealist, de necrezut.

„Ce este locul ăsta?”, a şoptit ea uimită, neputându-şi crede ochilor.

„Se numeşte Bayfjord”, a informat-o el din spate. „Acolo sunt Munţii de Fier, iar acolo este Golful Negru.”

Ea a privit îndelung priveliştea, stând în cuşca braţelor lui, incapabilă să înregistreze totul, să-şi dea seama că nu numai că trăia, dar era şi în rai şi era cu el.

Cu reticenţă, s-a întors ca să poată vedea casa în care se aflau. Un oftat o părăsi în timp ce privea stâncile cenuşii şi aspre.

Erau pe un fel de punte făcută într-o fantă a spaţiului din interiorul muntelui. În interiorul muntelui.

„Suntem... cum... în munte?”

Cuvintele ei frânte l-au făcut să facă un pas înapoi, lăsând-o singură pe margine, iar ea s-a agăţat de mâna lui, îngrozită de căderea abruptă de pe stâncă. Şi asta era atât de contrar femeii care decisese să se sinucidă.

L-a văzut uitându-se la mâinile lor împreună, mâinile lui mari, întunecate, arse, cuprinzându-le pe ale ei mici, moi, palide.

„Vino cu mine.” El a împins-o înainte, iar ea a urmat-o cu jumătate de inimă, nefiind pregătită să se întoarcă în mintea ei sau în ceea ce simţea pentru el în acea clipă. Era ceva nou de experimentat, ceva bun, şi ea a apucat-o cu ambele mâini.

El a dus-o înapoi în dormitorul cald din interior, închizând uşile de sticlă. Ea a avut timp să se uite în jur şi să ia totul în considerare. Era cel mai mare dormitor pe care îl văzuse vreodată – totul în el era mare şi elegant. Din locul în care se afla lângă uşile de la terasă, cel mai mare pat, din lemn negru, cu

capul şi măsuţele de aceeaşi culoare, era în dreapta.

Îndrumându-ne, a arătat spre uşile largi şi întunecate de vizavi de uşile punţii. „Acesta este un dressing.”

El a deschis uşa, iar Lyla a privit uimită camera spaţioasă, căptuşită pe ambele părţi cu haine. Partea dreaptă avea numai ţinute masculine, rânduri de cămăşi, costume şi jachete, toate în negru, gri şi alb. Partea stângă era feminine, rânduri de rochii, topuri, tricouri, în cea mai mare parte albe şi negre, cu o culoare ocazional aruncat în.

O înţepătură ascuţită de ceva îi străbătu pieptul la acea privelişte.

Cineva locuia cu el, împărţea un dulap cu el, şi totuşi el stătea acolo ţinându-i mâna. Ea şi-a strâns ochii. Nu avea dreptul să simtă nimic. Aşa funcţionau lucrurile în lumea lor. Putea să aibă un miliard de femei la dispoziţie şi tot să o ia, iar ea nu putea să-l refuze.

Asta nu însemna că nu simţea-

„Putem adăuga mai multă culoare la partea ta, dacă doreşti.”

-Aşteaptă ce?

Şi-a frânat gândurile dezlănţuite şi a privit din nou dulapul. Asta era pentru ea? Ce naiba?

Fără să ţină cont de gândurile ei, sau poate că nu, el i-a dat drumul la mână şi s-a îndreptat spre oglinda mare din faţa intrării.

„Vino.”

Curioasă, s-a îndreptat spre el, dându-şi seama că avea picioarele goale, iar covorul de sub degetele ei era moale. Ajungând să se oprească lângă el, a fost surprinsă când el a tras-o în spatele lui de şolduri, uitându-se la reflexiile lor. Ea părea mult mai mică în comparaţie cu el, vârful capului ei abia ajungea la bărbia lui, cadrul ei era subţire în timp ce al lui era lat. El nu era prea musculos, dar era suficient de musculos pentru a fi în

acelaşi timp puternic şi elegant.

„Spune-mi ce vezi.”

Încruntându-se la cererea ciudată, pentru că le putea vedea clar reflexiile, a clătinat din cap. Părul ei, lung aproape până la umeri acum, îi ieşea în jurul feţei. Ochii îi erau extenuaţi şi umerii îi căzuseră. El, pe de altă parte, arăta ascuţit, periculos, letal, torsul fără tricou şi pantalonii de trening negri nu-i stricau aura, exact aşa cum arătase întotdeauna.

„Ce vezi?”, a insistat el din nou.

Lyla s-a văzut clipind în reflexie. „Tu în spatele meu.”

Ea a tresărit când el s-a aplecat, reflexia lui alăturându-se mai aproape de a ei, faţa lui lângă a ei. „Exact. Sunt mereu în spatele tău, chiar şi atunci când nu vezi.”

Gâtul i s-a închis, gaura neagră în care evadase fiind mereu prezentă în interiorul ei, amintindu-i de lunile care au precedat momentul în care a decis să renunţe. Doar pentru că el decisese cumva să se întoarcă şi să o găsească nu îl absolvea de nimic. El o trădase, iar asta nu era ceva ce ea putea uita.

Strângând din dinţi, văzându-şi ochii verzi strălucitori licărind în reflexie, i s-a adresat. „Erai în spatele meu când îmi violau trupul?”

Strânsoarea lui pe şoldurile ei s-a întărit. Faţa lui a rămas neutră. „Da.”

Un râs amar a izbucnit din ea. „Asta e chiar mai rău. Pentru că asta înseamnă că nu ai făcut nimic pentru a opri asta. Şi asta înseamnă că nu-ţi pasă.” Ochii ei s-au fixat pe ai lui. „Aşa că poţi să-ţi iei casa de lux şi hainele de lux şi I fantezia
puncte de vedere, şi pleacă naibii de lângă mine. Nu am nevoie de nimic de la tine, nu mai am.”

Ochii lui s-au aprins pentru o fracţiune de secundă înainte ca

ea să se smulgă din strânsoarea lui, iar el să o lase.

Ieşind din dulap, s-a îndreptat orbeşte spre uşa care, presupunea ea, ducea în afara camerei, având nevoie să se îndepărteze de el, să-şi distragă atenţia, să facă absolut orice în afară de a se ocupa de el. Pur şi simplu nu mai avea energia necesară. Deschizând uşa neagră, a ieşit pe un mic palier cavernos, câteva trepte joase care duceau la un s p a ţ iu deschis masiv, adică masiv. Primul lucru pe care l-a observat a fost tavanul înalt, un tavan normal şi nu tăiat în stâncă ca pe punte. Oare asta nu făcea parte din munte?

A intrat în s p a ţ iul deschis uriaş, cu un sentiment de uimire la vederea multiplelor ferestre şi a luminii naturale care pătrundea înăuntru.

Nu mai văzuse aşa ceva în viaţa ei, nu se gândise niciodată că va vedea aşa ceva.

De unde se afla pe palierul dormitorului, putea vedea un coridor scurt care mergea spre dreapta ei, spre ceea ce părea a fi un alt fel de dormitor din punctul ei de observaţie. Ignorând asta, a făcut câţiva paşi în spaţiul deschis, întorcându-se pe loc pentru a observa totul. O bucătărie mare deschisă în dreapta ei, separată de camera de zi principală prin tejghele înalte şi o masă pentru şase persoane. În colţul din stânga ei, o zonă de relaxare cu canapele negre şi masă de lemn pe
colţul din stânga, chiar lângă un set de ferestre, în faţa celui mai mare ecran de televiziune.

Se holba la ecran, incapabilă să-şi amintească ultima dată când văzuse un film. Fusese un televizor mic în camera comună de la complex, dar ea abia se aventurase să se uite la el. De cele mai multe ori, fetele se certau între ele ca să decidă un lucru, iar Lyla nu fusese niciodată conflictuală. Pur şi simplu stătea deoparte şi îşi muşca limba, lăsându-se purtată de val, cu capul

plecat, supravieţuind. Aşa înţelesese ea că supravieţuirea funcţionează cel mai bine – să treci neobservată, să fii în siguranţă.

„Cum ţi-a ieşit?”, o voce o tachina în minte.

Tragând aer în piept, a privit spre celălalt colţ al camerei, spre un alt coridor care ducea undeva. Cu paşi înceţi, a mers să investigheze, traversând lungimea spaţiului şi admirând priveliştea din afara ferestrelor. Pur şi simplu nu înţelegea cum această parte a casei arăta normal, dar puntea fusese sub munte. Cum fusese construită mai exact?

Lăsând întrebarea deoparte pentru moment, ea a intrat pe coridor şi a mers pe spaţiul scurt, curioasă să vadă ce va găsi de cealaltă parte a uşii mari pe care o putea vedea la capăt. Cu un clic al încuietorii, mânerul i s-a întors în mână şi ea a împins-o, îngheţând în prag.

O cameră – nu, un hol lung – cu ferestre pe peretele opus uşii, lumina spaţiul plin de lucruri. Deci
multe lucruri. Cărţile pe rafturi erau aliniate la un capăt al holului. Un birou din lemn masiv cu un scaun şi mai multe computere se afla la celălalt capăt. Între ele, zona era presărată cu o pânză pe un şevalet, o cutie cu cristale strălucitoare şi fire metalice strălucitoare, atât de multe lucruri încât creierul ei nu putea calcula la ce serveau toate.

„E ceva pentru tine aici.”

Vocea venea din spatele ei, de la un spaţiu distanţă. S-a întors să-l vadă stând în picioare, tot fără tricou, cu partea superioară a corpului musculos expusă privirii ei, o întindere de piele maro ca mierea, muşchi solizi şi o şuviţă de păr negru. Stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor de trening, pur şi simplu observând-o pe ea observând lucrurile.

„Este o tabletă albă pe masă. E pentru tine. Îţi poţi petrece

timpul aici hotărând ce îţi place”, a continuat el când ea nu a spus nimic. „Să citeşti, să pictezi, să faci bijuterii, să te uiţi la televizor, să joci jocuri video, să faci lucruri online – încearcă totul şi vezi ce îţi place. Există şi o mică grădină afară dacă vrei să încerci, dar va trebui să aştepţi o lună sau două până se încălzeşte vremea. Dacă nu vă place nimic, vom adăuga mai multe opţiuni. Totul este al vostru”.

Cu gâtlejul strâns, se holba la el, totul prăbuşindu-se peste ea, incapabilă să înţeleagă cum de el ştia ceva ce ea îşi dorise dintotdeauna, o şansă de a explora ceea ce îi plăcea pentru ea însăşi, controlul asupra telecomenzii, asupra exteriorului.

„De unde... de unde ai ştiut?”, se bâlbâia ea, pentru că nu era nimic din ceea ce verbalizase sau exprimase vreodată cuiva, lucruri mărunte nevinovate şi intense.

A înaintat apoi, păşind în spaţiul ei personal, încet, aproape leneş, dar elegant, ochii lui diabolici fixând-o în loc. Una dintre mâinile lui s-a ridicat, ţinându-i maxilarul, aşa cum făcea întotdeauna, chiar când degetul lui mare i-a trecut pe lângă buze. Buzele ei s-au deschis la atingerea moale, aproape tandră, nefiind obişnuită să simtă nicio senzaţie de luni de zile. El şi-a înmuiat degetul, doar puţin, iar ea a rămas nemişcată, cu inima bătându-i tare, dar fără să-l sugă, fără să reacţioneze deloc. El şi-a scos degetul, pictându-i buzele cu propria ei umezeală, lăsându-le strălucitoare, ochii lui mutându-se la gura ei, pupila ochiului deschis dilatându-se. Ea îl privea, fascinată.

„Te cunosc, Flamma”, i-a amintit el. „Cele mai adânci dorinţe ale inimii tale, cele mai suave secrete ale sufletului tău, cele mai meschine momente din mintea ta. Le ştiu pe toate, îmi aparţin. Fiecare dorinţă, fiecare secret, fiecare gând.”

Nu putea nega asta. Şi totuşi, amărăciunea nu se potolise.

„Şi mă încadrez în agenda ta de orice ai fi făcut, nu-i aşa? Îţi

sunt de folos. De aceea ai venit după mine. De asta sunt aici.”

El nu a spus nimic, doar a privit-o fix, iar ea nu ştia dacă asta era o afirmaţie sau o negare.

Cu el nu ştia niciodată.

A început să-şi dea seama, stând acolo, în uşa casei lui scumpe, blocată pe loc de strânsoarea lui fermă a feţei ei. Tocmai schimbase un fel de închisoare cu altul, un fel mai periculos, pentru că ştia că era slabă în faţa lui şi, deşi ea era deja distrusă iremediabil, el avea puterea să o distrugă şi mai mult.

OceanofPDF.com

Capitolul doisprezece
Lyla

S-A RETRAS în dormitor după scurtul ei tur, încuind uşa în urma ei, şi s-a culcat să doarmă. Era încă ameţită, obosită, cu corpul secătuit şi cu mintea în stare să facă faţă tuturor schimbărilor rapide. Niciodată nu se descurcase bine cu schimbările, mereu se îndoia de lucruri, se îndoia de ea însăşi şi de valoarea ei de sine, de puţinul pe care îl avea.

Şi avea nevoie de spaţiu departe de... totul. Avea nevoie de spaţiu pentru a-şi procesa noua stare, pentru a procesa ceea ce încercase să facă, pentru a procesa toate emoţiile pe care le stârnise în ea văzându-l din nou. Avea nevoie de... nu ştia de ce avea nevoie. Lacrimile îi lăcrimau în ochi în timp ce privea priveliştea prin fereastră, atât pentru faptul că el îi dăduse asta, cât şi pentru faptul că ea încă nu conta dincolo de utilitatea ei pentru el.

Era vulnerabilă din toate punctele de vedere în faţa lui şi o ardea în piept să realizeze asta.

Privea munţii, întrebându-se dacă avea curajul să sară de pe

stâncă pentru a scăpa. Furtul drogurilor şi băutura din acel amestec fuseseră punctul cel mai de jos al depresiei ei, un gol din care nu ar fi putut vedea sfârşitul, aşa singură cum fusese. Iar el o adusese înapoi din ghearele morţii. Nu se îndoia că ar face-o din nou dacă ar fi nevoie. Evident, ea era importantă pentru planurile lui, oricare ar fi fost ele, deşi nu şi le putea imagina.

Dar chiar dacă îl ura pentru asta, se bucura în secret de prezenţa lui. Cu el, chiar şi cu tot ce aducea el, nu se simţea singură. Era ciudat cum îşi petrecuse viaţa împărţindu-şi spaţiul cu oameni şi se simţea cel mai singură, dar acolo era singură şi cumva nu se simţea atât de abătută. Ştiind că el era undeva în casă, a făcut-o să simtă... doar să simtă. Şi se simţea al naibii de bine să simtă din nou după ce fusese catatonică atâta timp.

Nu şi-a dat seama când a adormit, dar când ochii i s-au deschis apoi, o lampă era aprinsă lângă ea şi afară era întuneric. O briză răcoroasă pătrundea dinspre uşile deschise ale punţii, iar Lyla se aşează pe pat, frecându-şi somnul de pe ochi, privind silueta întunecată a bărbatului sprijinit de balustradă în frig.

Ţinând cea mai moale şi subţire pătură înfăşurată în jurul ei, ea a păşit spre el, atrasă ca molia de flacără, o molie care ştia că va arde, dar incapabilă să reziste atracţiei din interior.

Afară era foarte, foarte întuneric. Luna era o semilună subţire pe cer, care abia lumina ceva. Munţii păreau un pic mai negri decât cerul, iar valurile abia străluceau, dar sunetul lor era puternic, un vuiet liniştitor al apei care se lovea de ţărm. Vântul era moale şi rece pe faţa ei, iar Lyla simţea că respiră adânc, permiţându-şi să trăiască experienţa de a fi afară pentru prima dată. Avea încă o escortă – se îndoia că o va lăsa singură pe punte atât de aproape după ce încercase să se sinucidă – dar prezenţa lui nu era cea a unei escorte normale. Îi plăcea să

împartă asta cu el, şi indiferent de motivele lui, îi dăduse ceva preţios.

„Mulţumesc”, murmură ea liniştită, vorbind încet pentru a nu strica momentul.

El nu a spus nimic, pur şi simplu s-a uitat în întuneric, cu coatele pe balustradă şi mâinile atârnând lejer de încheietura mâinii. Ea s-a uitat la ce purta – blugi şi hanorac – şi şi-a dat seama că nu-l văzuse niciodată atât de prost îmbrăcat.

El părea cel mai relaxat pe care îl văzuse în memoria ei.

Întrebările bubuiau în ea. „De cât timp locuieşti aici?”

„Câteva luni.”

Ea a făcut un pas mai aproape. „Şi de cât timp îl ai?”

„Cam cinci ani. A fost nevoie de un an pentru a construi.”

A trecut mult timp. Apropiindu-se de balustradă, cu inima zburând în faţa nimicului de dincolo, a apucat pătura. „De ce nu ai locuit aici înainte?”

Şi-a întors gâtul ca să se uite la ea. „Tu nu erai aici.”

Respiraţia i s-a blocat în gât. Nu ştia cum să reacţioneze când el spunea astfel de lucruri, ca şi cum ar fi fost fapte în loc de minciuni pe care i le spunea. Inima ei, disperată după afecţiune din partea lui, nu dorea nimic mai mult decât să le creadă, să creadă naraţiunea pe care el i-o învârtea. Dar ea avea de-a face cu el de prea mult timp, ştia că era un maestru al manipulării şi că ştia ce sfori să tragă pentru ea, din moment ce era o marionetă uşoară.

Întorcându-şi faţa în altă parte, ea nu a spus nimic. Au stat pur şi simplu în întuneric timp de minute lungi, lungi, înainte ca el să rupă tăcerea.

„Eu nu înţeleg emoţiile”, a început el, împletindu-şi degetele. „N-am înţeles niciodată. Nu le găsesc deosebit de utile pentru

mine, aşa că nici nu am fost niciodată ataşat de cineva. Oamenii au fost fie inutili, fie folositori pentru mine.” Se întoarse complet pentru a o privi din nou. „Deşi te potriveşti destul de bine planurilor mele, asta e întâmplător. Ai fi aici chiar dacă nu ai fi.”

Lyla şi-a simţit buzele încleştate. „Eşti o mincinoasă.”

„Sunt”, a fost el de acord fără o pauză. „Dar eu nu te mint.” Un sunet întunecat a părăsit-o în timp ce speranţa, pe care o crezuse moartă şi îngropată, revenea la suprafaţă.

I-a văzut maxilarul încleştat la auzul acestui sunet.

A urmat o tăcere tensionată înainte ca el să se îndrepte spre uşă. „Voi dormi în cealaltă cameră până când mă inviţi înapoi. Acest dormitor este al tău. Toată casa asta e a ta. E mâncare în bucătărie. Serveşte-te.”

Cu asta, s-a îndreptat spre uşile de sticlă. „Oh, şi nu încerca să te sinucizi din nou. Eşti foarte aproape de a primi o mulţime de răspunsuri pe care le-ai aşteptat atât de mult. Nu vrei să le ratezi, nu atât de aproape.”

Măgar.

Întotdeauna îi flutura morcovul adevărului în faţă. Dar nu-i spusese niciodată în mod explicit că-i va spune curând, împingându-l mereu la „într-o zi”. Ea nu ştia dacă a fost o replică pentru a o agăţa sau dacă el chiar vorbea serios. Asta era chestia cu el – ea nu ştia niciodată ce vrea să spună. Dar ea era agăţată, iar momeala răspunsurilor era mai mare decât momeala morţii, cel puţin pentru moment.

Scuturându-şi capul, l-a urmat înăuntru după o vreme, închizând uşile de sticlă în urma ei, realizând că era atât murdară, cât şi înfometată. În primul rând, s-a îndreptat spre singura uşă neagră din cameră pe care nu o deschisese, una ascunsă într-un colţ al camerei, de cealaltă parte a dulapului.

Presupunând că era baia, s-a dus acolo.

Uşa se deschidea într-un coridor scurt – erau câteva astfel de coridoare în casa asta, şi-a dat seama – şi se deschidea într-o baie cum nu mai văzuse niciodată. Falca i-a căzut în şoc, a rămas înţepenită pe loc, îngheţată ca un automat luminile s-au aprins în spatele unui tavan fals odată cu prezenţa ei, luminând spaţiul imens în galben închis.

Era neagră – ca şi celelalte decoraţiuni din casă – şi metal Şi sticlă, estetică care striga bogăţie şi clasă. Văzuse băi bogate, îşi petrecuse timpul înmuindu-se în multe dintre ele, dar asta era cu totul altceva.

Un panou de ferestre acoperea trei sferturi din peretele opus ei, privind spre mare, celălalt sfert fiind acoperit de o oglindă mare. Un blat de granit negru susţinea o chiuvetă neagră în faţa oglinzii – genul fără dulapuri în spatele ei. Dulapurile erau sub blat, acoperite de panouri din lemn închis la culoare. În faţa ferestrelor, un spaţiu pentru duş suficient de mare pentru a încăpea zece persoane era secţionat cu sticlă mată. O altă secţiune cu sticlă mată conţinea toaleta, o toaletă neagră. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Iar între cabina de duş şi chiuvetă, chiar în dreptul ferestrelor, se afla o cadă mare şi adâncită din acelaşi granit negru.

Clipind înmărmurită pentru minute în şir, i-a luat ceva timp să intre în zonă.

Wow.

Wow.

Lăsând pătura lângă intrare, s-a îndreptat spre cadă, uitându-se peste butoanele elegante. Privitul la cadă îi trezea amintiri despre alte căzi, despre apă şi momeala mortală de sub ea.

În schimb, s-a îndreptat spre duş, dezbrăcându-se în timp ce mergea. I-a luat o secundă să înţeleagă butoanele de pe panou, dar odată ce a reuşit, apa a început să cadă ca ploaia, direct de sus.

Intrând sub jetul fierbinte, a simţit căldura pătrunzând în muşchii ei, relaxând-o pentru prima dată după atâta timp, un oftat i-a scăpat. A stat sub pulverizator suficient timp pentru ca aburul să înceapă să înceţoşeze geamul. Mulţumită pentru moment, s-a întors spre rafturile din colţ pentru şampon şi s-a oprit. Sticluţe mici – şampon, balsam, spumă de corp – erau aliniate pe raft, diferite mărci, diferite produse, toate sigilate.

Se uita mirată la raft.

Nu numai că ştia că îi plac sticlele drăguţe, dar îi dădea şi opţiuni de încercat. Din nou. Îi dădea şansa să experimenteze şi să vadă ce îi place.

Cine naiba era omul ăsta?

Lăsând întrebarea deoparte pentru mai târziu, a explorat diferitele sticle, uitându-se la fiecare etichetă, la toate aromele – iasomie, nucă de cocos, flori, citrice şi lista a continuat. A ales-o pe cea pe care scria „piersici şi cremă” şi a turnat o porţie pe mână, aducând-o la nas.

Oh, i-a plăcut. Mirosea foarte frumos.

S-a dat cu balsam pe tot corpul, s-a curăţat, făcând cel mai lung şi mai relaxant duş din viaţa ei. Folosind acelaşi parfum pentru şampon şi balsam, a petrecut câteva minute glorioase bucurându-se de apa fierbinte, minunându-se că putea. În complex, în toate casele în care fusese, duşurile fuseseră comune, aşa că găsirea oricărei forme de timp şi intimitate ieşise din discuţie. Aceasta era o experienţă atât de nouă pentru ea, încât nu se grăbea, rămânând sub cascadă până când stomacul îi

mârâia.

Închizând apa, a luat un prosop de la un stand de afară şi s-a uscat, înfăşurându-l în jurul ei şi mergând spre oglindă. Cu faţa proaspătă şi odihnită, arăta mai bine decât o făcuse în ultimele luni, deşi era încă prea slabă. Greutatea pe care o pierduse de-a lungul lunilor era vizibilă în claviculele proeminente şi chiar pe faţa ei, care îşi pierduse o parte din rotunjime. Părul ei lung până la umeri, deşi zimţat, se usca mult mai repede. Lăsându-l aşa cum era, a ieşit din baie, observând cum luminile se stingeau automat în spatele ei.

A luat pătura de pe jos şi a lăsat-o pe pat înainte de a se întoarce la dreapta. Mergând la dulap, a explorat, încercând să găsească ceva confortabil pe care să-l poarte, cum ar fi un maiou sau pantaloni scurţi de somn, dar nu a găsit nimic. Ezitând, şi-a muşcat buza şi s-a uitat în jurul dulapului. În niciun caz nu avea de gând să doarmă în vreuna dintre hainele scumpe care atârnau acolo. În niciun caz. Dar ce naiba avea de gând să poarte altfel?

Ochii ei au căzut pe un tricou pe care el îl lăsase pliat în partea de jos, pe partea lui, probabil pentru că avea riduri. Scoţându-l, l-a scuturat şi l-a îmbrăcat repede. Renunţând la orice lenjerie intimă – nu era ca şi cum lenjeria intimă primea o mulţime de prioritate în experienţa ei – ea a găsit un coş de rufe în colţ şi a lăsat prosopul în el.

Desculţă, curată şi îmbrăcată, a ieşit din cameră. Casa era întunecată, cu excepţia câtorva lumini de noapte. S-a îndreptat în linişte spre bucătărie, luminile aprinzându-se pe măsură ce trecea pe lângă ea. Era atât de mişto, dar avea nevoie de ceva timp să se obişnuiască. Luminile automate nu erau un lucru pe care îl cunoscuse. Bătrânele întrerupătoare le aprindeau şi le stingeau.

Bucătăria, ca toate celelalte lucruri din casă, era spaţioasă, curată şi modernă, cu mult decor alb-negru intercalat cu crom. Se duse la frigiderul cu două uşi să vadă ce avea, neştiind niciodată cu adevărat cum va găti ceva pentru că nu gătise niciodată. Fetele primiseră mese rare, ca nişte raţii, de-a lungul zilei. Nici măcar nu fierbea apă pentru ceai. Îi plăcea măcar ceaiul? Nu-l gustase niciodată, aşa că nu ştia.

Dar acum că gândul îi era în minte, a început să investigheze. Mergând pe vârfuri, a deschis dulapurile unul câte unul, lăsându-şi foamea deoparte pentru o clipă. Primul dulap avea borcane ordonate cu etichete pentru fiecare lucru – făină, orez, paste şi aşa mai departe. Era dulapul cu ingrediente brute. Al doilea avea tot felul de condimente pe care şi le putea imagina. Al treilea avea farfurii, boluri şi pahare pe rafturi diferite. Dar niciunul nu avea ceai.

Abătută, s-a sprijinit din nou în picioare, mâinile deschizându-i sertarele şi uitându-se înăuntru ceva mai frenetic. Atât de multe lucruri, dar niciun ceai.

A fost la fel cu fiecare loc pe care l-a deschis. Chestii, chestii, mai multe chestii.

Dar avea nevoie de ceai. Trebuia să ştie dacă îi place, trebuia să îşi dovedească că poate fierbe apă şi îl poate prepara, că nu este complet inutilă.

Buzele i-au tremurat şi s-a agăţat de tejghea, respirând adânc pentru a încerca să înţeleagă de ce simţea asta, această strânsoare ciudată în piept, această minge de emoţii în gât, atât de strânsă încât simţea că va exploda şi va distruge totul. Braţele începuseră să îi tremure din cauza efortului de a ţine tejgheaua, respiraţia devenindu-i întreruptă în timp ce mintea încerca să dea un sens acestei situaţii. Era un efect persistent al drogurilor? Sau

se prăbuşea? Dar de ce? De ce la un ceai, dintre toate? Nu i se întâmplase nimic. Se afla într-un loc frumos şi nu avea nici un sentiment de pericol. Atunci de ce simţea că întregul ei corp se prăbuşeşte în sine?

Genunchii i-au cedat şi a căzut, corpul ei tremurându-i pe măsură ce mingea din gât devenea mai grea. Nasul a început să o usture, ochii îi lăcrimau, mintea îi era deopotrivă lipsită de minte şi atentă la fiecare secundă.

Nu înţelegea ce se întâmplă şi asta o speria. Aceasta nu era gaura neagră, era altceva, ceva necunoscut.

S-a întins pe podea, marmura rece confortându-i obrajii înfierbântaţi, tremurând, plângând, tremurând, şi a cedat uitării binecuvântate.

OceanofPDF.com

Capitolul Th rteenl

LYLA

A fost sunetul care a trezit-o.

Sunete, mai exact. Un zgomot puternic, ca vâjâitul unei maşini şi discuţia a două femei.

Îşi reveni în pat, ochii clipind pentru a se adapta la lumina frumoasă a soarelui care pătrundea pe ferestre. Priveliştea, care ieri fusese maiestuoasă şi periculoasă, astăzi părea sublimă şi primitoare.

Sărind din pat, a mers pe punte, privind apa gri-albastră strălucitoare a golfului şi magnificele vârfuri stâncoase, lumina soarelui pe pielea ei încălzind-o până la oase.

Respirând adânc, s-a întors pe călcâie şi a decis să îşi înceapă ziua investigând ce era zgomotul.

Un trandafir roşu închis de pe noptieră, care nu fusese acolo în noaptea precedentă, i-a atras atenţia. Îl ridică,

Conştientă de spini, l-a examinat, realizând că era o tăietură proaspătă şi nu un trandafir etern. Un bilet era aşezat pe margine.

„Cum îţi place casa ta?

Lyla a clipit, citind din nou cuvintele. Casa ei? Nu, probabil că a vrut să spună „casa mea” şi a scris greşit.

Întrebându-se cât era ceasul şi cât timp dormise, cum de nu-l auzise intrând şi ieşind de lângă trandafir şi bilet, a ieşit din cameră, doar pentru a se opri la două femei – o fată tânără şi o femeie mai în vârstă – aflate în zonă.

Imediat, gărzile ei s-au ridicat, făcându-o să realizeze cât de jos îi lăsase să coboare într-o zi de când se afla acolo. A vrut să le ceară cine sunt şi ce fac acolo, dar gâtul i s-a blocat. Nu mai putea vorbi cu oamenii; străinii o speriau. Era diferit când lucra – atunci ştia ce se aşteaptă de la ea -dar nu ştia ce se aşteaptă de la ea acum şi nu ştia cum să reacţioneze.

Fără un cuvânt, a început să se retragă încet în camera ei, când femeia mai în vârstă a aruncat o privire spre ea, chipul ei arătând surprindere.

„Bună dimineaţa, doamnă
Blackthorne!” Ea a îngheţat. Ce
naiba?

Speriată de adresă, se uită mirată la doamna în vârstă. Nu ştia dacă el le spusese că ea era

soţia sau pur şi simplu presupuseseră, dar, din anumite motive, nu a corectat-o.

„P... te rog să-mi spui Lyla”, oferi ea în schimb, împiedicându-se, dar prinzându-se, zâmbetul cald al femeii făcând-o să se simtă ciudat.

„Da, Lyla”, a acceptat femeia mai în vârstă. „Eu sunt Bessie, iar aceasta de aici -” a arătat spre fata mai tânără „este Nikki.”

Nefiind foarte sigură care era răspunsul politicos la o discuţie măruntă, din moment ce era probabil prima conversaţie pe care

o avea în felul acesta, ea le dădu doar un zâmbet mic. Se simţea ciudat pe faţa ei, părţile laterale ridicându-se uşor, muşchii nefolosiţi de atâta timp. O tăcere stânjenitoare a umplut spaţiul, înainte ca Bessie, femeia binecuvântată care era, să se uite la trandafirul ei, zâmbetul ei despicându-i obrajii.

„Văd că domnul Blackthorne a folosit grădina. Ai văzut-o deja?”

Lyla clătină din cap, iar femeia mai în vârstă, poate intuitivă, poate perspicace, nu făcu niciun comentariu cu privire la lipsa ei de reacţii. Ea i-a făcut semn să înainteze cu o mână, lăsând deoparte aspiratorul pe care îl ţinea în mână – sursa zgomotului. Ezitantă, Lyla a înaintat, aruncându-i o privire lui Nikki, care o privea cu ochi uşor reci, aşa cum făceau fetele din complex.

„Nici măcar nu ştiam că e însurat până acum câteva zile”, continuă Bessie să vorbească, atrăgându-i din nou atenţia. „Mereu era singur aici, iar noi toţi credeam că e unul dintre burlaci, ştii?”

„Cine toţi?” a întrebat Lyla, urmând-o pe Bessie în timp ce o conducea spre uşile duble principale ale casei.

„În principal sătenii. Când a cumpărat acest teren şi a început să construiască casa, ne-a dat multe locuri de muncă. Eu am grijă de casă. Soţul meu are grijă de verdeaţă, iar Nikki are grijă de bucătărie.”

Felul calm şi reconfortant în care vorbea Bessie a făcut-o pe Lyla să se relaxeze puţin. „Câţi oameni...?”

„Lucrezi

aici?” Ea a

dat din cap.

„Pe la şase”, a deschis uşa femeia mai în vârstă. „Suntem personal toată ziua, deoarece satul este la doar câteva minute distanţă. Noaptea, există doar pază la poarta principală, iar aceia

au fost aduşi din exterior de domnul Blackthorne.”

Fascinant.

Genul de om care părea dintotdeauna, un lup singuratic, nu şi-l imaginase niciodată ca având oameni care lucrau sub comanda lui. Dar i se potrivea. Era autoritar.

„Stă aici tot timpul?”

Privirea ciudată pe care i-a aruncat-o Bessie a făcut-o să-şi dea seama că a alunecat. Dacă ar fi fost soţia lui, ar fi ştiut deja asta. Muşcându-şi limba când a simţit nevoia să se corecteze prea tare, s-a întors să privească afară şi s-a oprit brusc. O verandă lungă înconjura casa, cu scări care duceau la o alee. O parte a aleii, cea care cobora în stâncă, era complet pavată cu ciment, un

de mare onestitate pentru Dumnezeu negru elicopter aşezat acolo. A

elicopter.

Cu gura căscată, a privit spre cealaltă parte a aleii, unde iarba verde şi luxuriantă începea să se întindă pe pantă, iar ochii ei s-au oprit asupra unei magazii de sticlă, puţin mai jos.

„Asta e sera.”

Desigur, el avea o seră. Nu ar fi surprinsă dacă următoarea uşă pe care ar deschide-o ar duce la o sală a tronului făcută din aur.

Surprinsă de propriul ei gând sarcastic, s-a oprit brusc, clătinând din cap. Sarcasmul nu îi era familiar, dar se simţea bine.

„Dr. Manson va fi aici mâine să te vadă.” Lyla

a clipit. „Cine e Dr. Manson?”

Bessie îi dădu un zâmbet cald în timp ce le conducea la seră. „Sunt sigură că domnul Blackthorne trebuie să vă fi spus.”

El nu o făcuse, dar ea îşi muşcă limba pentru a nu da nimic de

înţeles.

Si aşa a trecut dimineaţa ei. Făcând un tur al serei, Bessie i-a făcut cunoştinţă cu un domn în vârstă care lucra acolo – soţul ei – şi i-a arătat unde era limita proprietăţii, destul de departe de casă. Proprietatea era împrejmuită cu sârmă ghimpată, iar ea s-a întrebat pentru o clipă dacă de acolo a luat el sârma ghimpată de unde i-a strangulat pe Doi şi Trei.

Gândul întunecat i-a reamintit că, oricât de multă fineţe ar fi arătat lumii, oricât de convins

Bessie şi personalul erau de părere că era un om minunat – oh, îi păcălise – era încă diavolul, iar aceasta era încă închisoarea ei.

***

Bessie i-a arătat unde era ceaiul şi i-a arătat cum să folosească tableta pentru a căuta orice dorea. „Domnul Blackthorne este atât de grijuliu.

Asta a fost. Se gândea la toate şi asta îl făcea atât de bun. Personalul îi mânca din mâini, iar Nikki voia să i-o tragă. Oare i-o trăgea? Gândul o neliniştea.

Asta percepuse ea într-o zi de când era acolo. Oh, şi avea un elicopter în aşteptare.

Încă luptând cu toate informaţiile noi care îi erau prezentate, ea s-a scuturat.

În sfârşit singură în casă după o zi pătrunzătoare, dar obositoare, turnă o cană cu apă într-o cratiţă şi o puse pe arzătorul de lux să fiarbă. Bessie îi arătase cum să manevreze cadranele, spunându-i că de obicei Nikki venea în timpul zilei şi pregătea mesele.

Facţiunile războinice din interiorul ei nu renunţau. O parte din ea voia să fugă şi să nu-l mai vadă niciodată, partea care era

furioasă, rănită şi trădată de el. Cealaltă parte voia să rămână cu el, să fie cu el, să se regăsească cu el, partea din ea care se îndrăgostise de el

de-a lungul anilor. Dar oare se îndrăgostise de el sau de ceea ce reprezenta el – siguranţă, putere şi control, toate lucruri pe care ea nu le avusese?

Ea nu ştia.

Uitându-se la tableta aşezată pe blatul din bucătărie, a deschis-o şi a tastat în bara de căutare.

„Blackthorne”.

A obţinut mii de rezultate, dar nu a putut găsi nimic relevant pentru el. A încercat din nou.

„Omul din umbră”.

La fel. Prea neconcludent. A renunţat.

Uitându-se la cursorul care clipea, ea a tastat din nou.

„Cum să oprim gândurile suicidare?

Articole peste articole au apărut pe ecran, împreună cu un număr de asistenţă pe care nu-l putea apela pentru că nu avea telefon. A dat clic pe primul articol şi l-a citit încet, viteza ei de înţelegere nefiind la fel de mare ca a oamenilor normali.

#1. Vorbiţi cu prietenii sau familia dumneavoastră.

A pus tableta jos, inspirând pe gură, cu ochii în lacrimi. Nu s-ar fi sinucis dacă ar fi avut prieteni şi familie, în primul rând. Nu-l avea decât pe el, şi să vorbească cu el... nu vorbise niciodată cu adevărat cu el. Ar trebui să încerce? Uitând de trecut, din moment ce aceasta era noua ei realitate, ar trebui să încerce pentru liniştea ei sufletească?

Decizând că va face asta într-o zi, când va fi pregătită, să vorbească cu singura persoană cu care putea vorbi liber, s-a

întors spre apa care fierbea. Clipind din nou, a oprit gazul şi a deschis din nou bara de căutare.

„Cum se face ceaiul?

Urmând paşii, în câteva minute, avea băutura aburindă într-o cană. Adăugând o lingură de zahăr, îngrozită dintr-un motiv oarecare, Lyla aduse marginea cănii la buze, luând o înghiţitură mică.

Şi s-a îndrăgostit.

Îşi făcuse un ceai bun.

Un lucru pe rând.

***

Dr. Manson era un bărbat bătrân, ridat, cu pielea închisă la culoare, cu ochi ageri, dar calzi. A sunat a doua zi şi s-a aşezat în seră, iar Lyla a îngheţat pentru că nu ştia ce să facă.

„Bessie”, îi zâmbi bărbatul mai în vârstă femeii care o însoţea. „Vrei, te rog, să ne aduci nişte ceai în timp ce eu o cunosc pe încântătoarea doamnă Blackthorne?”

„Lyla”, l-a corectat ea automat, iar bărbatul i-a oferit un zâmbet blând, rugând-o să se aşeze pe scaunul din faţa el. Sera era luminată de soare şi frumoasă, şi destul de caldă în frig pentru a sta confortabil în ea.

Lyla s-a aşezat cu grijă, neştiind ce să facă sau ce să spună când Bessie a plecat.

„Sunt un psiholog pensionar”, a rupt tăcerea doctorul Manson după câteva minute. „Eu şi soţia mea ne-am mutat la Bayfjord cu mulţi ani în urmă şi, deşi nu mai văd clienţi, domnul Blackthorne a fost foarte convingător.”

Lyla s-a holbat la el pentru o secundă, muşcându-şi buza.

„Ce… ce faci mai exact?”

„Îi ajut pe oameni să-şi rezolve problemele psihice.”

Avea probleme psihice. Ea ştia asta. „Ce fel de probleme?”

Dr. Manson şi-a înclinat capul într-o parte. „Orice fel cu care vrei ajutor. Dar numai dacă vrei ajutorul meu. Vrei ajutorul meu, Lyla?”

Ezitantă, ea a dat din cap.

Bărbatul mai în vârstă a zâmbit. „Grozav. Atunci să ştiţi că, de acum înainte, orice îmi veţi spune va rămâne între noi. Chiar dacă domnul Blackthorne este angajatul meu, el nu va şti nimic din ce discutăm. E în regulă?”

Se simţea ciudat să i se pună atâtea întrebări, ca şi cum alegerea ei ar fi contat. A dat din nou din cap.

„Bun. Atunci spune-mi ceva despre tine.”

Respirând adânc, ea a început să se bâlbâie în legătură cu unele dintre traumele ei.

I-a luat câteva zile să-şi revină după efectele medicamentelor. Dormea mult, zi şi noapte, şi de cele mai multe ori rămânea în camera ei sau stătea pe terasă privind priveliştea, cu excepţia cazului în care doctorul Manson o chema la seră în fiecare după-amiază. Deşi nu vorbise cu el despre tot, chiar şi o mică discuţie o făcea să se simtă mai bine. I-a povestit despre incidentul cu ceaiul, iar el i-a spus că cel mai probabil a fost un atac de anxietate, că probabil va mai avea din astea la întâmplare până când se va vindeca treptat. I-a spus să vorbească şi cu domnul Blackthorne, să încerce să găsească o cale de mijloc între ei, din moment ce ea ţinea în mod clar la el.

Doar că domnul Blackthorne îi dădea pace. Venea la ea cu tăvi de mâncare, se asigura că mănâncă şi o lăsa în pace. Şi, dintr-un motiv oarecare, ea aprecia şi detesta în acelaşi timp asta.

A avut nevoie de acest timp pentru a se împăca cu faptul că,

de fapt, făcuse ceva pentru a-şi pune capăt vieţii şi, în groapa în care se afla, nu se învinovăţea. Dar, pe măsură ce zilele treceau şi ea petrecea timp singură în acest loc frumos, fără să se simtă niciodată singură pentru că ştia că el era undeva în casă, a recunoscut că nu voia să rămână în acea groapă. Voia să iasă din ea şi voia să trăiască. Voia să experimenteze frumuseţea şi să simtă că îi aparţine. Voia ca el să o ţină în braţe şi

să-i promită că nu va mai fi rănită niciodată. Şi cunoscându- l, în ciuda ultimelor şase luni, ea îl va crede pentru că avea dovada ultimilor câţiva ani.

Pentru prima dată în câteva zile, s-a aventurat în afara dormitorului şi l-a găsit pe canapea, uitându-se la televizor. Ezitând pe palier, ea s-a îndreptat timid spre locul unde el stătea cu un braţ musculos pe spătarul canapelei, iar cu celălalt ţinea telecomanda.

La vederea ei, el a tăiat sunetul, dar un cuplu continua să se sărute pe ecran.

Fascinată, cu ochii lipiţi de imagine în timp ce se aşeza într-un colţ al canapelei, l-a privit pe bărbat ţinând faţa femeii în mâinile sale, tachinându-i uşor buzele cu ale sale, în timp ce avioanele zburau în fundal.

Cu gâtul uscat, ea a întrebat. „La ce te uiţi?” „Un

film romantic.”

Răspunsul, venit tocmai de la el, i se păru atât de ridicol, încât un hohot de râs îi ieşi din gât, sunetul strangulându-se pe jumătate când îl recunoscu.

Mâna i s-a dus la gât, ochii ei au zburat spre el, doar pentru ca trupul ei să îngheţe când a văzut intensitatea privirii lui asupra ei.

„Am… râs”, a murmurat ea, încă uimită. „Fă-

o din nou.”

Ce?”

„Vreau să o mai aud o dată.”

A fost ridicol. „Nu pot s-o fac din nou.”

Înainte să apuce să clipească, era întinsă pe spate pe canapea, iar el era deasupra ei, una dintre mâinile lui prinzându-i încheieturile deasupra capului, iar cealaltă pe coaste. Inima îi bătea cu putere, ea a oftat. „Ce faci?”

„Te fac să râzi din nou.” În acest fel, a început să îi înţepe coastele cu mişcări rapide care au făcut-o să ţipe şi să se zbată pentru a se îndepărta de el, senzaţiile bâzâindu-i pe piele.

El o gâdila. Temutul Shadow Man o gâdila.

Gândul în sine era atât de ridicol, adăugat la mişcarea degetelor lui, încât ea a început să râdă. „Stop, stop, stop, te rog!” A implorat între hohote de râs, încercând să se îndepărteze de mâna lui, dar fără să poată în strânsoarea lui, lacrimile curgându-i pe obraji cu intensitatea eliberării ei, o senzaţie ca niciodată înainte zumzăindu-i în cap.

După lungi momente, el s-a oprit, mâna lui s-a liniştit, ambele mâini ajungând în dreptul capului ei, prinzând-o între ele în timp ce ea îşi prindea respiraţia. Ochii lui hipnotici se învârteau cu ceva fierbinte, faţa lui fiind la câţiva centimetri de a ei, în timp ce ea îl privea, ochii ei zburând spre buzele lui.

Îşi amintea că se gândise odată la sărutul ei, la cât de intim îşi dorea să fie. Inima ei era încă rănită.

Amintirea a trezit-o.

„M-ai rănit”, a şoptit ea între ei, cu ochii în lacrimi.

El şi-a sprijinit greutatea pe un braţ, îndepărtându-i părul scurt de obrajii umezi cu celălalt.

„Ştiu.”

A expirat la auzul recunoaşterii din partea lui, ştiind că era valid să simtă ceea ce simţea şi că el accepta asta. El i-a urmărit pur şi simplu lacrimile cu degetul mare pentru o lungă perioadă de timp, în timp ce ea îl absorbea, cu ochii lui pe ochii ei, cu greutatea lui pe corpul ei, şi simţea ceva deschizându-se timid în ea.

„M-au rupt.”

Cuvintele au părăsit-o, iar degetul lui i-a atins buza inferioară

tremurândă, stabilizând-o, cu ochii lui intens aţintiţi asupra ei.

„Şi vor plăti.”

Cuvintele, exact cuvintele pe care i le spusese înainte de a-i da foc bărbatului care o drogase. Promisiunea de răzbunare şi pedeapsă pe care ştia că o va duce la îndeplinire, pentru că întotdeauna o făcuse. Deşi o părăsise în ultimele luni, îi fusese alături de-a lungul anilor, iar facţiunile din interiorul ei se războiau amintindu-şi de amândoi. Se simţea atât de mult timp în urmă şi se simţea ca ieri.

Luându-i promisiunea întunecată la inimă, şi-a înfăşurat braţele în jurul greutăţii lui solide pe ea şi şi-a lipit faţa de gâtul lui, inspirându-l. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese ţinută în braţe, atât de mult timp de când nu mai ţinuse pe nimeni în braţe, trupul, mintea şi sufletul ei suferind de foamea de a atinge pur şi simplu pe altcineva şi de a se simţi în siguranţă. Încă nu era complet refăcută, dar puţin mai mult decât fusese dimineaţa. Poate că ea

nu va fi niciodată întreagă. Dar poate, într-o zi, nici ea nu va mai fi atât de distrusă. Şi numai asta îi dădea speranţă.

Un lucru pe rând.

OceanofPDF.com

Capitolul paisprezece
Lyla

DR. MANSON devenea încet-încet persoana ei preferată. Avea un simţ al umorului ciudat, pe care i-a luat ceva timp să-l înţeleagă, dar era bun, cald şi sincer şi, pe măsură ce vorbea încet cu el, simţea că se deschide din ce în ce mai mult, chiar dacă nu zgâriase suprafaţa trecutului ei cu el. El ştia că fusese violată şi c ă încercase să se sinucidă, dar în afară de asta, ea nici măcar nu ştia cum să explice unui străin. Totuşi, cu ceea ce ştia el, o ajuta.

Afară era întuneric, aproape miezul nopţii, iar ea se uita la televizor în casa liniştită – după ce căutase „cele mai bune filme de vizionat pentru prima dată” – când uşa principală s-a deschis. Ridicându-se brusc din poziţia de relaxare de pe canapea, cu inima bătând cu putere, a apăsat pe pauză pe telecomandă.

Trecuseră câteva zile de când îl văzuse, zile de când îi spusese că trebuie să facă ceva foarte important şi a lăsat-o cu promisiunea că se va întoarce. Se aşteptase să se simtă din nou abandonată, dar dintr-un motiv oarecare, locuind în această casă, intrând într-o rutină, vorbind cu Bessie şi cu doctorul Manson, regăsindu-se pe sine, nu se simţise abandonată. Se simţise îngrijită, deoarece casa, personalul, doctorul, el făcuse totul posibil pentru ea. Chiar şi în absenţa lui, el se asigurase că

ea va fi îngrijită.

Şi îi fusese dor de el.

Îi era dor de ochii lui înfierbântaţi şi nebuni, de bileţelele lui, de trandafirii lui şi de prezenţa lui liniştită şi solidă. Ştia din timpul pe care îl petrecuse observându-l că îi plăcea să se uite la filme dramatice şi romantice pentru că emoţiile îl fascinau, şi la thrillere pentru că îi plăcea să ştie răspunsurile înaintea celor de pe ecran. Ştia că avea întâlniri după-amiaza la care participa pe laptop în timp ce ea se întâlnea cu doctorul Manson şi ştia că îi plăcea să facă sport în fiecare dimineaţă în zori. Ştia că îi plăcea să îi asculte vocea şi că îi plăcea că ea explora din ce în ce mai mult din ea însăşi.

El a intrat, purtând un hanorac cu glugă, blugi şi cizme, ochii lui nepotriviţi şi hipnotizanţi găsind-o pe a ei. Privirea lui a trecut peste ea, verificând-o fizic să vadă dacă totul era în regulă, găsind-o în tricoul lui. Pentru o clipă, ea a văzut ceva asemănător satisfacţiei trecând prin ochii lui, înainte ca faţa lui să redevină neutră. Îi trebuiseră câteva zile de când trăia cu el ca să-şi dea seama că nu era ceva ce făcea intenţionat pentru a-şi ascunde expresia – era pur şi simplu natural

pentru el. Îl văzuse cum îşi punea măşti când avea de-a face cu personalul, simulând expresii pe care ştia că nu le simţea, şi îşi dăduse seama că îl prefera aşa cum era cu ea – real şi fără pretenţii.

Muşcându-şi buza, neştiind ce să spună deşi ar fi vrut să spună atât de multe, a întrebat primul lucru care i-a venit în minte. „De ce ai un elicopter?”

S-a întors să încuie uşa. „Îmi place să-l

pilotez.” „Aşa m-ai adus aici?”

Buzele îi tresăriră la auzul amintirii. „Da.”

Lyla a încercat să îşi amintească ceva despre transferul ei, dar

totul era un gol uriaş.

„Trebuie să fac un duş, aşa că dacă vrei să vorbim...” a lăsat cuvintele în urmă şi s-a îndreptat direct spre dormitoare. Ea s-a grăbit şi a urmat-o, închizând televizorul în urma ei. Filmul nu fusese foarte captivant. Poate că trebuia să găsească o altă listă.

A coborât scările joase până la zona asemănătoare unei peşteri şi a virat la stânga spre locul unde se afla camera de oaspeţi. Lyla şi-a muşcat buza şi l-a urmat, curioasă şi precaută deopotrivă. Micul coridor se deschidea într-un dormitor mai mic decât al ei, dar totuşi destul de spaţios, cu o fereastră care dădea spre mare şi o altă uşă care ducea la baie.

Şi-a aruncat geanta pe pat, şi-a dat jos mănuşile de piele care îi ascundeau mâinile arse şi şi-a dat tricoul jos, expunându-i un spate lat, nemarcat, sculptat cu muşchi. Întorcându-se, a lăsat-o să-i vadă pieptul şi
trunchiul, abdomenul nu era proeminent, ci elegant, o dâră de păr coborând până la pantaloni.

Pentru prima dată după luni de zile, excitaţia îi străbătu venele şi îşi dădu seama că, deşi fizicul lui i-ar fi indus-o, el era cel de care era excitată. Întotdeauna a fost el.

Sfârcurile îi furnicau, întrebându-se cum s-ar simţi pieptul lui frecându-se de al ei, întrebându-se dacă braţele lui ar închide-o de lume sau ar ţine-o jos pentru plăcerea lui, întrebându-se dacă i-ar privi sufletul în timp ce i l-ar revendica sau dacă i l-ar suge prin buze.

Era ceva în neregulă cu ea, pentru că, după tot prin ce trecuse, ideea de a fi cu un bărbat, orice bărbat, de a fi la mila şi sub controlul lui, ar fi trebuit să o facă să se simtă rău. I se făcea rău când încerca să se gândească la altcineva. Nu la el. Voia să fie sub el, să se zbată în timp ce el o ţinea nemişcată, în timp ce el lua ce voia, o răvăşea cum voia. Ar fi trebuit să i se facă rău,

dar gândul la asta a aprins un foc în ea.

Uitând de vârtejul din interiorul ei, el s-a aşezat pe pat şi şi-a desfăcut cizmele cu mişcări rapide, degetele lui sigure şi puternice atrăgându-i ochii, făcând-o să se întrebe cum sar simţi trăgându-i de sfârcuri, înăuntrul ei, întinzând-o, învineţind-o cu strânsoarea lui în timp ce o ţinea la pământ, făcând-o să se predea lui.

Ce era în neregulă cu ea?

Avusese fantezii ocazionale cu el, dar nimic atât de intens, nimic atât de... înfometat.

În cele din urmă a terminat cu cizmele, el s-a ridicat şi şi-a dat pantalonii jos, expunându-şi pentru prima dată întregul corp gol în faţa ei, iar ea a încremenit.

Nu pentru că era gol, deşi avea un corp uimitor. Nu pentru că era tare, deşi mărimea lui era uluitoare. Nu pentru că o lăsa să se uite, iar încrederea lui era excitantă.

Nu, era pentru că de-a lungul crestei şi în partea de sus a penisului său masiv, era străpuns. Niciodată, în toată experienţa ei, nu văzuse un penis găurit, cu atât mai puţin experimentase unul. Şi nu era doar găurit, era găurit -partea inferioară, coroana şi creasta superioară.

Ce. Ce. Iad...?

El s-a îndreptat spre baie fără un cuvânt, iar ea, ameţită, în stare de şoc, l-a urmat înăuntru. Era un spaţiu mai mic decât baia principală pe care o folosise ea, fără cadă şi doar cu o cameră de duş.

Lyla s-a uitat la fesele lui, sculptate şi tari, în timp ce el a pornit pulverizatorul şi s-a băgat sub el. Apa i-a alunecat pe spate, pe fund, pe coapse şi pe gambele musculoase înainte de a se învârti în scurgere. El a luat o lingură de şampon şi şi-a clătit bine părul negru, cu mişcări simple care arătau cumva atât de

bine, încât ea ar fi vrut să-l simtă spălând-o. Apucând tejgheaua din spatele ei, ea a privit cum el curăţa în sus, întorcându-se în cele din urmă astfel încât să-i poată vedea forma frontală.

Scula lui tare, uriaşă, găurită, se legăna cu mişcarea, iar saliva îi umplea gura. O mică parte din ea era dezgustată de propria ei poftă, amintindu-şi cât de mult ura apendicele din gura ei. Dar îl voia pe al lui, voia să vadă cum se va simţi, ce gust va avea, cât de departe va merge cu bijuteria aia din titan.

Mâna lui mare şi arsă i se înfăşură în jurul penisului, făcând-o brusc să-şi dea seama cât de gros era şi el. Ar fi sfâşiat-o şi i-ar fi tras-o dacă ea nu ar fi vrut. Ani de atracţie, de joacă de-a împinge şi trage, de fantezii pe care le avusese cu el, culminau în mintea ei.

Pe neaşteptate, oglindind mişcarea lui, una dintre mâinile ei s-a dus la sânul ei dureros, strângându-şi sfârcul pentru a găsi o aparenţă de uşurare.

„Mâna jos.”

Porunca rostită pe tonul acela profund şi coborât i-a zguduit trupul cu un fior. Înghiţind în sec, a rămas acolo unde era, neînţelegând ce voia să spună.

„Vrei să mă vezi făcând asta?”, a întrebat el, trăgându-şi de penis, iar ochii ei s-au fixat pe ai lui. Ea a dat din cap.

„Atunci, fără să te atingi. Urcă-te pe tejghea.”

Ea s-a conformat, sărind în spate. Granitul se simţea rece pe corpul ei înfierbântat, chiuveta apăsând pe spatele ei în timp ce aştepta ca el să-i spună ce să facă.

Mâna lui se mişca leneş pe penisul lui, ochii lui hipnotici cu două culori fixaţi pe ai ei.

„Desfă-ţi picioarele.”

Purta tricoul lui – cel pe care practic îl furase de la el – şi pantalonii scurţi de mătase pe care îi pusese după cină. Inima îi

bătea cu putere, sfârcurile îi erau atât de strânse încât simţea greutatea sânilor ei, încât şi-a deschis picioarele, ştiind că era udă şi ştiind că el putea vedea asta pe pata umedă care se întindea pe ţesătură.

Mâna lui a început să se mişte mai repede peste scula lui, cealaltă fiind lipită de peretele de lângă el, ochii lui între picioarele ei, la sfârcurile ei, la buzele ei, la ochii ei din nou.

Pieptul i se umfla când îl privea masturbându-se, mâna lui urcând şi coborând într-o mişcare de răsucire. Pieptul lui se mişca şi el mai repede, ochiul lui deschis aproape că se potrivea cu celălalt, cu pupila larg deschisă, şoldurile lui tremurând în mişcarea naturală a sexului.

„Spune-mi numele”, i-a ordonat el, iar ea a clipit brusc.

„Nu-ţi ştiu numele.” Era atât de ridicol după tot prin ce trecuseră.

Mâinile lui s-au oprit pe cuvintele ei, privirile lor s-au încuiat în timp ce ea îşi ţinea respiraţia.

„Dainn.”

Dainn. Dainn Blackthorne. Îi

ştia numele.

Şi-a amintit ceva ce îi spusese odată. „Acesta este numele pe care l-ai primit în orfelinatul în care ai fost?”

Îşi dădea seama că el era mulţumit că ea îşi amintise.

„Da.” Mâna lui a început să se mişte din nou. „Bătrânul îngrijitor m-a numit după moarte, aşa că i-am dat-o.”

Un expir a părăsit-o. Dainn. Moartea. Se

potrivea. „Dainn.”

Un sunet scăzut, aproape un mârâit, îl părăsi. Reacţia îi trimise un fior pe tot corpul, contopindu-se cu căldura, amplificând-o la un alt grad.

„Dainn”, spuse ea din nou, cu vocea răsuflată, amintindu- şi de

efectul pe care el spusese că vocea ei îl avea asupra lui. Stimulată de un brusc sentiment de putere, ea şi-a desfăcut picioarele puţin mai mult. „Poţi să mă guşti pe limba ta, Dainn?”

Respiraţia lui devenise mai întretăiată, mâna lui aproape că îi trăgea de sculă cu furie acum, venele din gât începuseră să i se umfle. Niciodată, niciodată nu văzuse un bărbat mai puternic şi mai sălbatic în acelaşi timp, iar faptul că îl vedea aşa, ştiind că ea obţinea părţi ale lui pe care nu le arăta tuturor, o făcea să se simtă mai ameţită.

Un jet de umezeală a părăsit-o, toate simţurile ei fiind excitate şi provocate la culme. S-a agăţat de tejgheaua de lângă ea pentru a-şi ţine mâinile pe loc, ştiind că el se va opri dacă se va atinge. Nu putea suporta, nu pentru prea mult timp. Nu mai simţise plăcere de atât de mult timp. „Dainn, te rog.”

În câteva secunde, cu un alt sunet scăzut, a ejaculat, şirurile de spermă spălându-se în duş şi ducându-se pe scurgere.

Privea totul, dorindu-şi să îşi atingă sânii, să îşi bage două degete în ea atât de tare încât să tremure de emoţie, locul umed de pe pantalonii scurţi devenind tot mai umed.

Câteva clipe mai târziu, după ce şi-a recăpătat respiraţia, ochii lui s-au deschis fulgerător şi au găsit-o pe a ei. Ca o pisică din junglă, alunecoasă şi mortală, a luat un prosop şi şi l-a înfăşurat în jurul taliei, venind spre ea.

„Vrei să te ating?” Ea a dat

viguros din cap.

Rânjetul întunecat a apărut din nou. „Nu te voi atinge, şi nici tu nu te vei atinge. Lasă-l să fiarbă.”

Ce naiba? Avea de gând să explodeze. „Mai

ai încredere în mine?” întrebă el, cu privirea pătrunzătoare.

Şi-a amintit de întrebarea pe care i-o pusese înainte, când fusese drogată, un cuvânt care îi legase încă din ziua în care se cunoscuseră. A făcut o pauză, gândindu-se la asta. Mai avea încredere în el? Da şi nu.

Tăcerea ei i-a răspuns suficient.

Privirea lui s-a intensificat. „Destul de bine pentru moment. Ştii unde am fost în ultimele zile?”

Ea a clătinat din cap, braţele tremurându-i din cauza nevoii care-i zguduia corpul. Braţele lui s-au aşezat lângă ale ei pe tejghea, înghesuind-o fără să o atingă.

„L-am găsit pe unul dintre

cei trei.” Inima i s-a oprit.

Ea ştia, ştia imediat, despre ce vorbea el.

Unul dintre cei trei bărbaţi care au abuzat de ea.

Excitaţia ei a început să se domolească la amintiri.

Una dintre mâinile lui i-a prins maxilarul, înrădăcinând-o în prezent. „L-am terminat.” Nasul lui i-a găsit nasul, atingându-l o dată într-un gest atât de blând, încât a vrut să o facă din nou

imediat. „I-am tăiat mâinile-” nasul lui a coborât pe gâtul ei „-apoi limba-” pe sânii ei, respiraţia lui pe sfârcurile ei rigide „-apoi scula lui mică.”

Toate părţile care o atinseseră.

I-a privit ceafa, părul negru şi umed şi a simţit cum i se strânge gâtul. Ceva a înflorit în ea, s-a desfăşurat, încet, timid, îngrozită să fie rănită din nou, să fie abandonată din nou, dar găsind totuşi speranţă. Speranţă nenorocită. „A fost bărbatul chel sau unul dintre ceilalţi doi?” a întrebat ea, vocea i s-a frânt, şi l-a văzut retrăgându-se.

Ochii lui s-au fixat în ochii ei. „Cel care avea camera.”

Corpul ei tremura din cauza mesajelor amestecate pe care i le trimitea creierul, oscilând între excitare şi durere şi furie şi durere şi excitare din nou, în timp ce cuvintele lui îi pătrundeau încet în minte.

„Ai văzut-o”, a şoptit ea, îngrozită, umilită.

El a păşit între picioarele ei, mâna lui înclinându-i maxilarul şi degetul mare urmărindu-i gura într-o mişcare pe care ea a recunoscut-o instinctiv ca fiind a lui.

„Fiecare. Single. secundă.” Degetul lui i-a perpelit buza de jos, ochii lui erau intens aţintiţi asupra ei, corpul lui era lipit de al ei, totul la el era feroce şi puternic şi atât de întunecat încât ea a vrut totul pentru ea. „Nu ai trecut prin toate astea singură.”

Cumva, ştiind că el văzuse asta, că trăise asta împreună cu ea, o făcea să se simtă mai puţin pierdută. Ştiind că o văzuse fiind folosită şi aruncată, şi ştiind că el încă o dorea, a făcut ceva în pieptul ei să se strângă într-un fel în care inima ei a înflorit. O văzuse în cele mai rele momente, văzuse cum au distrus-o, cum au găsit-o în ghearele morţii şi, cumva, tot o găsise demnă de salvat. Chiar şi după toate astea, o adusese la el acasă şi îi oferise un spaţiu sigur pentru a se vindeca.

Ceva în inima ei fragmentată s-a înmuiat.

S-au uitat unul la celălalt pentru un moment lung şi liniştit.

„Sunt a ta.” Îşi dădea seama, cu adevărat îşi dădea seama, cât de mult era a lui. Un bărbat nu era martor la ceea ce făcea în fiecare zi pentru ea fără motiv. Poate că nu simţea emoţii, aşa cum spunea el, dar era ceva solid, tangibil, de neîntrecut între ei, şi amândoi ştiau asta.

Nasul lui a frecat-o din nou pe al ei. „Toată a mea.”

Putea preciza momentul în care cursul vieţii ei s-a schimbat în urmă cu şase ani. Şi stând acolo pe blat, şase ani mai târziu cu acelaşi bărbat, cu mici fărâme de secrete şi tăcere, ştia că cursul vieţii ei se schimbă din nou.

OceanofPDF.com

Capitolul F fteenl

Lyla

Următoarele câteva zile au trecut cu adaptarea la noua ei viaţă dincolo de dormitor.

Trezirea cu priveliştea frumoşilor munţi pe de o parte şi a mării pe de alta o încânta în fiecare zi. La fel cum o făcea şi găsirea unui trandafir roşu proaspăt şi a unor bileţele pe noptieră. Bileţele care stârneau reacţii diferite în ea.

„Ţi-am făcut eu piercingurile” a lăsat-o fără suflare.

„Ştiai că sforăi?” a făcut-o să se încrunte.

„Mi-a plăcut rochia pe care ai purtat-o ieri” i-a încălzit obrajii.

Şi aşa mai departe şi aşa mai departe.

Note mici, în fiecare zi.

Îi plăceau duşurile lungi pe care le făcea, evitând baia mai ales din cauza amintirilor pe care le asocia cu statul în cadă. A început să îşi folosească tableta pentru orice. De la căutarea „cât timp ar trebui să fierb pastele” la „este normal pentru

victimele violului vor să facă sex din nou” la „cele mai bune emisiuni pentru binge”? Iar pentru răspunsurile pe care nu le-a găsit, a întrebat-o pe Dr. Manson, care i-a spus că da, este absolut în regulă ca supravieţuitorii să îşi dorească din nou intimitate.

Căutările au devenit variate, iar viaţa a căpătat o nouă rutină. A încercat diferite lucruri şi a aflat că nu are talent la pictură, că nu îi place să stea online mai mult de câteva minute şi că nu îi place să facă bijuterii. Ceea ce îi plăcea era să gătească – sau mai degrabă să înveţe şi să experimenteze – şi să citească, deşi era o cititoare lentă. Şi nici nu era o carte fizică de la bibliotecă ceea ce îi plăcea să citească, ci una pe care o găsise online şi pe care Bessie o ajutase să o cumpere. Apăruse la căutare atunci când căutase „romanţă cu eroină violată”. Fusese sceptică că nu vor fi multe, dar în mod surprinzător, şi tragic, au fost. Se părea că a fi forţată era mai comun decât crezuse, chiar şi în lumea exterioară.

Cartea pe care o citea vorbea despre o femeie normală care fusese violată la o petrecere, despre luptele ei şi despre cum s-a îndrăgostit din nou de un bărbat minunat. Lyla se putea identifica cu unele părţi din ea. Acele părţi – simţindu-se murdară, urându-şi corpul, fiind deprimată – o făceau să se simtă văzută, recunoscută, ca şi cum cineva ar fi ajuns înăuntrul ei şi i-ar fi spus că e în regulă să se simtă aşa. Dar alte părţi – în special cele în care eroina se îndrăgostea de un bărbat blând şi grijuliu, care îi spunea cât de mult o iubeşte şi cât de frumoasă este la fiecare

pagină – ea nu putea să le înţeleagă.

A lăsat tableta jos, uitându-se la mare, imaginându-şi cum ar fi. Îşi imagina un bărbat arătos, neviolent, blând, îşi imagina cum o sărută uşor, îşi imagina că va dormi cu el pentru tot restul vieţii... şi nu simţea nimic. Cu cât învăţa mai multe despre ea însăşi, cu atât înţelegea mai mult că dragostea din filmele pe care le urmărea cu el nu era ceva ce ea ar fi înţeles vreodată.

Scena din mintea ei s-a schimbat. Şi s-a imaginat fugind în întuneric, fiind prinsă de un bărbat care era întunericul însuşi, spunându-i că este a lui în timp ce o revendica, făcând-o să se simtă în siguranţă, protejată şi de neatins pentru orice alt monstru. Nu avea nevoie de un om bun care să-i spună că o iubeşte; avea nevoie de un diavol întunecat care să-i spună că e a lui.

Şi poate că Dainn era omul potrivit. Poate că nu era.

Ea a scuturat din cap. Pe cine naiba păcălea? Ştia că el era bărbatul potrivit pentru ea, ştia asta de mulţi ani. Fusese învăţată de creierul ei să creadă asta? Probabil că da. Era „sănătos” cum citise în articole? Probabil că nu. Dar, din nou, aşa cum îi amintea Dr. Manson, definiţia sănătoasă a altor oameni nu putea fi şi a ei. Experienţele ei erau diferite, trecutul ei era diferit, iar ceea ce o făcea să crească şi să se vindece era sănătos pentru ea. Toate informaţiile pe care le consumase de-a lungul zilelor nu făceau decât să o facă să gândească – să gândească, astfel încât să poată urma diferite direcţii de gândire şi să decidă singură cu care era de acord şi cu care nu. Descoperea
ea însăşi, încet, dar sigur, şi asta era tot ce putea face. Cuţitul de pe tejghea părea încă atrăgător uneori, dar ea lucra la asta.

Ridicându-se din fotoliul confortabil, de pluş din birou, s-a dus la masă şi a luat carneţelul pe care şi-l luase pentru ea, deschizându-l la ultima însemnare.

„Găteşte paste pentru cină”.

Un pas la un moment dat.

Asta începuse să facă la sugestia doctorului Manson. În fiecare dimineaţă, îşi scria o sarcină pentru ziua respectivă şi, pe parcursul zilei, se concentra pe ea. Citise despre asta într-unul dintre cele mai utile articole despre cum să previi gândurile suicidare, de asemenea, şi asta o centrase mai mult. Acum, de fiecare dată când avea un gând, deschidea caietul şi verifica ce avea de făcut în acea zi, iar în cele din urmă, gândul trecea.

Verificând ora, văzând că soarele apunea deja, s-a îndreptat spre bucătărie, singurul loc din casă în care încet- încet îşi făcea un domeniu. Deşi încă nu era o expertă, experimenta din ce în ce mai mult, căutând reţete pe internet, văzând videoclipuri despre cum să taie o legumă sau să felieze puiul, şi devenea din ce în ce mai încrezătoare în lucrurile simple, de bază. Dar numai ea avea şi-a gustat mâncarea şi era prima dată când plănuia să facă o masă completă.

Dainn – ea încă se obişnuia să-i spună aşa, atât în interior, cât şi în exterior – nu se întorcea acasă decât târziu în noapte. Începuseră să ia masa împreună, dar dacă el era plecat, de obicei ea mânca şi se ducea la culcare, mai ales pentru că începuse să se trezească în zori pentru a se bucura pur şi simplu de răsăritul soarelui pe terasă în fiecare dimineaţă. În acele nopţi, când lua cina uitându-se la televizor, era deja moleşită. Noaptea trecută, adormise pe canapea, doar pentru a se trezi când el o luase şi o dusese în pat, o învelise şi o lăsase să doarmă.

Îl voia înapoi în dormitorul principal. Voia să facă sex cu el, da, dar voia şi mai mult, mult mai mult. Voia să adoarmă în braţele lui şi să se trezească în ele, voia să vorbească cu el în întunericul nopţii şi să-i memoreze cuvintele pentru ziua următoare, voia să-i

găsească privirea hipnotică şi intensă asupra ei dimineaţa şi să-i ofere reacţiile pe care le dorea. Voia totul cu el. Şi poate că era proastă – mai mult ca sigur că era –, dar dorinţa de a-l avea, de a-l ţine, de a-l îmbrăţişa era o foame constantă sub pielea ei.

Voia să aparţină. Aşa

că s-a apucat de

treabă.

Punându-şi tableta pe un suport într-un colţ al bucătăriei, a pus un tutorial video, chiar dacă exersase prepararea, şi a scos cratiţa mare. A pus apa pe

Fierbinte, ea a deschis frigiderul şi a scos ouăle, roşiile, brânza şi untul.

Ştiind ce ştia despre faptul că el era Omul Umbrelor, nu se aştepta ca el să se întoarcă mai devreme, dar era dispusă să stea şi să-l aştepte. A vrut să-l întrebe ce mai făcea şi cum de avea atâta avere, să-l întrebe de ce a devenit Omul din Umbră, să-l întrebe care era marele său plan despre care vorbise odată. Dar el era închis în privinţa acestor subiecte, aşa că ea îl lăsă în pace pentru moment.

Urmărind videoclipul şi urmând paşii, se pierdea în mişcarea de a crea ceva. Simplul act de a găti ceva de la zero liniştea ceva în ea şi entuziasma ceva în ea, doar ştiind că va face pe cineva în afară de ea să mănânce.

„Lyla.”

Vocea din spatele ei a făcut-o să se întoarcă. Nikki îşi punea haina, încă distantă faţă de ea. „Ai nevoie de ceva înainte să plec?”

Lyla nici măcar nu ştiuse că fusese în casă. Ea a scuturat din cap, după ce s-a spălat pe câteva maniere de bază. „Nu, mulţumesc. Să ai o noapte bună.”

Un zâmbet a luminat buzele celeilalte

fete. „Oh, o voi face.” Bine. Asta a fost ciudat.

„Oh, şi orice ai face, te rog să nu te duci în seră în seara asta.” Nikki a spus pe drumul ei. „Este o furtună
vine.”

Era ceva ciudat în felul în care fata spunea asta. O greutate care nu mai fusese acolo de câteva zile i se aşezase în stomac. Starea ei de spirit s-a diminuat, ea a gătit în linişte, mirosul făcându-i gura apă. A pus porţiile pe două farfurii şi le-a băgat în cuptor pentru a le menţine calde, punând restul într-un castron de servit pe care l-a băgat şi ea în cuptor. Apoi a curăţat toate oalele şi cratiţele pe care le folosise, lăsându-le deoparte să se usuce.

Apoi, după ce a terminat totul, s-a dus la dulap, şi-a pus nişte jambiere călduroase şi un pulover, şi-a încălţat picioarele în adidaşi şi a ieşit pe uşa principală.

Vântul rece i-a asaltat faţa în timp ce privea cerul întunecat. Luna şi stelele erau ascunse în spatele norilor groşi, iar elicopterul era pe heliport, acoperit de ceva ce nu putea vedea prea bine. Grădina de pe partea cealaltă era şi ea întunecată, totul, cu excepţia serei cu o singură lumină aprinsă.

Nu putea vedea nimic, deoarece plantele acopereau geamul. Tragându-şi mânecile puloverului peste încheieturi, s-a îndreptat cu paşi repezi spre seră, având nevoie să ştie de ce cealaltă femeie îi spusese să nu meargă acolo.

Terenul era relativ plat pe stâncă, doar o pantă uşoară în jos, iar ea l-a parcurs în câteva minute, ajungând încet la uşa principală care era deschisă.

Corpul ei a îngheţat.

Nikki stătea goală în faţa mesei lungi, mâinile ei ţinând tricoul lui Dainn, mâinile lui pe talia ei.

Gheaţa i-a umplut venele când a privit priveliştea, cele câteva

săptămâni de fericire relativă prăbuşindu-se când şi- a dat seama că era din nou aruncată. El nu o atinsese în toate zilele în care o avusese sub acoperişul său, şi asta pentru că avea deja pe cineva. Iar Nikki o urâse pe loc pentru că fusese cu el.

Doamne, era o idioată.

Ochii lui Nikki au venit la ea, triumful sclipind în ei, iar Lyla a expirat pe gură, incapabilă să-şi controleze arsura din ochi.

Brusc, gâtul lui s-a întors, ochii lui diabolici găsind-o pe a ei. Minciuni. Asta e tot ce i-au spus. Minciuni.

Ea era terminată. Putea să mănânce nenorocitele de paste cu Nikki şi să râdă de încercările ei slabe.

Dă-l dracu'.

Cu acest gând, s-a întors pe călcâie şi a coborât dealul în fugă, fără să-i pese încotro se îndreaptă, singurul gând din mintea ei fiind fuga. Lacrimile îi curgeau pe faţă şi ştia că reacţia ei nu era justificată. El nu-i spusese niciodată că era al ei, doar că ea era a lui. Nu-i spusese niciodată că nu fusese cu altele, la fel cum ea fusese cu altele. Singura diferenţă, şi cea care durea cel mai mult, era că ea nu avusese niciodată de ales, iar el o avusese întotdeauna. Şi pentru o clipă, ea crezuse că el o alesese, dar nu o alesese.

Planul. Ea făcea parte din planul lui, iar el îi dădea doar atât cât să o ţină dispusă şi sub iluzia fericirii.

Prostule, prostule, prostule.

Nu, avea să ajungă cumva în sat şi să facă autostopul undeva, oriunde, departe de tot tumultul emoţional. Pe măsură ce picioarele ei câştigau viteză la vale, plămânii şi picioarele arzându-i din cauza efortului cu care nu era obişnuită, ceva grea a atacat-o din spate.

Un ţipăt i-a părăsit gâtul în timp ce se prăbuşea, crezând că era un animal sălbatic şi, indiferent de greutatea de pe spatele ei, s-a

răsucit în ultimul moment pentru a o scuti de greul căderii.

Inima îi bătea cu putere în urechi, ea şi-a prins respiraţia, luptându-se să se elibereze de greutatea care era sub ea, înainte de a-şi găsi brusc mâinile blocate la spate, maxilarul blocat într-o strânsoare, iar ochii ei blocaţi cu cei ai diavolului.

„Ce naiba, Lyla?”

Tonul vocii lui o făcu să se liniştească, faptul că îi spunea „Lyla” – când întotdeauna fusese „flamma” – îi dădu de înţeles că era supărat. Iar el nu era niciodată supărat, cel puţin nu cu ea.

Tunetul bubuia pe cer, aruncând-o înapoi la prima dată când se întâlniseră în întuneric, singuri în pădure, când se apropia furtuna. Acel moment îi schimbase viaţa, iar ea se uită în jos la el, tot ceea ce rezistase de săptămâni, luni, ani, se prăbuşise în ea.

De fiecare dată când fusese rănită, de fiecare dată când fusese înjosită, de fiecare dată când sperase la ceva doar pentru ca acel ceva să moară, de fiecare dată când se uitase la tavan numărând crăpăturile, de fiecare dată când plânsese până adormise, de fiecare dată când îi dăduse o parte din ea doar pentru a se simţi lepădată, de fiecare dată când pierduse părţi din ea până când nici măcar nu mai ştia cine era.

Fiecare. Singur.

Timp. Fiecare.

Singur. Lucru.

Fiecare. Single. Memorie.

Prăbuşită, prăbuşită, zdrobită în ea. S-a

spulberat.

Şi-a simţit umerii clătinându-se, bărbia tremurându-i, lacrimile vechi de pe obraz fiind însoţite de altele, şi şi-a înclinat capul pe spate, strigându-şi durerea către cer.

Şi m-am simţit glorios.

A ţipat şi a ţipat şi a ţipat până când şi-a simţit gâtul crud,

plângând şi zbătându-se, timp de minute şi ore pe care nu le ştia. A plâns şi a plâns până când nu a mai putut, până când respiraţia i s-a scurtat şi a început să sughiţe.

Gaura neagră s-a deschis mai larg în mintea ei, cerându-i să cadă din nou în ea. Nu o durea când intra în gaura neagră, nu simţea durerea care o sfâşia când era consumată. Încet-încet a simţit că cedează, dorindu-şi amorţeala pe care i-o aducea, fie şi numai pentru o vreme.

„Shh. E în regulă, Flamma. It's okay. Shh. Eşti în siguranţă."

Cuvintele pătrundeau în conştiinţa ei, o litanie de cuvinte rostite direct în urechile ei, trăgând-o departe de gaura neagră.

Ea a rezistat, ţinând ochii închişi, dorind amorţeala.

„Frumoasa mea fată", şoptea vocea, seducătoare în chemarea ei, ademenitoare în momeala ei de a o atrage înapoi. „Atât de moale, atât de vulnerabilă, atât de rănită. Tu suferi, nu-i aşa?"

Ea a făcut-o. Suferea, şi nu ştia cum să se vindece. Crezuse că se simţea mai bine, dar fusese o iluzie. Oare se va face vreodată mai bine? Ar putea vreodată să nu mai doară?

„Voi da foc întregii lumi înainte să mai las ceva să te rănească."

Promisiunea întunecată plină de violenţă a făcut gaura neagră să facă un pas înapoi.

„Dă-mi ochii tăi, flamma. Vreau să văd focul din ei. Arată- mi-i."

Cele două forţe se luptau în ea, gaura neagră o trăgea spre uitare, iar diavolul o ţinea strâns, refuzând să îi dea drumul.

Şi dintr-o dată, mâinile ei erau libere.

Asta i-a făcut ochii să se deschidă brusc, pierderea bruscă a atingerii care o ancorase dezechilibrând-o.

Ea a clipit când el s-a ridicat. S-a aplecat să o ia în braţe şi, cuibărind-o aproape, a început să o ducă înapoi în direcţia casei.

Scoasă din orice stare mentală în care intrase, sughiţa din când în când, lăsându-şi încet mintea să revină la realitate, incapabilă

să-şi înţeleagă emoţiile accentuate sau reacţia exagerată. Şi reacţionase exagerat, nu-i aşa? Îl găsise complet îmbrăcat cu o femeie goală şi făcuse primul lucru care-i venise în minte
-fugit. Nu-i acordase beneficiul îndoielii, nu aşteptase să-l lase să-i explice cu calm ce se întâmplase exact, nu stătuse nici măcar să-l lase să spună ceva.

Şi apoi a ţipat ca o banshee şi a continuat să aibă o cădere nervoasă în mijlocul pustietăţii.

O ducea atât de bine, mult mai bine. Ea pur şi simplu nu înţelegea asta.

Ruşinată că el fusese din nou martor la aşa ceva, martor la cât de distrusă şi imperfectă era ea, şi-a ascuns faţa în gâtul lui, trupul tremurându-i în urma incidentului.

Drumul lor de întoarcere s-a desfăşurat într-o linişte totală, iar ea a profitat de timp pentru a-şi regla ritmul cardiac.

Au ieşit în apropierea serei în momentul în care începeau să cadă picături reci şi grase de ploaie.

„Ţine-te bine”, i-a spus el înainte de a o întoarce brusc, astfel încât să fie peste umărul lui. Cu lumea întoarsă pe dos, ea s-a agăţat de jacheta lui în timp ce el se grăbea înapoi spre casă, ploaia torenţială udându-i pe amândoi în câteva secunde.

Nu s-a oprit sub verandă, deschizând pur şi simplu uşa şi purtând-o înăuntru, până la baia principală.

A aşezat-o încet pe podea, i-a îndepărtat părul ud de pe faţă, privind-o cu o blândeţe pe care nu o mai văzuse niciodată la el.

„Scoate-ţi hainele.”

Instrucţiunea a venit imediat după ce el s-a îndepărtat, lăsând-o singură în baie.

Confuză, ea a făcut cum îi ceruse el, lăsând hainele ude într-un colţ al podelei, înainte de a respira greu şi de a-şi stropi faţa cu apă.

Se părea că amândoi nu se descurcau cu emoţiile, ea cu excesul de emoţii, iar el cu lipsa lor. Iar ea trebuia să reducă decalajul, sau cel puţin să încerce, pentru ca ceva ca seara asta să nu se mai întâmple. Deşi, probabil că se va întâmpla. Dr. Manson o avertizase că s-ar putea întâmpla, dar ea căzuse într-un sentiment de siguranţă, iar asta o luase prin surprindere. Dar putea să spere că nu se întâmpla atât de des, pentru că se simţea crudă, rănile care se închiseseră fiind deschise din nou. Şi de fiecare dată când se întâmpla asta, trebuia să o ia de la capăt pentru a încerca să le coasă împreună, de fiecare dată făcând cicatricea mai adâncă şi mai rea.

Ieşind dezbrăcată în dormitor, se trezi îmbrăcată cu setul de pantaloni scurţi mătăsoşi verde sticlă şi cămaşă pe care îl pusese pe pat înainte de a ieşi. Îşi trecu degetele prin păr, observând cum acesta începea să cadă mai mult în valurile sale naturale, apoi ieşi în sufrageria deschisă.

Mirosul pastelor pe care le făcuse, parcă cu ani în urmă, se răspândea din bucătărie.

Urmându-şi nasul, a intrat în spaţiul pe care încet-încet şi-l făcuse al ei şi l-a găsit stând pe masa de luat masa, fără cămaşă, în pantaloni de trening, aşa cum îi plăcea să fie atunci când lenevea acasă, cu părul ud şi strălucind în lumina scăzută.

Farfuriile pe care le pusese în cuptor erau pe masă, împreună cu două pahare înalte de apă.

„Stai jos.”

Brusc nervoasă, atât pentru că era o masă pe care o pregătise, cât şi pentru că avusese o cădere nervoasă, s-a aşezat în linişte în dreapta lui, vârându-şi bărbia în gât.

„Ce s-a întâmplat în seara asta?”

Cuvintele lui tăcute, rostite încet, dar clar, au făcut-o să îi fure o privire. Şi-a umezit buzele, găsindu-şi curajul să deschidă uşa

pentru o comunicare sinceră, reală. Asta însemna să fie din nou vulnerabilă, dar în acest moment, nu credea c ă avea prea multe de pierdut.

„Văzând-o acolo... cu tine... a declanşat ceva”, a recunoscut ea cu greu.

El a luat o înghiţitură din apă, farfuria lui neatinsă. Ea ştia că lui nu prea îi plăcea alcoolul. Nici ei nu-i plăcea, iar paharul cu apă din faţa ei îi spunea că el observase asta.

„Ce ai simţit?”, a întrebat el, cu ochii lui hipnotici care o prindeau în capcană. Ce a simţit ea? El nu
să experimenteze emoţii la fel ca ea, iar faptul că ştia că el voia ca ea să povestească despre sentimentele ei îi făcea inima să tresară.

„M-am simţit...” s-a oprit, uitându-se la el, cu gâtul înlemnit „-furioasă. Atât, atât de furioasă.”

„De ce?”, a insistat el, înclinându-se uşor spre ea.

„Pentru că am crezut că ai ales-o pe ea”, vocea ei a oscilat odată cu cuvintele ei. „Am crezut că mă ţii deoparte, că mă faci de râs, că-mi dai nimicuri şi că-i dai ei totul. M-am simţit furioasă. M-am simţit rănită. Am fost geloasă.”

„De ce?”, a insistat el, fără să-i dea drumul.

„Pentru că eşti a mea!” Ea şi-a trântit mâinile pe masă, ridicându-se în picioare. „Eşti singura persoană, singurul lucru din lumea asta care este al meu!” Cu pieptul zvâcnind, s-a uitat la el. „Ucigaşul meu, urmăritorul meu, iubitul meu. Gândul de a-ţi împărtăşi obsesia îmi face rău la stomac. Ai putere asupra mea. Asta ai vrut să auzi? Că afirmaţia ta mă face un idiot pentru că inima mea stupidă te crede? Asta e?”

Ea s-a uitat la el în timp ce el se aşeza pe spate, cu o expresie satisfăcută pe faţă.

„Flamma.”

Un singur cuvânt. Doar un cuvânt şi totul s-a simţit bine pe lume pentru o secundă. A respirat adânc, liniştindu-se. Luându-şi din nou locul, a înghiţit apa din pahar, conştientă de faptul că el o privea.

„Inima ta nu e proastă.” Cuvintele lui, din nou tăcute, au făcut-o să se uite la el. „Moale, da. Proastă, nu. Cred că e destul de inteligent să
să mă crezi când mintea ta nu o va
face.” Ea nu ştia ce să răspundă la
asta.

„Nu a mai fost nimeni de şase ani, Lyla.”

Cuvintele lui au făcut-o să se îndrepte pe scaun, neîncrederea fiind evidentă pe chipul ei.

Buzele i-au tremurat. „Mă crezi sau nu, realitatea e realitate. Nu m-am culcat cu nimeni în şase ani. Nu am atins pe nimeni care nu eşti tu în şase ani. Şi nu am sărutat o femeie pe gură în viaţa mea. N-am văzut niciun rost în asta.”

Lyla s-a holbat la el, uimită. „Nu înţeleg.”

El a ridicat pur şi simplu din umeri. „Orice altă femeie ar fi fost un înlocuitor slab pentru tine şi nu părea să merite efortul. Acum, spune-mi, te-am minţit?”

Lyla îl observa, cu faţa lui neutră, în timp ce o lăsa să-şi cântărească părerea. Mintea ei îi spunea că ar putea să o manipuleze, spunându-i lucruri pe care ea voia să le audă, astfel încât să cadă mai uşor în capcanele lui. Dar inima ei, organul stupid care îi bătea în piept, îi spunea altceva.

„Nu”, a şoptit ea, zguduită de faptul că el nu fusese cu nimeni.

„Bună fată.”

„Nici eu nu am sărutat pe nimeni, nu din alegere.”

Confesiunea ei a căzut între ei şi l-a văzut uitându-se la gura ei. „Atunci, când vei alege, va fi a mea.”

Un suspin a părăsit-o.

S-a uitat în jos la farfuria cu paste şi a luat încet prima îmbucătură. Avea un gust destul de bun, dar nu ştia dacă papilele ei gustative nu erau deloc de încredere. Urmărindu- l cum muşcă, furculiţa i se strânse.

Faţa lui nu a arătat nicio reacţie, dar a mestecat încet, uitându-se la farfurie înainte de a-şi îndrepta privirea spre ea. „Tu ai făcut asta?”

Nervii îi fluturau în burtă. „Da. M-am uitat la un film şi am exersat de câteva ori cu porţii mai mici înainte de a face asta. Eu...” a ezitat ea. „Am vrut să fac o masă bună pentru noi.” Ochii ei s-au coborât.

Mâna lui a ajuns la maxilarul ei, aducându-i faţa înapoi. „Pregăteşte-ne o masă oricând vrei. Eşti talentată la asta.”

„Îţi place?” Nu ştia de ce avea nevoie de aprobarea lui, de ce conta, pur şi simplu conta.

„Da.”

Un oftat de uşurare a părăsit-o în timp ce încrederea ei în sine înflorea. „Eşti talentată la asta. Era bună la ceva.

Au terminat masa într-o linişte plăcută.

Din moment ce se simţea adevărată, sinceră, deschisă, a riscat să-l întrebe singurul lucru care îi explodase mereu în faţă. „Este el... este bine?”

L-a privit cum a terminat ultima îmbucătură şi s-a ridicat, ducând ambele farfurii la chiuvetă, înmuiindu-le. Ea a luat un prosop şi a stat lângă el, aşteptând ca el să răspundă.

„Da, e bine.”

Ceva greu, despre care nu ştia că se afla în ea, s-a uşurat puţin.

„Ai fost cu ochii pe el, nu-i aşa?” a întrebat ea, având nevoie să ştie că îl supraveghează, că are grijă de singurul lucru dintre ei.

„Am fost. La fel cum am fost cu ochii pe tine.”

Uşurarea i se desfăşura în stomac. Când Omul din Umbră se hotăra să vegheze asupra cuiva, acesta era în siguranţă.

Copleşită de emoţie, ea a păşit impulsiv în spatele lui şi şi- a înfăşurat braţele în jurul mijlocului lui, simţindu-l încă cu farfuriile în mână.

„Mulţumesc”, a şoptit ea în spatele lui, vocea ei tremurând cu atât de mult sentiment încât simţea că pieptul i se revarsă. „Mulţumesc foarte mult.”

El s-a întors în îmbrăţişarea ei, luându-i faţa în mâini, ochii lui duali arzând în ai ei. „Pentru tine, orice.”

Le-a frecat nasurile în cel mai uşor sărut, senzaţia arzându-i tot corpul. Lyla nu-şi amintea să fi fost îmbrăţişată de cineva, nu-şi amintea să se fi simţit atât de în siguranţă ca atunci.

„Ţine-mă, te rog.”

Mâinile lui s-au strâns în jurul ei şi a tras-o înăuntru, faţa ei intrând în pieptul lui, nasul ei umplându-se cu mirosul lui distinctiv, masculin, corpul ei plin de căldura lui. O ţinea aproape şi, ascultându-i bătăile inimii, simţind tot ce simţea ea, aproape că putea crede că şi el simţea la fel.

OceanofPDF.com

Capitolul S xteenl
HIM

TREBUIA SĂ ÎI SPUNĂ despre fratele ei, despre cine era ea. Dar ea nu era încă pregătită. Având în vedere modul în care mintea ei se lupta cu viaţa şi realitatea, aşa ceva ar fi putut s-o distrugă. L-a întrebat pe doctorul Manson despre asta, a întrebat-o dacă dezvăluirea trecutului ei ar ajuta-o să progreseze, iar el a sfătuit-o să nu facă asta pentru moment. Era fragilă în acest moment, încă rănită, încă în curs de vindecare, iar el avea nevoie ca ea să fie pe deplin pregătită să facă faţă atunci când va afla adevărul.

Si a fost egoist. Ştia că dacă ea ar fi ştiut că are o familie, un frate care o căuta de peste douăzeci de ani, în cele din urmă s-ar fi dus la el. Iar el nu putea accepta asta, nu până când nu era sigur că ea se va întoarce de bunăvoie la el, pentru că singura altă opţiune ar fi însemnat să o răpească de la Caine şi să-i facă pe toţi duşmanii lui. Şi deşi lui nu-i 1 păsa de duşmănia lor,
fisura ar sfârşi prin a o răni în urma fricţiunii, aşa că ar prefera să o evite. Nu-i plăcea ca ea să fie rănită.

Privea din umbră cum Tristan şi Morana vorbeau cu psihologul

de copii pe care îl trimisese în calea lor fără ştirea lor, un vechi student al doctorului Manson. Morana asculta mai animată decât iubitul ei. Îi plăcea de Morana cât de mult putea să-i placă o altă fiinţă umană. Era inteligentă, hotărâtă şi încăpăţânată, şi ştia să-şi poarte singură de grijă. El respecta toate acestea la o fiinţă umană. Asta le făcea interesante de manevrat. De asemenea, părea să fie sinceră, ceea ce îl bucura pentru că Tristan era cea mai mare ameninţare pentru el. Nu pentru că era mai puternic sau mai letal, ci pur şi simplu pentru că avea o legătură şi un devotament faţă de Lyla pe care ea le râvnea. Un bărbat mai bun ar fi lăsat-o să plece şi ar fi lăsat-o să-şi găsească fericirea alături de altcineva. Un om mai bun ar fi lăsat-o să plece şi ar fi lăsat-o să-şi satisfacă poftele în altă parte.

Nu era un om mai bun. La naiba, nu era nici măcar un om bun.

Şi cândva, ar fi putut renunţa la ea. Dar nu acum. Nu când ea fugise de el şi trezise animalul din el pe care nu ştia că îl avea. Nu atunci când ea se sfărâmase în braţele lui şi îl lăsase să o ancoreze şi să o aducă înapoi. Nu când îi dăduse o altă parte din ea, având încredere în el să o ţină în siguranţă. Îi pregătise o masă ca şi cum ar fi fost special, îl îmbrăţişase ca şi cum ar fi fost cineva care merita să fie ţinut în braţe şi îl privise cu emoţiile unei

demon al morţii ca el nu văzuse niciodată şi cu siguranţă nu merita.

Era vorba de lucrurile mărunte – felul în care a cedat la un ceai în bucătăria lui şi s-a adunat din nou, felul în care era dornică să înveţe şi să fie mereu mai bună pentru ea, felul în care l-a iertat şi l-a lăsat să intre. A fost felul în care l-a revendicat şi felul în care a tremurat pentru atingerea lui, felul în care nu a fugit când el i-a spus despre moartea pe care a provocat-o pentru ea, felul în care i-a acceptat forma fără suflet în inima ei moale. A fost felul în care i-a furat privirile, felul în care i-a furat tricourile, felul în care i-a furat şi părţi din el.

În niciun caz nu avea de gând să o lase să plece.

Părăsise de mult obsesia şi intrase pe un teritoriu cu totul nou, unul pe care nici măcar nu-l recunoştea pentru că era mai mult.

Mai obsesiv. Mai intensiv. Mai posesiv. Mai mult.

Dacă înainte fusese gata să ardă lumea pentru ea, nu era nimic în comparaţie cu distrugerile pe care le-ar fi provocat acum.

Şi, deşi nu avea de gând să o ţină departe de Tristan, trebuia să fie sigur că ea nu îl va lăsa baltă când va veni momentul.

Lumea nu era pregătită pentru ceea ce ar fi dezlănţuit el dacă s-ar fi întâmplat vreodată.

Capitolul şaptesprezece
LYLA, 6 YEARS AGO

OceanofPDF.com

TUNDERUL A RUMAT ÎN CER şi ea a alergat cât de repede a putut, cu micul pachet înfăşurat într-o pătură în braţe, cu faţa plină de lacrimi în timp ce plămânii îi ardeau. O dureau picioarele şi era aproape sigură că sângera, dar nu ar mai fi avut altă şansă.

Mănunchiul din braţele ei plângea când era

zdruncinat. A plâns împreună cu el.

În cele nouă luni în care îl purtase în pântecele ei tânăr, frumosul produs al unui act îngrozitor, îşi jurase că îl va scoate de acolo. Ştia ce le făceau copiilor născuţi în acest iad, cum îi luau şi începeau să îi pregătească înainte ca ei să poată vorbi cum trebuie. Şi îşi jurase că, indiferent de ce se va întâmpla, copilul ei nu va creşte în iadul în care a crescut ea. Cumva, cumva, îl va scoate de acolo sau va muri încercând.

Şi cu durerea dintre picioarele ei crescând, cu slăbiciunea din corpul ei de după naştere ameţindu-i mintea, ştia că asta era foarte probabil. Dar dacă ar fi trebuit să moară, ar fi făcut-o după ce l-ar fi dus într-un fel de siguranţă. Trebuia doar să stea departe de drumurile principale pe care le foloseau şi, cu puţin noroc, să ajungă pe altul. Trebuia să fie cineva în lume care să o poată ajuta.

Făcând o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, s-a sprijinit de un copac, legănându-şi băieţelul în braţe pentru a-l calma puţin. Nu ştia nimic despre a fi mamă, nu era sigură dacă va fi vreodată o mamă bună, dar exista un singur lucru pe care i-l putea oferi copilului ei şi ar fi murit încercând să-l obţină.

L-a ţinut în braţe o clipă, răsuflând uşurată, şi a scanat zona în căutarea următoarei căi.

Ştiind că nu se poate odihni mai mult de câteva minute, riscul ca securitatea să cerceteze deja pădurea fiind prea mare, a început să alerge din nou şi să alerge din greu, tălpile subţiri ale pantofilor ei abia dacă o protejau. Ar fi avut băşici la picioare, dar ar fi meritat dacă el ar fi putut fi în siguranţă.

Scoateţi-l afară. Scoateţi-l afară. Scoateţi-l afară.

Cu cuvintele care i se repetau în minte ca o mantră, a continuat să alerge, simţind umezeala dintre picioare, observând că pădurea se subţiază în cele din urmă. Ar putea însemna că există civilizaţie în apropiere, ceea ce ar putea însemna că există ajutor. O explozie de energie a umplut-o la gândul ăsta, s-a îndreptat spre locul unde putea vedea că pădurea se deschidea spre un fel de stradă.

Oprindu-se din nou pentru a-şi recăpăta respiraţia, s-a uitat febril în jur.

Erau o stradă şi o clădire, nimic mai mult, şi o maşină care zăbovea. A recunoscut-o ca fiind una dintre maşinile de pază ale

complexului. Patrulau, probabil că o căutau.

Retrăgându-se în umbra copacilor, întorcându-se să alerge din nou, s-a lovit de ceva dur.

Deja ameţită din cauza slăbiciunii, a deshidratării şi a pierderii de sânge, a început să cadă, braţele ei strângându- se instinctiv în jurul băiatului ei, în timp ce două mâini mari o strângeau de talie, stabilizând-o.

„Uşurel, fetiţo.”

La auzul vocii, şi-a ridicat gâtul pentru a vedea un bărbat înalt, probabil în jur de douăzeci de ani, cu ochii nepotriviţi, care o privea de sus. Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi la nimeni.

„Ajută-mă”, a mormăit ea prin gâtul uscat, sprijinindu-şi greutatea pe el. „Ajută-mă, te rog.”

Un tremur vizibil i-a zdruncinat trupul înainte de a se uita la ea, să se uite la ea cum trebuie.

„De ce ai nevoie?” a întrebat el, seriozitatea tonului său făcând-o să se simtă puţin mai sigură de decizia ei. L-a studiat cât de bine a putut, un instinct din ea spunându-i să aibă încredere în el.

Ridicând pachetul în braţe, ea a vorbit. „Ia-l. Ia-l de aici, într-un loc sigur unde va creşte cu dragoste şi grijă. Te rog. Vin după mine, iar el
trebuie să fie departe când mă vor găsi. Te rog, te rog, te rog...”

Ochii nepotriviţi ai bărbatului s-au îndreptat spre bebeluşul înfăşurat în pătura subţire. „Este al tău?”

Ea a dat din cap, ochii lăcrimându-i din nou, durerea de a renunţa la el fiind o povară pe care ar duce-o cu plăcere pentru şansa lui la o viaţă mai bună.

Bărbatul a privit-o atunci, mai adânc, atât de adânc, încât a simţit că îi cercetează sufletul.

„Ai avea încredere în mine cu copilul tău?”

Întrebarea a făcut-o să se oprească, dar instinctul din ea, cel care fugise cu copilul ei de la început, a rămas constant, de neclintit.

Îmbrăţişându-şi copilul pentru ultima oară, i-a dat un sărut pe frunte, bărbia tremurându-i, şi l-a predat bărbatului.

„Voi avea încredere în tine cu el. Dar promite-mi…” a strigat ea în timp ce durerea din interiorul ei creştea, întrerupându-i cuvintele. A respirat adânc şi a continuat. „Promite-mi că îl vei ţine în siguranţă. Dacă nu-l poţi păstra, trimite-l la cineva care-l va iubi. Promite-mi.”

Un tunet a brăzdat cerul, răsunând puternic în nori, ca un ecou al durerii ei.

Îl ţinea pe fiul ei în braţe, cu capul înclinat într-o parte, în timp ce o privea cu ceva ce se apropia de fascinaţie.

„Îţi promit. El va fi în siguranţă.”

Genunchii ei au cedat de uşurare, iar el i-a înfăşurat un braţ în jurul taliei, ţinând-o nemişcată cu o mână în timp ce cu cealaltă îi ţinea copilul. Sprijinul braţului lui puternic a frânt-o atunci. A început să plângă isteric în pieptul acestui bărbat ciudat, ţinându-se de reverul jachetei lui, plângând pentru tot ce pierdea şi pentru sprijinul neaşteptat pe care îl găsise.

„Cum te cheamă, Flamma?”, a întrebat-o el încet, iar ea şi-a ridicat privirea spre el, surprinsă de cuvântul pe care îl folosise, neştiind ce voia să spună.

„Lyla.”

„Noapte fără sfârşit.”

Asta însemna? Noapte fără sfârşit? La naiba dacă nu se potrivea cu viaţa ei.

Un strigăt din pădure a făcut-o să se îndrepte urgent. „Te rog să pleci”, l-a îndemnat ea pe străin. „Ia-l. Acum!”

Ochii ei au zăbovit spre chipul rotund care se zărea printre

pături, agonia arzând-o când s-a aplecat să-i sărute din nou obrajii, neştiind dacă îl va mai vedea vreodată, neştiind care va fi soarta lui, dar având încredere în singura alegere pe care o avea.

„Fii în siguranţă, micuţule Xander”, i-a murmurat ea pe obrajii lui moi. „Să fii puternic. Fii iubit, copilul meu frumos.”

Bărbatul a rămas nemişcat pentru o secundă lungă, privind-o în timp ce îşi lua rămas bun, înainte de a se întoarce pe călcâie şi de a merge în întuneric cu singurul lucru pe care îl iubea pe lume.

OceanofPDF.com

PARTEA A TREIA

FLAMES

„Cum poţi deveni nou dacă nu ai devenit mai
întâi cenuşă?”

-Friedrich Nietszche

OceanofPDF.com

Capitolul EI ghteen
LYLA | PRESENT DAY

S-A TREZIT din vis, inima bubuindu-i în timp ce tunetul bubuia pe cerul de afară. Ura furtunile cu tunete. În copilărie, o speriaseră, iar ca adult, îi aminteau de noaptea în care îşi pierduse cel mai preţios dar – fiul ei.

Avea aproape optsprezece ani când unul dintre bărbaţii din club o lăsase însărcinată şi, deşi copilul fusese rezultatul unui viol, fusese al ei. Petrecuse luni întregi conectându-se la el, iubindu-l, vorbind cu el şi acceptând că el nu o va cunoaşte niciodată. În noaptea în care a intrat în travaliu, a avut loc o furtună şi, după ore de dureri inimaginabile, el a venit pe lume ţipând.

Doctorul l-a curăţat şi l-a înfăşat pentru ca ea să îl hrănească, dar ea nu. Văzuse doar furtuna, ştia că majoritatea oamenilor de pe teren se vor adăposti şi fugise.

Alergă direct în braţele bărbatului care le va schimba viaţa amândurora.

După acea noapte, nu se mai aşteptase niciodată să-l mai vadă.

Dar mai puţin de o săptămână mai târziu, el a apărut la locul ei

de muncă.

Şi din nou.

Şi din nou.

Până când el a devenit un element fix în viaţa ei, o ancoră în uragan, o stâncă împotriva valurilor. Până când a început să lase o dâră de cadavre ale tuturor celor care au încercat să o rănească. Până când a revendicat toate bucăţile rupte ale ei ca fiind ale lui.

Se întreba de ce visase prima lor întâlnire în seara asta. Ar fi putut fi furtuna, sau faptul că el vorbise despre Xander pentru prima dată, sau faptul că o ţinuse în braţe ca în acea noapte. Orice ar fi fost, nevoia, nevoia pură, neadulterată, o copleşea.

Neputând să mai suporte, se îndreptă tăcută spre uşă, ieşind şi mergând în camera de oaspeţi, cu inima bătându-i în piept, dar spunându-i că era bine, acelaşi instinct care o făcuse să aibă încredere în el cu atâţia ani în urmă spunându-i să o facă din nou.

Aproape de uşa lui, a inspirat adânc şi a deschis-o, vrând doar să arunce o privire dacă el dormea.

El a fost.

Braţul aruncat în spatele capului, altul pe burtă, ochii închişi şi faţa odihnită.

Ezitând în prag, ea l-a privit pur şi simplu, cu nevoia din interiorul ei tulburată.

Liniştită, fără să scoată un sunet, a intrat în vârful picioarelor în cameră, ocolindu-i patul, cu ochii pe chipul lui în lumina de afară.

Acest bărbat, oricât de întunecat, periculos şi defectuos ar fi fost, era al ei.

S-a aplecat încet, lipindu-şi buzele de ale lui pentru o secundă, simţind respiraţia lui pe faţa ei şi gura lui moale de a ei, înainte

să se retragă.

Se întoarse să plece, chiar în momentul în care o mână îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare de oţel, făcându-i inima să bată cu putere, în timp ce se uită la el şi îl găsi treaz, cu ochii lui alerţi, intensi, aţintiţi asupra ei.

A aşteptat răbdător ca ea să rupă tăcerea şi, găsindu-şi curajul de undeva din adâncul sufletului ei, a făcut-o.

„Fă-mă a ta.”

S-a ridicat din pat, a aruncat-o în braţele lui dintr-o singură mişcare fluidă, ca şi cum ar fi aşteptat-o, ducând-o în dormitorul principal în timp ce ea îl strângea de umeri.

Camera rămăsese întunecată, doar puţinul clar de lună care intra prin uşile de sticlă luminând spaţiul.

Îmbătată de vis, de emoţiile din ultimele zile, din iadul ultimilor ani, îşi înclină capul pentru a-l privi în lumina lunii – diavolul ei întunecat care îi stăpânea sufletul.

„Ieri citeam o carte”, a şoptit ea în spaţiul dintre ei, neştiind nicio fineţe să o spună mai bine. „Bărbatul din poveste a găsit-o pe femeie şi a spus că
ar face dragoste cu ea.” Ea a înghiţit. „Vrei să faci dragoste cu mine în seara asta?”

Ea ştia că el putea vedea seriozitatea din ochii ei, foamea pentru această afecţiune pe chipul ei, dorinţa pentru această intimitate în vocea ei. El a pus-o pe picioare.

„Ce a făcut bărbatul ca să facă dragoste cu ea?” a murmurat el, făcând un pas înainte în timp ce ea făcea unul înapoi.

L-a privit în ochi, acei ochi nepotriviţi care o ţinuseră captivă de prima dată când îi văzuse, şi a dat glas celei mai profunde dorinţe a inimii ei.

„I-a atins sufletul.”

El a apucat-o de maxilar, trăgând-o în sus până când s-a ridicat

pe vârfuri, buzele lui fiind la un fir de păr de ea. Nu ştia dacă el nu micşorase distanţa dintre ei pentru că nu se sărutase niciodată sau pentru că nu voise să o facă, dar ea a aşteptat. Au respirat unul în celălalt pentru un moment lung, înainte ca el să se aplece în faţă şi să le atingă buzele în cel mai uşor sărut, atât de uşor încât senzaţia a făcut-o să se încordeze mai mult pentru a obţine mai mult.

„Dacă facem asta”, a spus el încet în gura ei, „voi fi ultimul tău tot. Dacă alegi asta, alegi tot ceea ce sunt, fiecare parte din mine care este întortocheată, deranjată, obsedată. Tu alegi asta, iar eu nu te voi lăsa niciodată să pleci. Înţelegi?”

Ochii ei s-au închis. „Vreau.”

Înainte ca ultimul cuvânt să iasă de pe buzele ei, gura lui s-a prăbuşit peste a ei.

Mentă. Cafea. El.

Şi-a încordat degetele de la picioare ca să o ducă cât mai sus, mâinile ei agăţându-se de lăţimea umerilor lui, una dintre mâinile lui pe maxilarul ei, alta pe şoldul ei, ţinând-o în picioare. El se trase înapoi, ochii lui întunecaţi, pupila celui deschis suflând când îi aruncă o privire încinsă, înainte de a plonja din nou, ridicând-o cu o mână şi întorcând-o astfel încât spatele ei să se sprijine de uşa dulapului. Ea şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui, zdrobindu-se de umflătura tare ca piatra din pantalonii lui de trening în timp ce el o devora. Gustul lui i-a explodat în gură, iar ea a deschis-o pe a ei.

Tentativ, ea şi-a învârtit limba împotriva lui. Şi s-a întâmplat cel mai neaşteptat lucru.

El a tresărit.

Un tremur necontrolat al întregului corp.

A dat înapoi pentru a-i găsi ochii aţintiţi asupra ei, cu o privire uşor nebună pe care nu o mai văzuse până atunci, în timp ce el îi

cerea: „Fă asta din nou.”

Simţindu-şi inima pulsându-i prin tot corpul, sfârcurile i sau înţepenit în puncte strânse pe pieptul lui, separate doar de o ţesătură subţire, s-a strâns mai aproape de el, strecurându-şi mâna în părul lui şi trăgându-l în ea.

Şi-a trecut limba peste buzele lui, iar el a tras-o în gura lui, sugând-o într-un mod care i-a făcut păsărica să pulseze împotriva penisului lui, corpul ei începând să se zvârcolească de senzaţii, o flacără de foc răspândindu-se în interiorul ei.

Au stat acolo mult timp, sărutându-se, testându-se, gustând, învăţând gura celuilalt. El a tresărit din nou când limbile lor au alunecat una peste alta, iar ea a simţit şocul direct între picioarele ei, ştiind că ea era responsabilă pentru astfel de răspunsuri viscerale din partea lui. Primul, al doilea şi al treilea sărut au fuzionat într-unul singur, în timp ce el o ţinea sus, luând, stăpânind, revendicând fiecare centimetru din gura ei.

Tot sărutând-o, el s-a mişcat şi, dintr-o dată, ea s-a trezit întinsă pe spate pe pat.

El s-a îndepărtat de gura ei. „Mai ai încredere în mine?”, a întrebat el, iar ea a înghiţit în sec, înainte să dea din cap.

Buzele îi tremurau. „Fă cum spun eu şi vei primi un cadou.”

Doamne, îi plăcea când el spunea asta.

Punându-şi o mână pe pat lângă ea şi alta sub talia ei, a tras-o de unul singur pe pat, până când capul ei s-a sprijinit de pernă. A sărit jos din pat cu agilitate, împingându-şi pantalonii în jos, scula ieşindu-i afară, piercing-urile sclipind în lumina lunii.

„Mâinile deasupra capului”, a instruit-o el, iar ea s-a conformat, curioasă să vadă ce avea în minte. „Nu mişca.”

Cu aceste cuvinte, el a ieşit din cameră.

Lyla s-a holbat la tavan, apoi s-a întors să privească întunericul de afară, aşteptându-l să se întoarcă. Minutele au trecut. A

devenit conştientă de felul în care sânii ei se împingeau în sus în această poziţie, sfârcurile îi ieşeau în evidenţă, stomacul îi era expus, păsărica îi plângea în pantaloni scurţi.

„Dainn”, a strigat ea după ce i s-a părut o eternitate, iar el nu a venit.

Gemând de nevoie, ea s-a răsucit pe pat, dar nu şi-a dat mâinile jos, dorind orice cadou avea el în minte.

După mult timp, a intrat din nou, ochii încălzindu-i-se când a găsit-o în aceeaşi poziţie. „Bună fată.”

Ceva din interiorul ei s-a lăudat în faţa laudei.

„Când suntem împreună, ai încredere în mine. Aici, renunţi complet”, i-a spus el, urmărindu-i gura cu degetul mare. „Acest lucru va deveni intens pentru tine şi îmi vei spune să mă opresc. Dar eu nu mă voi opri. Te voi împinge. Eşti de acord cu asta?”

Păsărica i se strângea la gândul că ea îl implora să se oprească şi el continua oricum. „De ce vreau asta?” a întrebat ea, încercând să înţeleagă. „N-ar trebui.”

„Pentru că ştii că eşti în siguranţă aici.”

Cuvintele, cuvintele lui, rostite pe cel mai real ton în timp ce el o privea, au făcut-o să se oprească. El avea dreptate. Voia să implore, să fie luată cu totul, pentru că ştia că era în siguranţă. Ştia că el nu-i va face rău. Era fantezia, ideea, eliberarea.

După ce ea a acceptat, el i-a smuls cămaşa şi a rupt-o pe mijloc, sunetul fiind puternic în cameră, intensificându-i bătăile inimii. A tras bucata de ţesătură pe mâinile ei ridicate şi a făcut un nod, lăsând un capăt lung să atârne.

Inima a început să îi bată cu putere, sclavia nu îi adusese niciodată altceva decât nelinişte. „Eu nu am bun
experienţa de a fi legat.”

„Ştiu.”

Uitându-se la el, ea şi-a muşcat buza de jos, uşor îngrijorată,

dar mai ales excitată. El i-a tras pantalonii scurţi în jos, aruncându-i, lăsând-o goală pe pat.

„Desfă-ţi picioarele.”

Ea a făcut-o fără ezitare, adorând felul în care el o privea cu o posesie intensă şi o căldură incredibilă. El i-a urmărit deschiderea cu degetul mijlociu. „Atât de umedă. Atât de nevoiaşă. Vrei scula mea, micuţă Flamma?”

„Da.”

„Da, ce?”

„Da, Dainn.”

Degetul lui a intrat în ea, iar ea s-a strâns în jurul lui. Trecuse prea mult timp de când nu a mai ejaculat, iar corpul ei era pregătit, pregătit pentru asta. Îşi mişca degetele în ea cu măiestrie, făcându-i o foarfecă pentru a o întinde pentru scula lui, degetul mare atingându-i clitorisul, făcând ca umezeala să ţâşnească din ea.

Ea a strigat când el a adăugat un al treilea deget, mâinile ei neputând să se mişte.

„Îţi aminteşti prima dată când am atins păsărica asta?”, a întrebat el, mângâind-o ferm.

„Da”, a exhalat ea cu o respiraţie tremurândă. Se întâmplase după ce el tăiase oameni în labirint. O găsise, îi privise trupul şi o cuprinsese exact aşa, cu mâna lui înmănuşată.

„Ce ai simţit atunci?” Cuvintele sărutate de seducţie i-au căzut în urechi.

„Speriată, confuză... emoţionată”, îşi aminteşte ea. „Eşti speriată, confuză acum?”

„Un pic.”

„Bine.”

În câteva clipe, cu ochii lui aţintiţi asupra corpului ei şi cu

degetele lui înăuntrul ei, ea simţea cum căldura creşte, urcă, urcă şi urcă, aruncând-o spre un apogeu glorios.

Dar mâna lui s-a oprit.

Ea a strigat când el şi-a îndepărtat mâna, atât de furie, cât şi de surpriză, şi şi-a dat seama că se urcase pe pat pentru a ajunge între picioarele ei, în schimb. Ea le-a desfăcut cât a putut de mult, dornică şi doritoare şi mai pregătită pentru un bărbat decât fusese vreodată.

Penisul lui arăta înfricoşător în lumina lunii, iar ideea de al avea, de a-l avea în sfârşit, o încânta.

Vârful penisului i-a sărutat buzele păsăricii, răceala piercingului contrastând enorm cu căldura lui, iar ea şi-a mişcat şoldurile, pereţii ei strângându-se în gol, având nevoie ca el să o umple. Mâinile ei erau blocate deasupra capului, şoldurile îi erau ţinute în jos de palma lui, lipsa de mişcare nu făcea decât să trimită mai multă căldură în spirală în interiorul ei. El a rămas nemişcat, iar ea şi-a rotit şoldurile, încercând să-l facă să alunece înăuntru, una dintre mâinile lui a împins-o nemişcată, ochii lui luând-o în întregime.

Aşteptarea o omora.

„Fute-mă”, a implorat ea, fără să-i pese că disperarea din vocea ei depăşea cu mult pe cea de până atunci.

Buzele îi tremurau. „Am crezut că vrei să-ţi ating sufletul?”

Amuzamentul din tonul lui i-a amplificat frustrarea. „Rupe- o naibii în acest moment. Mişcă-te, te rog.”

Nu a făcut-o, tachinând-o, jucându-se cu ea, şi un plâns i-a scăpat din piept, lacrimi de pură nevoie, de pură frustrare, de a avea satisfacţia atât de aproape, dar incapabilă să o obţină.

„Un alt bărbat nu m-ar fi făcut să aştept atât de mult”, l-a tachinat ea, ştiind că se juca cu focul, dar neştiind altă cale de a-l provoca. El era posesiv cu ea, iar ăsta era singurul punct la care

se putea gândi.

El i-a dat drumul la şold şi şi-a apucat penisul, lovindu-l de clitorisul ei drept pedeapsă pentru cuvintele ei, iar senzaţia a făcut-o să fie mai moale decât era. Era pregătită, absolut pregătită, atât de umflată de nevoie, încât simţea cum pulsează.

„Un alt bărbat nu te-ar fi udat atât de tare de nevoie încât să uzi patul.” Cuvintele lui joase au umplut spaţiul dintre ei. „Ai nevoie de mine.”

„Sunt”, a recunoscut ea. „Am nevoie de tine, Dainn. Am nevoie de tine atât de mult. De voi toţi. Te rog. Ia-mă. Revendică-mă. Deţine-mă.”

Cu un sunet uşor răsunător, el şi-a apăsat degetul mare pe clitorisul ei.

Şi apoi a împins-o înăuntru.

Chiar când ea a început să vină.

Ochii i se rostogoliră spre ceafă, o senzaţie ca nimic, nimic, înainte de a-i zgudui întregul corp, presiunea intrării lui şi unduirea pereţilor ei şi degetul lui mare pe clitorisul ei amplificându-i excitarea, prelungindu-i orgasmul până la un punct care părea fără sfârşit.

Era gros şi lung şi greu, intrând încet în ea, bijuteriile de pe penisul lui alunecând peste ţesuturile pe care ea nici măcar nu ştia că le are, provocând senzaţii din fiecare centimetru al păsăricii ei umflate până când se simţea în flăcări. Ea gâfâia, uimită de senzaţia asta, de senzaţia lui, incapabilă să creadă că făcuse asta doar ca să-i ofere această experienţă şi să se simtă ca ea prima.

Cu modul în care a fost întinsă şi stimulată, nimic nu se putea compara cu asta.

S-a uitat la ochii lui, văzându-i privirea în locul în care îi pătrundea în corp, penisul lui acoperit de piercing dispărând

încet în păsărica ei până când a intrat până la capăt, pulsând în ea, şi Doamne, ea pulsa cu el. Cu mâinile legate deasupra capului, trasă în ţeapă de el, se simţea stăpânită, luată, posedată, şi îi plăcea fiecare secundă, îi plăcea să se predea în faţa lui, îi plăcea felul în care i se potrivea.

El a rămas nemişcat în timp ce ea îşi revenea din orgasm, lăsându-i pereţii să se adapteze la el.

Şi apoi s-a mişcat.

Un zgomot mai mult animalic decât uman îi ieşi din piept, iar ochii i se închiseră la senzaţia intensă care o cuprinsese între plăcere şi durere. El a făcut ecou zgomotului cu propriul său mârâit scăzut, o mână pe tetieră ţinând un capăt al maioului rupt care îi lega mâinile, cealaltă pe clitoris, frecând şi frecând şi intensificând senzaţia până la prea mult.

A fost prea mult.

Ea nu a putut suporta.

„Nu”, a mieunat ea, încercând să-şi mişte mâinile, dar era blocat în loc. El nu s-a oprit, retrăgându-se atât de încet, încât ea a simţit fiecare ţesut mişcat de el şi de titanul lui, un punct din interiorul ei fiind împins de unul dintre piercinguri într-un mod care a făcut să explodeze stele în spatele ochilor ei. Un foc a pornit din acel punct, răspândindu-se prin sângele ei, prin muşchii ei, întregul ei corp s-a aprins ca o supernovă până când a crescut şi a crescut şi a crescut şi a explodat.

Se auzea ţipând până când nu a mai putut, senzaţia fiind atât de intensă încât muşchii ei au început să aibă spasme, inima să îi bubuie, coloana vertebrală să i se arcuiască până când a crezut că i se va rupe spatele.

Ea a coborât, cu greu, înainte ca el să intre din nou în ea, tare, frecându-i continuu clitorisul, iar ea a început să implore.

„Prea mult, e prea mult, te rog, oh Doamne, Dainn te rog...

opreşte-te, nu, nu, prea mult...” a devenit o bolboroseală ca supernova a explodat din nou, lăsând-o un dezastru tremurând în timp ce el a continuat să împingă în şi din ea, greu, constant, adânc, atât de adânc încât era aproape dureros, dar oh, atât de bine.

„Încă una, flamma”, l-a auzit ea spunând. „Mai dă-mi una.”

Îşi scutură viguros capul, ştiind că va muri dacă va mai avea orgasm. Era prea intens, prea mult.

Nu. Da. Nu.

Dar ea se predase, iar el îi comandase corpul, găsind în ea locuri întunecate pe care nu le explorase niciodată până atunci, stăpânindu-le, luându-le, spunându-i că era în regulă să le aibă.

Ochii i s-au închis în timp ce el i-a cuprins corpul şi ea a tremurat, nemaiavând atâtea senzaţii într-un corp pe care îl ura.

Un vâjâit care venea de undeva de sus îi sparse ameţeala, făcând-o să deschidă ochii încet.

Şi a îngheţat.

O mică parte din tavan s-a retras, lăsând în urmă doar sticlă transparentă, un cimitir de stele strălucind pe cer.

A privit cu uimire cum el se mişca în interiorul ei, g ă sindu-ş i propria eliberare, şi o lacrimă i-a scăpat din ochi, rostogolindu-se pe partea laterală a capului ei în timp ce el a venit.

Ea a privit în sus, excitarea şi emoţiile amestecându-se până când nu a mai putut distinge una de cealaltă.

După o viaţă întreagă în care a privit tavane crăpate şi vopsea scorojită în timp ce bucăţi din ea erau smulse din ea, el îi dăduse un tavan cu stele frumoase şi, încet-încet, a pus piesele la loc.

El îi atinsese sufletul.

OceanofPDF.com

Capitolul NI neteen

LYLA

Era dureroasă, atât de dureroasă între picioare, încât fiecare pas o făcea să conştientizeze cât de adânc, cât de gros fusese el în ea. Nu era ca şi cum nu mai avusese răni la vagin înainte; avusese. Dar durerea asta, deşi o durea, îi trimitea căldură prin vene.

A pornit aparatul de cafea pentru el, ştiind că îi plăcea cafeaua neagră dimineaţa, şi şi-a făcut ceai pentru ea, tresărind în timp ce se îndrepta spre tejghea pentru a aduce cănile, ochii ei mergând să-l vadă cum se antrena în grădină, cu trunchiul strălucind de un strat subţire de sudoare, muşchii încordându-se şi eliberându-se în timp ce se mişca printr-un fel de rutină de arte marţiale.

Îl privea cu coada ochiului, aşa cum făcea dimineaţa, în timp ce se pregăteau fetele, urmărindu-l cum termina şi intra în casă, câmpul de forţă al prezenţei lui făcându-i terminaţiile nervoase să stea în alertă. Nu era ca celelalte

dimineţi. Ea îl simţise acum, îl lăsase să intre acum, şi exista o intimitate între ei. De obicei, el o saluta şi se ducea la duş.

În această dimineaţă, el a ocolit tejgheaua fără să se oprească, a apucat-o de maxilar şi i-a dat un sărut dur şi amănunţit care a lăsat-o agăţată de braţele lui.

S-a tras înapoi, aruncându-i o privire întunecată şi posesivă îmbrăcat în tricoul lui, înainte de a se opri din nou pe buzele ei. Degetul lui mare s-a mişcat peste ele, aprinzând mici scântei sub atingerea lui. După un alt sărut, s-a îndepărtat şi s-a dus la cafeaua lui.

„Nu am folosit nicio protecţie.” A subliniat el în timp ce îşi turna cana.

Lyla s-a sprijinit de tejghea, privindu-l cum operează aparatul de cafea, şi a simţit cum o parte din veselie o părăseşte. „Nu pot rămâne însărcinată”, i-a spus ea. „După ce am fugit... a fost prea multă sângerare. A trebuit să mă opereze.”

El a studiat-o liniştit. „Si cum te simţi în legătură cu asta?”

Întrebarea lui preferată pe care să i-o pună – ce părere are despre orice. Ea a ridicat din umeri. „Eram oarecum recunoscătoare că nu voi aduce un alt copil în iadul acela.”

El nu a spus nimic pentru un minut lung. „Ştii, m-a fascinat hotărârea ta de a-l salva în noaptea aceea. Felul în care ai avut încredere în mine să-l iau, chiar dacă am putut vedea că te omora. M-a intrigat.”

Inima îi zvâcni cu amintirea. „Cum se simte?”

„Bine”, i-a spus el, dându-i în sfârşit nişte răspunsuri. „Este cu... un cuplu care îl iubeşte.”

Cu inima plină, ea a înghiţit. „Asta e bine. Mulţumesc.”

El nu a spus nimic la asta şi, scuturând subiectul, ea a pus singura întrebare care o frământa de ceva vreme. „Cum ai făcut rost de atâţia bani?”

El s-a întors să o privească, înainte de a-şi lua cana. „E o poveste lungă.”

Ea şi-a oprit ceaiul. „Am timp.”

Buzele i-au tremurat. „Când aveam cincisprezece ani, am dat foc orfelinatului la care fusesem, omorând vreo opt adulţi din interior. Incendiul a fost o mare problemă pe atunci. Trei dintre adulţi au fost membri ai Sindicatului.”

Ea a tras aer în piept, în timp ce turna. „Ce au făcut?”

Un zâmbet întunecat i-a tăiat buzele. „M-au făcut asasin. Nu aveam nimic împotriva lor la acea vreme şi ştiau că nu am nicio problemă în a ucide. Aşa că m-au trimis să le vânez ţintele. Asta mi-a adus mulţi bani, pe care ulterior i-am investit în diferite afaceri, am făcut şi mai mulţi bani.”

El a luat o înghiţitură din băutură, sprijinindu-se de tejghea, cu capul într-o parte, în timp ce o privea cum procesează informaţiile.

„Eşti implicat în... sclavii sexuali?” întrebă ea, ezitând, sperând că nu, dar neînţelegând cum s-ar simţi dacă ar fi.

Spre marea ei uşurare, el a clătinat din cap. „E prea multă mizerie şi prea multă muncă în echipă. Eu sunt mai degrabă un vânător singuratic.”

Nu a fost surprinsă că el nu a comentat despre moralitatea acestui lucru. Simţul lui al moralităţii era distorsionat, iar ea ştia asta.

„Deci, când i-ai părăsit?” se întrebă ea, curioasă cum de un copil de cincisprezece ani devenise un asemenea asasin.

„Odată ce am avut acces la micile lor secrete. Cam la patru ani după ce am început să lucrez pentru ei.”

„De ce?”

„Am decis să le dau jos.”

A spus-o cu atâta dezinvoltură, atât de simplu, încât Lyla a clătinat din cap, neîncrezătoare că un băiat de nouăsprezece ani ar fi putut gândi aşa ceva. „Te-ai hotărât să-i dobori?”

„Da, dar ei sunt o organizaţie foarte veche, foarte puternică şi foarte bine răspândită. Este nevoie de timp pentru a obţine toate piesele la locul lor.”

S-a mirat de asta. „Stai, nu ţi-ar şti deja numele şi nu ar sta cu ochii pe tine? Cum ai putea să faci asta?”

El a chicotit întunecat. „N-au avut niciodată numele meu. Am lucrat pentru ei ca un număr, iar după ce am terminat, am dispărut pentru o vreme. Toţi banii s-au dus în Blackthorne Group. Nici ăsta nu e numele meu, ci unul pe care l-am luat pentru mine.”

„Şi Dainn?”, a întrebat ea.

„Numai tu ştii asta, flamma”, i-a spus el încet, iar ea a profitat de moment, preţuind încă un mic cadou pe care i-l
oferise

ea. Luând o înghiţitură din ceaiul ei, l-a privit de sub gene, văzând lumina soarelui jucându-se în ochiul lui verde-auriu şi sclipind în cel negru. Ambii ochi reprezentau ambii bărbaţi – Blackthorne şi Omul din Umbră din el.

Ceea ce i-a amintit... „De ce Shadow Man? Şi când ai... devenit el?”

Şi-a băgat o mână în buzunarele pantalonilor de antrenament, ţinând cana în cealaltă, şi arăta al naibii de bine. O tendinţă târzie de căldură s-a încolăcit în ea şi ea a înăbuşit-o.

„Eu sunt Shadow Man”, a declarat el. „A trebuit să iasă pentru a face faţă Sindicatului. El putea să meargă, să obţină informaţii, să facă lucruri pe care alţii nu le puteau face. A fost simplu să îl avem. Blackthorn Group are acces la datele actuale, iar eu am acces la cele din trecut. Între toate informaţiile pe care le am, a făcut totul mai uşor.”

„Şi de ce vrei să distrugi Sindicatul?”

Primul semn de rigiditate i-a încordat corpul. Maxilarul i sa mişcat uşor în timp ce o privea, iar ea a aşteptat, neştiind dacă atinsese un nerv sau dacă el doar se gândea. După un minut lung, el şi-a lăsat cana jos, îndreptându-se spre frigider.

„Eşti rănit?”

Clipind la schimbarea bruscă de subiect, realizând că el nu avea de gând să-i răspundă, ea a oftat. Paşi mici, şi-a amintit ea. Făcuseră destule progrese, aşa că putea să lase totul baltă pentru moment.

„Sunt”, i-a răspuns ea. „M-ai distrus bine aseară.”

Muşchii spatelui i s-au concentrat şi s – a u relaxat în timp ce scotocea în congelator. „Ar trebui să pui nişte gheaţă pe ea.”

„Nu, este...” Propoziţia i-a murit pe buze când el s-a întors şi ea a văzut ce ţinea în mână.

Un dildo.

Un dildo de gheaţă.

Un vibrator făcut din gheaţă, puţin mai mic decât el.

Ce naiba?

Îngrozită, dar intrigată, ochii ei au zburat spre el în timp ce el se ducea la chiuvetă şi o trecea sub apă, gheaţa cristalină strălucind în bucătăria luminată de soare. Închizând robinetul, el s-a îndreptat spre ea, iar ea s-a dat înapoi.

„Oh, nu. Nu. Asta nu va intra în mine”, a afirmat ea cu fermitate, uitându-se la apendicele de gheaţă care picura din mâna lui. Nu avusese niciodată o experienţă bună cu obiectele străine şi îi spusese asta. El ştia că nu-i plăcea deloc ideea de jucării.

Nebăgând în seamă, cu buzele contractate, el a pus-o pe tejghea înainte de a o ridica cu calm şi a-i planta fundul pe ea.

„Pune-ţi picioarele pe lespede”, a instruit el, împingându-i genunchii deschişi. „Dă tricoul jos.”

Ezitând, nefiind de acord, ea s-a dezbrăcat, sprijinindu-şi greutatea pe mâinile din spatele ei, pe tejghea, aşteptând să vadă ce va face el.

A privit-o atent între picioare, văzându-i buzele inferioare umflate şi julite. Întotdeauna se marcase uşor,

iar păsărica ei arăta de parcă ar fi fost un câmp de luptă.

„Ai ţinut asta în congelator, deşi am spus că nu-mi plac obiectele străine în mine?”, a intuit ea. Nu ar fi surprins-o dacă el nu ar fi ţinut cont de limitele ei. Nu o făcuse niciodată şi probabil că nu o va face niciodată.

„Ştii deja răspunsul la asta.”

Ei bine, dacă el avea de gând să îi forţeze limitele, ea avea de gând să îi întoarcă favoarea.

„De ce urmăreşti Sindicatul?” a insistat ea, ştiind că acela fusese momentul în care el ieşise din conversaţie şi începuse să o distragă.

Gheaţa rece, răcoroasă, se învârtea în jurul sânilor ei grei într-o buclă mare, infinită, lăsând-o să gâfâie. Gâfâitul ei s-a transformat într-un geamăt când limba lui caldă a urmat-o, lingând pe acelaşi traseu, sânii ei zvâcnind sub avalanşa bruscă de senzaţii.

El a făcut din nou bucla rece ca gheaţa, aceasta mai strânsă, mai aproape de sfârcurile ei dureroase şi totuşi atât de departe, apoi a urmat urma cu limba lui fierbinte, lingând apa. Ea s-a întins pe tejghea, cu mâinile din ce în ce mai slabe, incapabile să îi susţină corpul în timp ce se culca pe spate.

„De ce eşti după...?” Propoziţia a fost întreruptă de un strigăt strangulat când el i-a plesnit clitorisul cu gheaţa, frigul şi senzaţia făcând micul nod să pulseze.

„Ochii.”

O singură comandă a făcut-o să deschidă ochii, dându-şi seama că îi închisese la atingere. Ea a privit cu în timp ce mâna lui – mâna lui mare, arsă, care omorâse atât de mulţi oameni în numele ei, încât probabil ar fi trebuit să aibă remuşcări – a dus gheaţa înapoi la sânii ei, de data asta direct la sfârcul ei, încercuindu-l iar şi iar. Aplecându-se peste ea, între picioarele ei,

astfel încât ea să-i poată simţi duritatea atingând-o peste ţesătura pantalonilor, gura lui caldă s-a închis în jurul sfârcului, în timp ce gheaţa s-a dus la celălalt. Senzaţia imediată de rece şi cald a avut o săgeată de foc chiar între coapsele ei, făcând-o să geamă în timp ce îşi muşca buza, mâinile ei înfipte în părul lui negru. Degetul lui mare s-a dus la buzele ei, urmărindu-le aşa cum făcea întotdeauna.

„Spune-mi numele.”

După cum ştia că vocea ei îl afecta, ştia că el încerca să simtă sunetul chiar la sursă.

„Dainn.”

Ochii lui s-au aprins, cel întunecat strălucind în timp ce cel deschis se întuneca.

El s-a aplecat până când faţa lui a fost la câţiva centimetri de a ei, vulnerabilitatea din corpul ei şi căldura din privirea lui făcându-i sângele să fiarbă.

„Eşti singura care îmi ştie numele, Flamma”, a spus el, cuvintele lui atingându-i buzele. „Singura care mă cunoaşte ca diavolul care sunt cu adevărat. Şi văzându-te aici, dispusă şi încrezătoare, este singura dată când sunt aproape de a simţi ceva.” Lyla a respirat pe nas în timp ce cuvintele lui o linişteau şi o întristau în acelaşi timp. „O să mă iubeşti vreodată?” îşi dădu ea glas la cea mai profundă şi mai crudă dorinţă a inimii ei.

El a privit-o pur şi simplu, curios din ceea ce ea putea simţi. „Ce este dragostea pentru tine?”

Întrebarea i-a dat de gândit Lylei. Ce era dragostea pentru ea? Ce voia ea de fapt când voia să fie iubită? Nu cunoştea dragostea, nu o simţise niciodată, nu o experimentase decât pentru fiul pe care îl sacrificase, iar acea dragoste era diferită. Sau era? Nu era toată dragostea la fel, izvorâtă din aceeaşi sursă?

„Cred că e vorba de a te simţi în siguranţă”, i-a spus ea după un lung moment de gândire, un moment în care el a aşteptat răbdător răspunsul. „Emoţional, sexual, fizic, în siguranţă în toate felurile. Este să ştii că poţi fi tu însuţi cu cineva şi că nu te va judeca. E să te simţi egal atunci când e nevoie şi să poţi renunţa la control dacă e nevoie. Este... să simţi că poţi încredinţa cuiva cele mai întunecate secrete şi să ştii că le va păstra în siguranţă. Este abilitatea de a avea încredere fără să te gândeşti. Este...” vocea ei tremura în timp ce privirea lui se intensifica „- să fii capabil să renunţi la ceva important pentru tine dacă asta îl va ajuta pe cel pe care îl iubeşti. Înseamnă să pui nevoile lor mai presus de ale tale. E necondiţionat. Asta e... asta e dragostea pentru mine.”

Rămase nemişcat, procesând tot ce spusese ea, ca şi cum ar fi arhivat într-un colţ al minţii sale pentru a evalua mai târziu. Cuvintele ei păreau să-i fi dat de gândit.

El s-a îndepărtat brusc şi s-a tras înapoi, iar Lyla l-a privit cum se deplasa în jurul tejghelei pentru a sta la ea cap. El părea şi mai mare din punctul ei de vedere răsturnat, cu umerii mai largi, blocând lumina care venea de la ferestrele din spatele lui. Umbra lui cădea peste tot corpul ei gol şi ea se bucura de ea, aşteptând să vadă ce avea de gând să facă în continuare. Bărbatul o surprindea constant în atât de multe feluri.

„Ce înseamnă dragostea pentru tine?”, a întrebat ea, curioasă şi precaută.

Capul lui a coborât în jos, apăsând un sărut moale, aproape blând, pe buzele ei, poziţia inversă a gurilor lor făcând-o o experienţă pe care ea nu o mai trăise până atunci. La un centimetru distanţă după ce a sărutat-o, el a vorbit împotriva gurii ei. „Dacă ar exista iubire în această lume a mea, Lyla, aceea ai fi tu.”

Inima i s-a oprit.

„Dainn”, a şoptit ea, ştiind că nu era ceva ce el ar fi spus întâmplător, ştiind că însemna ceva.

„Eu sunt întunericul.” A sărutat-o uşor. „Îl trăiesc, îl respir, sunt el. Nu există răscumpărare, nici emoţie, nimic pentru mine. Nimic în afară de tine. Tu eşti luna nopţii mele întunecate, Flamma. Eşti singurul lucru din cerul ăsta negru care poate prospera când înghit totul. Stelele nu există în acest spaţiu. Doar tu şi cu mine. Tu ai nevoie de mine să strălucesc şi eu am nevoie de tine să exist. E simplu ca bună ziua.”

Lacrimile i se adunau în ochi. Pentru că uneori era un ticălos lipsit de emoţii, acest om spunea cele mai frumoase lucruri. „A fost frumos”, îi spuse ea, o strălucire caldă umplând-o. Felul în care el o vedea era frumos, felul în care

era cu

ea a fost frumoasă.

El şi-a dus gura la urechea ei, aşezând jucăria cu gheaţă de care uitase la coapsa ei. „Acum lasă-mă să-ţi îngheţ păsărica aia dureroasă.”

Înainte ca ea să poată clipi la schimbarea bruscă a conversaţiei, vibratorul de gheaţă era pe păsărica ei.

„La naiba, ce rece e!”, a exclamat ea, încercând să se ridice şi să se îndepărteze de el, când ceva tare i-a lovit capul. Şi-a înclinat gâtul şi i-a văzut scula tare, venoasă, găurită, la nivelul gurii ei, unghiul făcând-o să pară şi mai masivă.

Chiar şi dureroşi şi epuizaţi, pereţii ei se strângeau. Gheaţa o freca uşor, de la buze la clitoris, în sus şi în jos, topindu-se de căldura pielii ei şi lubrifiind-o cu mai mult decât sucurile ei. Se întrebă cum de mâna lui nu ardea de când o ţinea aşa atât de mult timp şi îşi dădu seama că, având în vedere înclinaţiile lui pentru foc, poate că senzaţia nu-l deranja în totalitate.

„Ai grijă”, l-a avertizat ea, nefiind sigură dacă era pentru mâna lui, pentru păsărica ei sau pentru gura ei, dar l-a văzut dându-i o mică strâmbătură a buzelor.

„Relaxează-te pentru mine”, i-a sugerat el, iar ea s-a relaxat, atât maxilarul, cât şi muşchii.

Şi apoi, din ambele părţi, a intrat în ea.

Încet.

Dildo-ul rece, de gheaţă, a pătruns-o de la un capăt, frigul făcându-o să îngheţe, dar senzaţia a fost diferită de toate cele pe care le experimentase vreodată în întreaga ei viaţă sexuală. Fierbinte,

penisul greu a pătruns în ea din celălalt capăt, luându-i încet gura pentru a nu o răni cu mărimea lui sau cu metalul. Frigul şi căldura, ambele arzând-o de la ambele capete, era o experienţă atât de intensă, din altă lume, încât nici măcar nu putea procesa

ceea ce se întâmpla în corpul ei. Sfârcurile îi erau rigide şi dureroase, sânii îi erau grei şi aveau nevoie de atenţie, pielea i se făcea pielea de găină şi coloana vertebrală i se arcuia pentru a ţine pasul cu toate semnalele amestecate pe care creierul i le trimitea cărnii.

S-a scos pe el şi gheaţa în acelaşi timp, făcând-o să respire enorm înainte de a fi trasă din nou în ţeapă, în acelaşi timp, de ambele părţi. Gemetele din gâtul ei au fost prinse, înăbuşite în jurul penisului lui, piercingurile scării lui frecându-i cerul gurii într-un mod care a făcut ca saliva să i se adune în gură. Pe de altă parte, gheaţa continua să intre şi să iasă rapid din ea, căldura pereţilor ei topind-o şi modelându-se în jurul ei.

Mişcarea de la ambele capete a ţinut-o pe loc, iar ea i-a apucat şoldurile pentru a se ancora, chiar când el s-a aplecat peste tejghea şi peste ea. Gura lui, gura lui fierbinte şi umedă, a căzut pe clitorisul ei rece, iar Lyla a îngheţat, în pragul unui orgasm pe care aproape că îl putea atinge la îndemână, un orgasm care s-ar fi simţit atât de masiv încât ştia că o va termina. Respiraţia ei devenise mai aspră, arsura ambelor penisuri din interiorul ei răspândindu-se pe sub piele, degetele de la picioare încovoindu-se, picioarele mişcându-se neliniştite pentru a găsi un fel de sprijin, unghiile săpându-i în fund în timp ce el alterna între flicking şi
sugându-i clitorisul, vibratorul de gheaţă topindu-se rapid, dar penetrând-o în continuare în timp ce ea îl sugea, hotărâtă să-l facă să ejaculeze cu ea.

A crescut şi a crescut şi a crescut până când a atins punctul culminant, un ţipăt în pieptul ei în timp ce stelele izbucneau în spatele pleoapelor, gura lui şi vibratorul au părăsit-o şi ea a venit.

Ea a venit.

Toate la tejghea.

Cel mai mare, cel mai senzaţional orgasm din viaţa ei.

Corpul îi tremura, picioarele îi tresăreau pe măsură ce plăcerea care o muncea exploda minute şi ore întregi şi, sincer, nu ştia cât timp.

La naiba.

A scăzut încet, făcând-o să deschidă ochii şi să-şi dea seama că gura ei era goală, iar el era din nou în jurul tejghelei, doar privind-o în timp ce ea cobora treptat.

Renăscută. S-a simţit renăscută.

Sistemul ei de credinţe a fost rupt şi asimilat din nou.

Cele două lucruri pe care le ura cel mai mult – oral şi jucării – îi dăduseră cel mai rafinat orgasm din viaţa ei. A fost murdar, vulgar şi atât de murdar, încât ar fi trebuit să o facă să se simtă folosită. Se simţea folosită, dar se simţea preţuită, în siguranţă şi satisfăcută – folosită într-un mod care o făcea să se simtă sălbatică în loc de ruşinoasă.

S-a aşezat pe tejghea, inima ei simţindu-se sensibilă, revărsându-se cu o emoţie fără nume pentru acest bărbat care o reconstruia, bucată cu bucată.

„Vino aici.” Ea şi-a lăsat picioarele agitate să atârne în jos, deschizându-şi braţele spre el.

A clătinat din cap. „Asta nu a fost pentru mine.”

A fost pentru ea. După ce a fost luată, luată şi luată, i se dăruia.

La naiba, el o desface.

„Vino aici”, l-a invitat din nou, iar de data aceasta el a făcut-o, mergând spre ea cu graţia agilă a unei pantere sălbatice. De îndată ce a ajuns la el, şi-a înfăşurat braţele în jurul lui, mângâindu-i pieptul, lipindu-şi urechea de pieptul lui pentru a-şi

aminti că şi inima lui bătea.

Ea nu l-a luat înăuntru, iar el nu a intrat în ea, dar a ţinut-o strâns şi a lăsat-o să ia de la el tot ce avea nevoie.

Pieptul lui a răsunat în timp ce îi vorbea la cap. „Încă mai urăşti jucăriile?”

„Nu cu tine.” Ea şi-a frecat nasul de inima lui.

Mâna lui a ajuns la părul ei, trăgându-i capul înapoi, în timp ce o privea intens. „Nu va fi niciodată altcineva.”

„Chiar dacă aleg altul?”, a întrebat ea, doar pentru a-l provoca.

Mâna lui de pe capul ei se flecărea, posesia din ochii lui fiind atât de intensă încât inima ei tresări.

„Dacă vei alege vreodată altul, ai grijă să mă omori pe mine mai întâi. Pentru că eu...” se aplecă el să-i şoptească pe buze „-voi anihila nenorocita de lume înainte să-ţi dau drumul.”

Era ceva cu adevărat ciudat la ea, pentru că în loc să o sperie, o făcea să se simtă mai preţuită. Îi plăcea asta. Îi plăcea că ea însemna destul pentru el.

Simţindu-se revendicată, simţindu-se aleasă, Lyla l-a ţinut în braţe pe bărbatul despre care îşi dădea seama că îndeplineşte aproape toate condiţiile de iubire pentru ea.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci
HIM

ERA PREGĂTITĂ.

El o urmărea cum se mişca prin bucătărie, bucurându-se enorm de felul în care tricoul lui cădea peste cadrul ei micuţ, aproape înecând-o până la genunchi. Începuse să facă din acest spaţiu al ei, iar lui îi plăcea asta.

De săptămâni întregi, rămăseseră aici. De săptămâni, aproape două luni, din noaptea în care a condus în interiorul ei, gustând dulceaţa strigătelor ei pe limba lui şi văzând explozia de scântei prin viziunea lui, devenise dependent. Sunetele ei aveau şi ele diferite arome de dulceaţă – şi nimic nu fusese mai delicios decât de fiecare dată când el o ducea spre stele şi înapoi.

„Crezi că te poţi descurca să te întorci în oraş?”, a întrebat el, testând-o, aşteptând să vadă reacţia ei.

Ea s-a înţepenit cu spatele la el, braţele îngheţându-i pe uşa frigiderului. „Trebuie s-o fac?” Vocea ei avea un tremur în ea. Dulce, dar ciudat de acră. Nu-i plăcea când ea vorbea cu durere sau teamă.

„Vino aici.”

Fără ezitare, ea s-a întors şi a venit la el, aşezându-se în poala lui. El era mulţumit. Timp de două luni, ea învăţase să aibă

încredere în el, învăţase să se lase purtată de val, iar pentru asta nu primise decât plăcere. El îşi făcuse o misiune din viaţa lui să înlocuiască ororile ei cu fericirea, demonii din trecutul ei cu diavolul din prezentul ei. Voia ca ea să rămână fericită. Când ea era fericită, lumea lui era diferită. Ochii ei străluceau, părul ei era mai strălucitor, vocea ei avea un gust mai dulce, sunetele pe care le scotea îl loveau în piept. Nu era dependent de ea doar acum; era dependent de ea când era fericită, râsul ei fiind un nou sunet care se adăuga la lista obsesiilor lui. Era un sunet atât de ciudat, cu care nu era foarte obişnuit şi despre care nu credea că va veni de la ea, dar odată ce a venit, a vrut mai mult. Suspinele ei răsuflate, gemetele ei moi, ţipetele ei sfâşietoare – le voia pe toate. Felul în care îi rostea numele, felul în care îi testa limitele, felul în care se uita la el – era un bărbat înnebunit după acele mici lucruri.

I-a privit chipul, chipul ei frumos care strălucea de sănătate şi viaţă, părul puţin mai lung şi revenind la ondulaţia iniţială de flacără, ochii ei verzi strălucitori, atât de expresivi, încât încă se întreba cum poate o persoană să conţină atât de multe emoţii în ei.

Erau perfecţi, ea şi el – sufletul ei plin de emoţie şi lumină, iar al lui de vid şi întuneric. Si cumva, chiar şi cu golul şi întunericul lui, ea nu şi-a pierdut capacitatea înnăscută de a emoţiona, de a străluci, de a încălzi. Se simţea ca focul de care el avusese nevoie în mijlocul iernii pe străzi, când îngheţase şi nu avusese nimic care să-l încălzească. Aşa fusese viaţa lui, o iarnă nesfârşită, fără căldură la orizont, şi cumva acceptase gerul în el. Iar ea, în acea noapte în care fusese pe punctul de a-i aduce moartea, îi adusese în schimb viaţa în mâini, încredinţându-i cea mai preţioasă avere a ei.

Nimeni nu avusese vreodată încredere în el, niciodată cu ceva

preţios, iar sentimentul devenise ameţitor. Încrederea era putere, puterea de a face sau desface pe cineva. Şi în acel moment, fără să mai fi gustat până atunci o asemenea putere emoţională, fusese uimit.

Îi plăcea încrederea ei, voia încrederea ei. Voia să o distrugă şi să o reconstruiască, şi voia ca încrederea ei să îl lase să facă toate aceste lucruri. Ea nu ştia asta, dar ea fusese scopul lui timp de şase ani, toate planurile lui, toate acţiunile lui, totul se concentrase în jurul ei.

Ea era soarele în nesfârşitul abis întunecat al universului, o minge de foc atât de strălucitoare încât făcea ca totul să se învârtă în jurul ei fără ca măcar să încerce, iar tot ceea ce nu făcea asta era pierdut pentru a pluti departe şi a muri. Şi el? El era abisul nesfârşit şi întunecat în care au murit, cel care o înconjura, cel care o lăsa să ardă.

A privit-o cum se zvârcolea puţin în poala lui, trimiţându-i sângele la sculă. Nenorocitul era şi el dependent de păsărica ei. Să i-o tragă prima dată fusese ca şi cum i-ar fi tras-o pentru prima dată. Nu se aşteptase ca senzaţiile păsăricii ei strâmte care îl strângea să fie atât de accentuate când îşi făcuse piercingurile. Chiar şi acum, îi lua o clipă să se aşeze complet înăuntrul ei şi o luase constant de săptămâni întregi.

„Opreşte-te”, i-a ţinut şoldul nemişcat, ştiind că ea încerca să-i distragă atenţia.

Ea nu s-a oprit.

Fără un cuvânt, el s-a ridicat şi a împins-o peste tejghea, dându-i o palmă puternică peste fund. Un alt lucru pe care îl învăţase despre ea? Îi plăcea să fie pălmuită. Prima dată când îi dăduse o palmă fusese un gest necugetat când trecuse pe lângă ea în dulap. Nu se gândise să o facă, dar fundul ei arăta bine în

blugi şi el a făcut-o impulsiv.

Ea a ţipat şi s-a întors, iar expresia de pe faţa ei a spus totul.

Deci, o făcuse din nou.

Îşi muşcase buza inferioară luxuriantă, cu ochii flămânzi.

Aşa că, chiar acolo, în dulap, o întorsese pe genunchi şi o plesnise până când devenise o mizerie, plângând şi implorându-l să o ia, şi o luase, chiar în faţa oglinzii, ţinând-o cu braţele, cu picioarele pe antebraţele lui, blocând-o, făcând-o să vadă
cât de mică a părut cu scula lui imensă şi găurită care o bătea în ea. Venise de atâtea ori, încât în cele din urmă leşinase.

Acum, ea se uita peste umăr la el, aruncându-i privirea pe care ajunsese să o înţeleagă foarte bine. Dacă el era dependent de ea, şi ea era dependentă de el. Şi aşa ştia el că ea era pregătită.

„Ţi-am pus o întrebare”, i-a reamintit el, iar ea şi-a mişcat şoldurile înapoi în el, frecându-se de cortul din pantalonii lui, şi la naiba dacă el nu voia să se rupă în ea.

„Nu vreau să plec de acasă”, i-a spus ea, şi ceva i s-a strâns în piept.

Acasă.

Începuse să se gândească la asta ca la casa ei. El era foarte, foarte mulţumit.

„Nu te poţi ascunde la nesfârşit,

Flamma.” „Uită-te la mine.”

Sfidarea din tonul ei l-a amuzat. I-a mai dat o palmă peste fundul ei delicios, privindu-l cum se ondulează sub palma lui, amprenta roşie întunecându-se pe pielea ei.

„Dacă nu ne întoarcem, cum îl vei vedea pe bărbatul chel?”

Ea s-a liniştit, trăgând puternic aer în piept. El a privit-o cum îşi întorcea gâtul, ochii ei expresivi fixându-se în ochii lui. Deşi se descurcase, şedinţele cu doctorul Manson făcându-i mult bine, el ştia că a ascuns multe din cele prin care trecuse sub covor,

prefăcându-se că o ia de la capăt, şi deşi nu avea nicio problemă cu vindecarea ei
totuşi trebuia să o facă, el avea o problemă cu depresiile care o surprindeau pe neanunţate.

În ultimele două luni, o văzuse prăbuşindu-se din cauza ceaiului, din cauza faptului că văzuse o femeie goală cu el, din cauza faptului că nu putea să meargă în sat pentru că îi era frică să iasă din casă, din cauza fricii că nu era suficient de vorbăreaţă pentru a purta o conversaţie. Lucruri mărunte, atât de multe lucruri, care îi treceau prin minte şi o făceau să se simtă mai prejos, toate venind dintr-un loc cu o valoare de sine scăzută şi teama de a nu fi niciodată suficientă. Cu viaţa pe care o avusese, nimeni nu o putea învinui, dar la naiba dacă nu voia ca ea să realizeze şi să accepte cât de cu adevărat puternică era, fusese întotdeauna. Într-un război, cel care avea cele mai eficiente arme era cel mai puternic, iar ea, chiar fără să ştie, avea unele dintre cele mai puternice arme din lume dispuse să facă orice pentru ea. El era doar în vârful acelei liste, aşa că dacă asta însemna uciderea principalului monstru responsabil pentru traumele recente, atunci aşa să fie.

Hector, cândva mâna dreaptă a lui Alpha Villanova, acum un căţeluş al Sindicatului, era cel mai josnic dintre oamenii de nimic. În timp ce Dainn nu avea loc să judece, el însuşi fiind un criminal, Hector era o rasă aparte. Se culcase cu copii, violase şi strangulase femei nevinovate şi ucisese un vechi prieten al Lylei, unul care scăpase şi devenise cumnata lui Alpha. Dainn, oricât de psihopat ar fi fost, trăgea linie la copii, nu din cauza moralităţii bur pentru că erau neajutoraţi, neputincioşi, iar asta îi făcea pe cei care îi prădau laşi care nu puteau înfrunta un adult matur.

Dainn îl urmărise pe Hector încă din ziua în care o luase pe Lyla, terorizându-l până când celălalt bărbat se pişase pe el şi

fugise să se ascundă ca un laş fără caracter ce era. Reapăruse, iar de data asta, Omul din Umbră avea să-i facă o vizită.

„Ştii unde este?”, a întrebat ea, cu furie în cuvintele ei.

„Mai bine, flamma,” i-a atins fundul cu blândeţe. „L-am înşirat într-un loc foarte bun. Sângerează, picătură cu picătură, în timp ce eu mă joc cu păsărica ta.” Ea şi-a desfăcut picioarele pentru degetele lui, deja udă pentru el, aşa cum era întotdeauna.

„Îl doare?”, a întrebat ea, cu vocea tremurândă.

„Mai mult decât ai rănit-o vreodată”, i-a promis el şi a văzut-o cum i se relaxează coloana vertebrală. Bun.

„Vreau să văd asta”, a spus ea încet către tejghea. „Vreau să-l văd sângerând. Când plecăm?”

Dainn i-a auzit cuvintele răzbunătoare şi i-a frecat încet spatele într-un gest care ştia că o liniştea. Da, era pregătită, cel puţin pentru primul pas.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci şi unu

LYLA

NU ERA PREGĂTITĂ să plece din casă. De-a lungul săptămânilor, devenise un refugiu, singura casă pe care o cunoscuse vreodată, singurul rai din viaţa ei de iad. Şi nu era pregătită să renunţe la ea, nesigură dacă se va mai întoarce vreodată, partea din ea care încă se mai îndoia de sine întrebându-se constant dacă el o va lăsa în oraş. I-ar fi lipsit casa, terasa, rutina. I-ar fi lipsit să gătească şi să fie ea însăşi, să se întâlnească zilnic cu Dr. Manson şi să se plimbe prin grădină cu Bessie. I-ar fi lipsit totul.

A scuturat din cap şi a rupt cravata de păr pe care şi-o pusese în jurul încheieturii. Dr. Manson îi sugerase să-şi lege o şuviţă de păr în jurul încheieturii şi să o rupă ori de câte ori un gând rău şi nefondat îi intra în minte. Când a căutat un articol pe această temă, se spunea că antrenează creierul să se simtă pedepsit pentru gândurile rele şi astfel, în cele din urmă, acestea devin mai uşor de gestionat.

Trecuseră câteva săptămâni şi ea putea să ateste că acest

lucru funcţiona pentru ea. Îşi antrenase creierul în diferite tipare de gândire, lucru la care lucrase activ. Unele lucruri le făcea singură, cum ar fi cravata de păr, sarcinile zilnice, cum ar fi să scrie ceva bun despre fiecare zi. Cu unele lucruri avea nevoie de ajutor, iar omul care era un coşmar pentru atât de mulţi oameni o ajuta.

Aşa cum ea îi spusese că intrarea în cadă îi amintea de toate momentele în care încercase să se înece sub apă, iar el începuse pur şi simplu să-i facă o baie în fiecare seară. O ridica şi o lua în braţe, se aşeza la un capăt şi o făcea să stea pe el, cu spatele în faţa lui şi cu el în ea, fără să se mişte, fără să i-o tragă, doar nemişcat, astfel încât ea începuse să asocieze cada şi băile cu el.

Altă dată, ea îi povestise cum, în trecut, atingerea găurii curului o făcuse să se simtă rău şi murdară, cum gândul la asta încă o mai făcea să i se întoarcă stomacul. Iar el, deviant şi dominant, îi legase gleznele de încheieturile mâinilor până o expusese obscen şi îi pusese un vibrator pe clitoris, scula în păsărică şi degetul mare în vârful trandafirului până când uitase că era acolo, pierdută în senzaţii. În dimineaţa următoare, înainte de a pleca, a întors-o pe canapea şi a plesnit-o peste fund, lubrifiind-o cu propriile ei sucuri, şi i-a pus un plug mic în fund, spunându-i să nu-l scoată, să nu se atingă, să nu-i facă nimic până nu se întoarce el. Toată ziua, greutatea obiectului din o gaură şi goliciunea obiectului în alta îi dăduseră peste cap nervii până când ajunsese pe punte, goală, cu picioarele desfăcute pe braţele scaunului doar ca să lase briza răcoroasă să-i uşureze puţin pielea supraîncălzită. Aşa o găsise şi o înghesuise pe scaun, aplecându-se peste ea, şi se împinsese înăuntrul ei,

penetrând-o de două ori într-un mod care o făcuse ameţită de senzaţii, ţipetele ei răsunând peste munţi până leşinase.

Dar el nu a ajutat-o doar să treacă peste problemele ei sexuale. Erau şi emoţionale.

Îi mărturisise cât de nesigură se simţea, cum se temea că el o va părăsi într-o zi şi nu ştia dacă va putea suporta asta. În dimineaţa următoare, el a dus-o în dulap şi a stat în spatele ei. Ridicându-şi mâinile, îi spusese să închidă ochii. Ea a făcut-o şi imediat ceva rece, metalic, i-a atins pielea din jurul gâtului, făcându-i respiraţia să i se împleticească. Deschise ochii pentru a vedea un choker auriu, subţire, în jurul gâtului ei, metalul încălzindu-se la temperatura corpului ei.

„La fel ca cravata ta”, murmurase el cu buzele lipite de gâtul ei. „Când simţi acea nesiguranţă, atinge asta, aminteşte-ţi cine te-a revendicat, aminteşte-ţi de ultimii şase ani şi cum nu te-am lăsat să pleci nici măcar o dată, şi întreabă-te dacă ai crede vreodată că te-aş lăsa să pleci acum. Lumea s-ar putea înclina pe axa ei, flamma, şi eu aş fi încă cel mai sigur lucru din
viaţa ta.” Un sărut moale. „Tu eşti oxigenul care îmi hrăneşte flăcările – fără tine, existenţa mea este discutabilă.”

A atins lanţul de aur din jurul gâtului în timp ce el încuia uşa, conducând-o spre elicopter în lumina dimineţii. În timp ce se îndrepta spre elicopterul care o aştepta, un fior de emoţie i-a urcat pe şira spinării. Fusese fascinată de acel aparat de când îl văzuse în prima ei dimineaţă. Ajunse lângă elicopterul negru şi se întoarse să se uite la casă, o minune de arhitectură elegantă gri şi neagră, pe jumătate pe stâncă şi puţin mai jos.

Uitându-se la casă, îşi aminti ziua în care îi mărturisise, în

întunericul nopţii, că nu ştia unde s-ar fi dus dacă ar fi trebuit să fie singură vreodată, că nu avea nimic în exterior. El o ascultase cu atenţie, cu braţele în jurul ei, iar a doua zi, o dusese la seiful din birou.

***

„Stai jos”, i-a spus el, iar ea a luat loc. El s-a aşezat lângă ea, întorcându-şi tot corpul spre ea, înmânându-i un plic de manila.

„Ce e asta?”, a întrebat ea, curioasă de conţinut în timp ce îl scotea. S-a uitat peste o grămadă de jargon juridic, majoritatea trecându-i peste cap, şi şi-a întors ochii întrebători spre el.

A arătat spre primul document. „Acesta este actul de proprietate pentru această casă. Este pe numele tău – Lyla Blackthorne – şi este numai a ta.”

Uimită, s-a uitat din nou la hârtie şi, într-adevăr, cuvintele „proprietate” şi „aparţin” şi numele ei, noul ei nume, erau acolo. În timp ce ea procesa enormitatea, el a continuat. „Am construit casa asta pentru tine. Vei avea întotdeauna un loc unde să mergi, care este doar al tău.”

Lacrimile îi izvorau din ochi în timp ce strângea documentul la piept, gestul, gândul, fiind mai importante decât ar fi ştiut el vreodată.

El a luat un al doilea document, cu ochii lui hipnotici de lumină şi întuneric fixaţi pe ai ei. „Acesta...” i-a înmânat al doilea document „- este un certificat de căsătorie, care te declară oficial doamna Blackthorne. Aşa că deţii tot ce deţin

eu şi poţi merge oriunde în lume şi să ai un nume.”

La naiba.

„Dar nu ne-am căsătorit”, a subliniat ea, neînţelegând cum reuşise.

„În ochii legii, am făcut-o.” Declaraţia era suficientă în sine. Nu fusese legal ceea ce făcuse el pentru a face posibil acest lucru, dar făcuse asta.

Îi dăduse o casă şi un nume, un loc şi o persoană căreia să-i aparţină, spaţiu pentru a învăţa cine era şi care era individualitatea ei, ce-i plăcea şi ce nu, ce speranţe şi ce inhibiţii avea. I-a dat capacitatea de a visa.

Fără un cuvânt, ea şi-a lipit buzele de ale lui, mul ţ umindu-i în singurul mod în care putea, turnând tot ce simţea în acel sărut, lăsându-l să înţeleagă ce însemna pentru ea. El i-a apucat maxilarul aşa cum făcea întotdeauna, limba lui împletindu-se cu a ei, şi a acceptat ceea ce ea îi dădea, cerând mai mult, cerând totul, îmbinându-i atât de complet până când ea nu mai ştia unde se termina ea şi unde începea el.

După lungi, lungi minute de sărut, ea s-a retras, cu buzele umflate şi ochii strălucitori. „Cred că sunt îndrăgostită de tine.”

Şi-a frecat nasul de al ei, cu ochii blânzi pe ea. „Ştiu că eşti.”

Şi chiar dacă el nu i-a spus că o iubeşte, chiar dacă ea nu ştia dacă el simte asta, a fost suficient. Tot ceea ce fusese ani de zile, tot ceea ce fusese săptămâni de zile, tot ceea ce făcuse pentru a-i da putere, era suficient.

Îi dăduse multe daruri, dar cel mai mare, cel mai frumos fusese libertatea. Ceea ce ea considerase la început o închisoare

fusese în schimb un spaţiu sigur pentru ea, pentru a se explora, pentru a trăi fără teamă.

Era liberă.

Era neînfricată.

Ea zbura.

Şi totul a fost din cauza lui.

Şi asta a fost mai mult decât suficient.

Simţirea mâinii lui pe spatele ei a readus-o în prezent, în timp ce el o ridica şi o băga în maşină. A rămas nemişcată în timp ce el o lega, inima bătându-i în ritmuri fericite în timp ce îl privea, părul lui negru, freza lui permanentă, ochii lui nepotriviţi, hipnotici, diabolici. I-a apucat maxilarul şi i-a dat un sărut dur, rapid.

„Mă iubeşti”, a spus el, aşa cum începuse să spună în fiecare zi de când îi spusese ea.

„Te iubesc”, a confirmat ea, atingându-şi nasul de al lui. El a sărutat-o din nou şi s-a retras, închizând uşa lâng ă ea. La văzut mergând uşor spre partea pilotului şi urcându-se cu o agilitate care contrazicea cât de des făcuse asta. El a închis uşa şi şi-a pus centura, iar ea a privit cu absorbţie cum a început să apese nişte butoane care nu aveau niciun sens pentru ea. El şi-a pus casca şi i-a indicat-o pe a ei, iar ea şi-a pus-o, nerăbdătoare să vadă ce urmează. După ce a făcut câteva verificări, a apăsat un buton care a făcut-o să simtă vibraţii prin tot corpul, în timp ce palele elicopterului au început să se mişte. Agăţându-se de marginile scaunului, cu inima bătându-i cu putere, stomacul i s-a prăbuşit pe măsură ce solul a început să coboare încet. Elicopterele au plonjat uşor înainte de a se stabiliza, plutind, iar ea a absorbit întreaga privelişte a munţilor, a stâncilor, a mării, a plajei, a casei, întinse dedesubt pentru ca ea să se delecteze cu ele.

„Uau”, a răsuflat ea, încă uimită că putea vedea aşa ceva când cu câteva luni în urmă tot ce

aşteptată de viaţă fusese un sfârşit curat. Ea se schimbase de atunci, evoluase, crescuse. Ca un copac care a fost tăiat şi devastat şi smuls până când nu a mai rămas nimic de văzut. El

nu văzuse rădăcinile smulse, butucul sângerând, distrugerea totală. Nu, el văzuse viaţa. Luase o singură rădăcină, o pusese într-un mediu controlat, sigur, şi o hrănise cu soare, apă şi afecţiune în felul său, până când apăruse un nou lăstar, se plantaseră noi rădăcini, înfloriseră noi flori.

Cu ochii lipiţi de priveliştea de dedesubt, pe măsură ce urcau din ce în ce mai sus, îşi simţea stomacul răsucindu-se la fiecare vibraţie şi alunecare a elicopterului. Se întoarse să-l vadă pe el, urmărindu-i zâmbetul de pe buze în timp ce el îi ducea peste munţi, în interiorul ţării, spre oraşul Gladestone.

El îi povestise despre asta într-o zi, când ea o întrebase unde fusese ea, unde fusese complexul. Îi povestise despre Gladestone, un oraş apărut în anii 1800, cunoscut pentru isprăvile sale în minerit şi industria textilă. Era un oraş cu ritm rapid, un loc în care oamenii nu dormeau, iar criminalitatea nu se oprea. Era una dintre locaţiile-cheie pentru operaţiunile Sindicatului, lucru pe care îl aflase de la el mai târziu. Asta fusese ceea ce îl adusese în Gladestone cu atâţia ani în urmă, în primul rând. Era o aşezare întunecată, poluată, formată în mare parte din oameni care aveau o legătură sau alta cu lumea interlopă – fie că era vorba de oameni, organe, animale, criminali sau mai mult.

După aproximativ o jumătate de oră de zbor, a reuşit să vadă de la distanţă primul coş de fum înalt al fabricii.

„Aceea este periferia Gladestone”, i-a spus el, vocea lui puternică şi crepitantă cu statică în căştile ei. Fabrici după fabrici treceau pe sub ea, priveliştea fiind atât de drastic diferită de cea pe care o văzuse în jurul casei.

Acasă.

Încă mai simţea neîncredere când spunea asta.

Peisajul oraşului îi apăru în faţa ochilor după câteva minute, fabricile şi depozitele dispărând pentru a arăta clădiri mai curate şi mai înalte. Prima licărire a găurii negre deschise în mintea ei în luni de zile urmărind oraşul care o distrusese.

„Unde este Clubul District?”, a strigat ea prin portavoce.

A arătat spre dreapta. „Acolo. Obişnuiai să locuieşti mai departe în direcţia aceea.”

Şi-a atins chokerul, respirând adânc, şi şi-a prins din nou cravata de păr, înrădăcinându-se în prezent. A fost bine. Ea era bine. Nu mai era aceeaşi fată care cedase în faţa găurii negre. Era nouă şi avea să fie bine.

Dainn a înconjurat o clădire înaltă, una dintre cele mai înalte din zgârie-nori, şi a văzut un heliport pe acoperiş. „Ne ducem jos.”

A făcut semn cu degetul mare în sus şi s-a agăţat de curele, cu stomacul zbătându-i în timp ce coborau. Şi-a reglat respiraţia, ştiind că va fi nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască pentru a se simţi normal, şi au atins acoperişul.

În câteva clipe, odată ce elicopterul a fost pregătit, el a apăsat mai multe butoane şi l-a oprit, palele încetinind până când s-au oprit.

Desfăcându-şi centura de siguranţă, a sărit jos din cabina pilotului şi s-a apropiat de ea, scoţând-o şi urcând-o pe acoperiş în timp record.

Genunchii îi tremurau, dar ea stătea în picioare cu sprijinul lui, simţind vântul pe faţă, soarele pe piele, priveliştea – deşi frumoasă în felul ei – marcată de amintirile ei. Ura acest oraş şi îi ura pe oamenii lui.

„Domnule Blackthorne, bine aţi venit.”

Vocea unei femei de pe margine a făcut-o să se întoarcă. O femeie drăguţă într-un fel de uniformă îi conduse spre un lift.

„Mulţumesc, Fiona.” El şi-a lipit un zâmbet fermecător pe faţă şi i-a luat mâna. „Sper că ai pregătit apartamentul nostru? Soţia mea este obosită de la călătorie.”

Pentru prima dată, a înţeles de ce oamenii se lăsau păcăliţi de faţada lui, fără să vadă cine era el dedesubt. Femeia a înghiţit-o şi, ca să fiu sinceră, şi ea, mai ales partea cu „soţia”.

„Desigur, domnule Blackthorne.” Femeia a apăsat pe un card de acces la un lift luxos, luxos. „Să-i spun lui Moonflame să vă aştepte diseară?”

„Da, te rog. Mulţumesc, Fiona.”

Uşile liftului s-au închis şi Lyla a privit fascinată cum zâmbetul lui a dispărut, expresia lui obişnuită, neutră, revenindu-i pe faţă, ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri pe care îi purtase. Îşi

scoase telefonul din buzunarul costumului, celălalt ţinându-l pe al ei, şi îl manevra cu o singură mână.

Şi ei i-a plăcut asta. Îi plăcea că el era real cu ea, aşa cum era, fără pretenţii.

„Dainn,” i-a tras mâna. „Hmm?”

„Moonflame?”

El a făcut o pauză, uitându-se la ea, ştiind că îl întreba despre clubul sexual în care se întâlniseră cu ani în urmă, un club sexual care fusese un coşmar pentru ea.

„De ce te duci acolo în seara asta?”

El şi-a băgat telefonul în buzunar, întorcându-se spre ea. „Mergem acolo în seara asta. Am cumpărat clubul după acea noapte în labirint. Am schimbat lucrurile. Mergem pentru că vreau să experimentezi cum este un club de sex adevărat.”

Ea s-a uitat la pieptul lui expus de cămaşa descheiată. „Tu... tu forţezi oamenii acolo?”

„Nu şi dacă nu vor să fie forţaţi.”

Oamenii voiau să fie forţaţi? Ce naiba?

A simţit respiraţia lui pe obrazul ei. „Închide ochii.”

Ochii ei s-au închis imediat.

„Acum imaginează-ţi-mă”, vocea lui i-a scris seducţie pe piele. „Imaginează-ţi că te împing în jos şi că te zbaţi să te departe. În adâncul tău, ştii că nu ţi-aş face rău, dar acesta este un joc, aşa că ne prefacem. Eu mă prefac şi te urmăresc, tu te prefaci şi fugi. Te prind respiraţia i s-a întrerupt în timp ce mâinile lui treceau pe părţile ei laterale „- şi te împing cu faţa în jos în pat. Te prefaci că te zbaţi, că vrei să scapi de mine, dar eu te leg, nu te poţi mişca. Aşa că ţipi.”

Mâna lui i-a acoperit brusc gura, vocea lui în urechea ei în timp ce el venea în spatele ei. „Îţi înăbuş ţipetele, îmi duc mâna mai

jos, te sufoc până te opreşti.”

Amintirile se ciocneau cu fantezia din interiorul ei, corpul ei tremurând în timp ce el continua să împletească cuvintele peste ea. „Aşa că nu mai ţipi, nu te mai zbaţi. Apoi îmi împing scula în păsărica ta strâmtă-” mâna lui a cuprins-o peste blugi „-şi dacă scoţi un singur sunet, te sufoc.”

Îi auzea respiraţia puternică, aproape că se dezmeticea la imaginea pe care el i-o crease în minte.

„Ai vrea această fantezie?”

Înainte de a mai putea spune un cuvânt, uşile liftului s-au deschis, la fel şi ochii ei, zburând să-i vadă pe cei trei oameni care o priveau cu ochii mari. Îşi putea imagina cum arătau – o femeie mică cu un bărbat mare în spatele ei, cu mâna peste gura ei şi între picioare.

Mâna respectivă a strâns-o puţin înainte de a-i da drumul, împletindu-şi din nou degetele şi luând-o cu el.

El îi rescria experienţele sexuale, iar ea avea încredere în el să o facă.

„Cu tine, aş face-o”, i-a spus ea ca întotdeauna.

„Nu va fi niciodată altcineva”, a promis el ca întotdeauna.

OceanofPDF.com

Capitolul Douăzeci şi doi
Lyla

La lăsarea serii, DAINN o luă de braţ şi o conduse în parcarea hotelului la care erau cazaţi. El închiriase apartamentul în mod permanent, deoarece hotelul era atât de luxos, cât şi aproape de Cartierul Cluburilor, locul în care avea nevoie să fie în principal atunci când se afla în oraş. Deoarece era un rezident semi-permanent, hotelul îi acordase un loc de parcare permanent, cel la care o condusese, o maşină neagră elegantă aşteptându-i.

Nu ştia ce maşină era sau compania, dar părea rapidă şi nu a fost surprinsă. Între zborul şi condusul lui, ea a înţeles că îi plăcea graba.

S-a urcat în maşina joasă, foarte joasă, al cărei interior era, cum era de aşteptat, tot negru, şi-a pus centura şi ei au plecat.

„De ce Blackthorne?” se gândi ea. „Dintre toate numele pe care le-ai fi putut alege, de ce asta?”

O parte a gurii i-a tremurat. „Era numele primului om pe care l-am ucis. Era un nenorocit bogat şi pompos şi, din moment ce asta aveam de gând să pretind că sunt, de ce nu?”

Lyla a tras puternic aer în piept. „Câţi ani aveai?”

„Şase.” Micul zâmbet de pe faţa lui era deranjant. O deranja şi mai mult faptul că ea nu era deranjată. N-ar fi trebuit să fie mai îngrozită, mai repulsivă decât să se culce cu un criminal atât de de bunăvoie? Poate. Poate că ar fi fost într-o realitate alternativă în care ar fi fost normală.

„Şi de ce l-ai ucis?” a continuat ea, ignorând gândurile din capul ei.

I-a aruncat o privire. „A luat ceva de la mine.”

Ceva în tonul lui se simţea ca o uşă închisă. Îi recunoştea tonul destul de bine, fiind supusă la el de câteva ori în ultimele două luni. De obicei, el răspundea la întrebările ei, o lăsa să testeze cât de multe limite dorea. Dar pe unele, le închidea. Şi oricât de înţelegătoare ar fi vrut să fie, asta o frustra pentru că el ştia totul despre ea, fusese martor la cele mai umilitoare momente ale ei, iar ea nu avea acelaşi privilegiu când era vorba de el. Îi cunoştea personalitatea, ştia cine era, dar trecutul lui era un seif la care nu avusese încă acces.

În timp ce el ocolea oraşul, manevrând maşina cu măiestrie, ea i-a aruncat o privire. Era îmbrăcat elegant, într-un costum închis la culoare, fără cravată, cu părul dat pe spate de liniile feţei, cu ochii nepotriviţi şi periculoşi. Ea era îmbrăcată pe ea însăşi, într-o rochie de culoarea şampaniei, cu o despicătură laterală şi şnururi pe umeri, cu părul puţin mai lung şi desfăcut în valuri, cu buzele pictate cu o roşeaţă suavă de care ştia că el era obsedat.

Era îngrijorată atât de faptul că se afla în oraş, cât şi de faptul că mergea la Moonflame. Indiferent de ceea ce spunea el, amintirea de a fi legată şi împinsă într-un labirint, de a se simţi neajutorată şi vânată, era acută în mintea ei. Nu ştia cum ar putea el să treacă peste toate astea.

Cuvintele doctorului Manson i-au venit în minte.

„Deschide-te către experienţe noi. Încrederea în partenerul tău este esenţială pentru orice relaţie. Ţi-a dat vreun motiv să nu ai încredere în el?

Nu. Nu, nu a făcut-o.

Amintindu-şi de asta, atingându-şi chokerul auriu de la gât, privi oraşul trecând pe lângă ea în timp ce intrau într-o parcare cunoscută. Moonflame era una dintre clădirile din Club District, o simplă structură gri cu două etaje la care nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară, nu cu toate semnele ostentative de peste tot. Pe uşa de lemn atârna o placă neagră simplă, nimic altceva decât logo-ul unui glob în flăcări. Ea a presupus că era literalmente luna în flăcări.

A parcat maşina şi s-a întors cu faţa la ea. „Voi fi cu tine tot timpul.”

Ea a dat din cap.

Dându-i un sărut uşor, a ieşit, venind lângă ea şi luând-o de mână. Şi-a pus mâna înmănuşată pe spatele ei, îndrumând-o spre uşa principală.

Dainn a bătut brusc de trei ori în uşă cu încheieturile înmănuşate, iar un bărbat a deschis uşa, lăsându-i să intre într-un coridor îngust. Coridorul se deschidea într-o sală deschisă, iar Lyla se strânse instinctiv lângă el când o inundă un deja-vu. El a ţinut-o aproape, intrând în zona de lounge amenajată în lemn şi roşu şi, dacă nu ar fi văzut câţiva oameni în diferite stadii de copulaţie ici şi colo, nu ar fi crezut deloc că era un sex club. Se schimbase mult faţă de ultima dată când fusese acolo.

Dainn a condus-o prin salon spre spate, unde se afla o altă uşă, cea care ducea în camera labirintului, iar inima ei a început să se bâlbâie, iar picioarele ei să se poticnească.

Ţinuta lui de talia ei s-a strâns, dar el a continuat să o

conducă.

Uşa s-a deschis şi, în loc de labirint, erau nişte scări.

Curioasă, surprinsă, a urmat-o în timp ce el o conducea pe nişte scări în dreapta, una care se deschidea într-o cameră mică vopsită în roşu închis, cu nimic altceva decât o canapea care privea spre un perete mare de sticlă care dădea într-o cameră de tip auditoriu, fără niciun semn de labirint.

Buzele ei s-au întredeschis.

O femeie brunetă era spânzurată, suspendată de o frânghie care atârna din tavan, cu degetele de la picioare atingând pământul, o
legată la ochi, corpul complet gol.

Lyla s-a uitat peste ea şi a văzut cel puţin alte zece camere de sticlă care priveau în jos spre scenă, ochelarii fiind suficient de uşor coloraţi pentru a arăta doar siluetele. Putea să vadă siluetele a două femei care se jucau una cu cealaltă în fereastra din faţa ei. În alta, o femeie era în genunchi şi sugea scula unui bărbat. În alta, două femei şi doi bărbaţi se mişcau.

Era desfrânare, nu semăna deloc cu cluburile pe care le văzuse vreodată. A făcut un pas mai aproape de geam în timp ce doi bărbaţi,
complet îmbrăcaţi, s-au alăturat femeii suspendate în mijlocul sălii. Contrastul dintre ei, bărbaţii complet îmbrăcaţi şi ea complet expusă, a provocat o undă de excitare în ea.

Auditoriul era diferit, atmosfera era diferită. Nu părea invaziv, nu ca data trecută.

L-a simţit stând în spatele ei, degetul lui înmănuşat urmărindu-i claviculele în timp ce respiraţia ei devenea rarefiată. „Îţi place ce am făcut cu asta?”

Lyla şi-a muşcat buza, dând
din cap. „Da.” „Şi îţi place

scena?”

Lyla s-a uitat în jos la scena în care ambii bărbaţi sugeau ambele sfârcuri ale femeii suspendate, trăgând atât de adânc încât îşi putea vedea obrajii goi. Nu o atingeau pe femeie nicăieri în altă parte, iar ea rezista, gemând, cu picioarele zvâcnind pentru a găsi sprijin. Ideea că ea era legată la ochi, dar faptul că era privită de atâţia oameni a făcut ceva pentru ea.

„Ea vrea să fie acolo, nu-i aşa?” Întrebarea era importantă pentru ea.

„Toată lumea de aici vrea să fie

aici.” Bun. Asta a fost bine.

„Ai lăsa pe cineva să mă vadă aşa?” a întrebat ea, curioasă cum ar putea suporta posesivitatea lui aşa ceva.

Râsul lui întunecat a învăluit-o. „Aş putea să ţi-o trag cu toată lumea privind, Lyla. Privind de departe, ştiind că nu te pot avea, că nici măcar nu te pot atinge, că eşti numai a mea, să mă joc cu tine cum vreau eu. Dar nu te-am lăsat să vii. Asta e doar pentru ochii mei.”

Posesia cuvintelor lui se strecura prin corpul ei, alimentându-i căldura.

„Eu... nu ştiu ce cred despre asta”, murmură ea, cu ochii aţintiţi asupra scenei de dedesubt. Ura să fie expusă. Ceea ce avea cu el era doar al lor, doar între ei, iar ideea de a-l arăta nu o atrăgea.

Buzele lui s-au aşezat pe gâtul ei. „Dar îţi place să priveşti?”

Întrebarea lui avea sens pentru ea. „Da.”

I-a simţit respiraţia caldă pe partea laterală a gâtului. „În cazul ăsta, flamma, continuă să priveşti.”

Ea a făcut-o.

Privea cum oamenii din celelalte camere de sticlă, sau mai degrabă siluetele lor, se angajau în diferite activităţi sexuale. Se

întreba, privindu-i, ce puteau vedea când se uita la paharul ei – doar silueta lui în timp ce corpul lui o acoperea pe al ei sau o femeie mică cu un bărbat mai mare în spate? Chiar dacă nu ştia, ideea era palpitantă. Lăsându- şi ochii să alunece, a văzut cum femeia din sala care semăna cu un auditoriu era prinsă între cei doi bărbaţi, ridicată de cel din faţa ei în timp ce cel din spatele ei îşi desfăcea fermoarul.

Ştiind ce urma să se întâmple, ea şi-a ţinut respiraţia în timp ce el a intrat în fundul ei, femeia gemând atât de tare încât i-a dat fiori pe tot corpul.

Lyla a simţit fusta rochiei trecându-i peste şolduri, bărbatul din spatele ei trăgându-i chiloţii într-o parte, degetele lui găsind-o deja udă în timp ce ea respira rapid. A simţit ceva metalic învârtindu-se în jurul deschiderii ei, iar corpul i s-a întărit automat.

„Shh”, a liniştit-o el. „Continuă să priveşti.”

S-a concentrat asupra priveliştii de mai jos. Bărbatul A se aşezase în întregime în fundul femeii, la fel cum Lyla simţise cum glonţul de metal pe care Dainn îl folosise înainte pe ea se strecura în fundul ei. Femeia de dedesubt a gemut din nou când Omul B şi-a desfăcut fermoarul şi a împins-o în ea din faţă, îndesând-o la maximum.

Glonţul s-a aşezat în ea, Lyla a simţit capul penisului său la deschiderea ei şi s-a aplecat spre geam, înclinându-şi şoldurile pentru a-i oferi un acces mai bun. Aflată la deschidere pentru o secundă, i-a privit pe bărbaţii de dedesubt cum începeau să i -o tragă încet femeii atârnate, în timp ce Lyla se lăsa trasă în ţeapă. Respiraţia i se oprise la strânsoarea penetrării, la faptul că el
încă mai avea nevoie să se strecoare cu grijă în ea, după ce în tot acest timp inima îi bătea mai repede.

În câteva secunde, a fost cuplată de două ori, cât se poate de

aproape de o dublă penetrare cu acest bărbat, şi ştiind că el nu va lăsa niciodată pe altcineva să se apropie de ea, ea a renunţat la orice inhibiţii.

Un zgomot puternic i-a scăpat din cauza strânsoarei; ochii i s-au închis când l-a simţit intrând adânc, metalul penisului lui frecându-se de pereţii ei încleştaţi într-un mod care devenise familiar, dar nu mai puţin rafinat acum.

„Urai să fii expusă, nu-i aşa?” Cuvintele de pe gâtul ei au făcut-o să tremure, pielea de găină împrăştiindu-i-se pe braţe.

O făcuse, şi nu era vorba de faptul că ea era expusă în sine, dar într-un fel era şi ea expusă, pentru că geamul nu o ascundea şi zgomotele ei cu siguranţă nu o ascundeau. A făcut-o să realizeze că, încă o dată, el trecuse prin ceva ce ea dispreţuise înainte, înlocuind actul cu o amintire incredibilă, de neuitat, în locul lui.

Şi-a lăsat una dintre mâini să se încolăcească în jurul gâtului lui, l-a simţit adânc în ea şi i-a întors gâtul, feţele lor fiind la câţiva centimetri distanţă. „Ce am avut înainte nu a fost sex. A fost cruzime şi a fost rece. Să fiu folosită, să fiu expusă, să fiu atinsă, totul era umilitor. Nu ştiam că poate fi diferit, că pot simţi diferit, până la tine. Mi-ai arătat că sexul este mai profund. Este o modalitate de a te conecta la cineva la care ţii. Mi-ai redat viaţa, şi în acest moment,

Eu...” ea şi-a rotit soldurile, buzele lor fiind la câţiva centimetri distanţă, văzând efectul pe care cuvintele ei îl aveau asupra lui „-am încredere în tine să faci ce vrei cu mine, ştiind că voi fi întotdeauna în siguranţă în cele din urmă.”

Buzele lui alunecau peste ale ei, dure, aspre, limba lui împingându-se în gura ei în timp ce el se mişca în ea, zgomotele ei înecându-se în el.

„Deci”, a întrebat el, retrăgându-se, „ai avea încredere în mine

dacă te-aş duce jos într-o cameră plină de oameni şi te-aş lăsa acolo goală?”

Respiraţia i se întretăie la acest gând, groaza o cuprinde, dar d ă du din cap. „Da.”

„Şi dacă aş invita oamenii aici să vadă asta, ai avea încredere în mine?”

„Da.”

„Şi dacă ţi-aş pune ceva în băutură, tot aşa?”

S-a uitat adânc în ochii lui, ştiind că el ştia că a fi drogată era o amintire mai rea pentru ea. Ea a înghiţit în sec, dar a dat din cap.

„La naiba, Lyla”, a gemut el, împingând-o atât de tare în ea încât aproape a leşinat. „Nimic nu mă atinge mai mult ca încrederea ta. Nimic.”

„Am încredere în tine”, a răsuflat ea, şi a simţit răspunsul lui într-un tremur al întregului corp, un tremur care s-a infiltrat în ea în timp ce el a început să o desfacă. Ea s-a întors spre geam, urmărind desfrâul din jurul ei şi, pentru prima dată după mult timp, s-a simţit fericită că îi aparţine.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci şi trei
HIM

A DORMIT CA MOARTEA, epuizată după storcătorul sexual prin care îi supusese corpul la Moonflame. Ea îl surprinsese. Dintre toate inhibiţiile ei, a fi expusă fusese cea pe care o urâse cel mai mult, din motive lesne de înţeles. Dar cumva, avea încredere în el să aibă grijă de ea, iar asta, mai mult decât orice, îl făcea să se simtă cel mai puternic dintre toţi. Ea avea dragostea ei, el avea încrederea ei, şi asa ştia el că era timpul.

Privindu-şi tableta, s-a uitat la galeria de fotografii pe care le făcuse de-a lungul anilor şi a suspinat. Închizând tableta, a pus-o pe măsuţa laterală şi s-a întins, braţul lui trecând în jurul cadrului ei mic.

Ea s-a încolăcit în el inconştient, buzele ei mişcându-se într-o mormăială pe care el nu o putea auzi, iar el a simţit cum ceva i se strânge în piept. Să o ţină în braţe, să doarmă lângă ea, să fie cu ea, **îl** schimbase, îl deschisese către posibilităţi şi

şi gama de emoţii pe care încă nu le simţea în cea mai deplină măsură, dar despre care ştia.

Strângând-o, i-a dat un sărut uşor pe cap, înainte de a se da jos din pat. Ştiind că ea va dormi toată noaptea – întotdeauna o făcea după o partidă de sex intensă – el s-a îmbrăcat în hainele lui sport închise la culoare, şi-a pus telefonul în buzunar, în caz că se trezea şi avea nevoie de el, şi s-a dus în linişte la fereastră.

Unul dintre motivele pentru care a rămas în această cameră a fost scara de acces de urgenţă care se afla chiar în faţa ferestrei sale. Putea să o folosească şi să coboare fără să se urce pe vreo cameră din hotel. De asemenea, îi dădea senzaţia suplimentară de a bloca orice ochi care priveau.

Pentru lume, Blackthorne dormea în pat cu frumoasa lui soţie. Era timpul ca Omul din Umbră să meargă.

Ieşind pe fereastră şi coborând scara, a sărit pe aleea laterală, mergând încet pe stradă până la depozitul în care o ţineau închisă. Justiţie poetică sau simplă răzbunare, nu ştia, dar îi ţinea acolo atât pe Hector, cât şi pe al doilea tip. Ea fusese chiar sub nasul lui, iar el căutase peste tot.

Şase luni. O ţinuseră în lanţuri şi îi spărseseră ultimele bucăţi rămase din ea, până la punctul în care fusese împinsă spre braţele morţii când ieşise. În prima săptămână în care se întorsese acasă, abia îşi părăsise camera, abia mâncase, abia vorbise. Îi trebuiseră zile întregi ca să se **dezmor ţ easc ă** încet, să se deschidă şi să-l lase să intre. Zile în care
legătura cu ea de-a lungul anilor nu a însemnat nimic, pentru că era prea deprimată.

Bucurându-se de întunericul nopţii în timp ce îşi croia drum, şi-a dat seama că acesta era probabil singurul lucru de care se va bucura cel mai mult.

Depozitul în care o ţineau a apărut la vedere şi el s-a strecurat înăuntru. Spaţiul lung, industrial, era gol, exact aşa cum voia el

să fie pentru oricine ar fi venit împiedicat. Făcându-şi loc prin lateral, s-a dus în spate, în camera minusculă şi infernală în care fusese băgată ea, în tavanul la care se holbase zi de zi. Văzuse toate înregistrările video pe care i le trimiseseră, văzuse cum ochii ei muriseră încet, cum corpul ei renunţase, cum mintea ei plecase. Văzuse, şi dacă exista un lucru pe planeta asta care îl putea face să înnebunească, acela era. Ucisese mai mulţi oameni în acele şase luni decât în ultimul deceniu, întrebând, interogând, eliminând.

Sindicatul tremura în picioare în acel moment. Din cei cinci membri pe care îi aveau în vârful piramidei, el terminase deja cu trei, rămânând doar doi şi amândoi în vânt, ascunzându-se ca şerpii ce erau până când terminase el.

Oh, el nu a terminat.

El a împins uşa camerei mici şi a intrat, cu gluga trasă pe faţă.

Mirosul înţepător de sânge, urină şi putreziciune îi umplea nasul. Era bucuros că simţurile sale olfactive nu erau la fel de ascuţite.

Hector era spânzurat, atârnând de tavan la fel cum fusese femeia din Moonflame. Diferenţa? Sângera din tăieturi mici şi nu avea de gând să primească nicio plăcere. Dintre cei trei bărbaţi, Hector fusese cel care o rupsese cel mai mult, cel care venise cel mai mult la ea şi omora de fiecare dată mici părţi din ea. Şi el fusese cel care pusese camera în cameră, pentru a se asigura că Dainn putea trăi fiecare moment cu ea. Aşa o văzuse sfâşiind trandafirii pe care i-i dăduse, aşa o văzuse hăcuindu-şi părul frumos şi lung până când totul era pe podea.

Pieptul i se strânse de amintire. Îşi amintea că se uita la asta, respirând pe nas în timp ce paharul cu apă îi crăpase în mână, bucuros că ea trăia şi respira. Atâta timp cât ea continua să

respire, el o va găsi. Atâta timp cât ea continua să respire, el o va aduce înapoi. Atâta timp cât ea continua să respire, el avea să rămână în control.

Un om care nu are nimic de pierdut era cea mai periculoasă creatură de pe acest pământ. Şi atâta timp cât ea respira, el avea ceva de pierdut, ceva de dorit, ceva pentru care să trăiască.

L-a lăsat pe Hector aşa cum era, inconştient şi spânzurat, şi s-a întors la celălalt tip, unul legat de un scaun şi care nu sângera. Încă.

„Ridică-te şi străluceşte”, a spus el, aruncând micul dulap lateral pe podea.

Ambii monştri s-au trezit brusc din cauza loviturii.

Ochii lui Hector s-au mărit de groază, celălalt a înghiţit.

„P...te rog”, s-a bâlbâit al doilea tip. „Lasă-mă să plec. Nu am făcut nimic. Îţi jur. Îţi pot aduce tot ce vrei. Lasă-mă să plec.”

Dainn s-a aşezat pur şi simplu pe dulapul răsturnat, cu mâinile atârnând lejer, coatele sprijinite pe genunchi, bricheta în mâinile înmănuşate. Nu purta mănuşi pentru că nu-i plăcea ca oamenii să-i vadă mâinile arse – de la un incendiu accidental când era mai tânăr. Nu, de asta nu-i păsa. Era pentru că mâinile atingeau lucruri, iar lui nu-i plăcea să simtă esenţa altor oameni pe el. De asemenea, îl ajutau ca amprentele lui să nu ajungă pe lucruri şi asta era util, mai ales că Blackthorne Group era o maşinărie bine unsă. Dar, în principal, era din cauza esenţei. Singura esenţă care îi plăcea pe mâinile sale goale era a ei. Doar a ei.

„Ce credeai că se va întâmpla?” a întrebat el cu nonşalanţă, bucurându-se de teama din ochii lui. „Când ai violat-o, de mai multe ori, pe cameră, ştiind că mă voi uita, hmm?”

S-a ridicat în picioare, mergând spre spate, văzând cum amândoi îşi întorceau gâtul pentru a-l ţine la vedere. Era inutil.

Ştia cum să folosească umbrele, şi asta a făcut, contopindu-se cu ele până când nu l-au mai putut vedea, auzindu-i doar vocea, amplificându-le teroarea.

„L-ai invitat pe diavol să se joace, nu implora milă când apare.”

Al doilea tip se văicărea, sunetul iritându-i nervii. Smiorcăitul lui era ca creta pe tablă, făcându-l să vrea să o rupă. Când gemea, uneori de plăcere, alteori de durere, îl făcea să vrea să o înfăşoare în braţe şi să o tină numai pentru el.

Hector a vorbit, rupând tăcerea. „Îţi pot da... Îţi pot da informaţii. Despre sindicat. Orice vrei să ştii.”

Nu era de mirare, din moment ce ticălosul nu era loial nimănui. Cu toate acestea, îi făcea jocul, făcându-i pe plac. „Ce poţi să-mi spui?”

„Eu pot...” Hector s-a gândit pentru o secundă. „Pot să vă spun că acum există o schimbare la conducere. Înainte erau cinci.” „Ştiu deja”, i-a spus Omul din Umbră. „Am ucis trei din ele”.

Hector a înghiţit vizibil. „Şi unul dintre ei l-a ucis pe celălalt. Există doar unul la putere acum.”

Interesant. Probabil că îi scăpase asta în cele două luni pe care le petrecuse cu ea, acordându-i tot timpul lui pentru a se vindeca încet.

„Cum rămâne cu restul organizaţiei?”, a întrebat el, plimbându-se în umbră, urmărindu-i pe ceilalţi bărbaţi care se întorceau constant să vadă de unde venea vocea lui.

„Este acelaşi lucru. Ei nu ştiu despre schimbarea conducerii.”

Asta însemna că nici Vin, omul lui Dante, nu ştia despre asta, ceea ce însemna că întreaga tabără era încă în întuneric. În ultimele câteva luni, le lăsase firimituri de pâine pentru a o găsi,

ţinându-i ocupaţi în timp ce îşi câştiga mai mult timp, şi în principal îl trimisese pe Vin să o urmărească pe prietena Lylei, fata care fusese bună cu mica lui flacără. Doar pentru asta, merita să fie luată în considerare. În timp ce Vin găsise o listă de roşcate din branşă, Dainn îl făcuse să se concentreze în principal asupra lui Malini, ştiind că ea va vorbi despre prietena ei şi îi va da un indiciu.

„Şi de unde ştii asta?” îl întrebă el pe Hector. Fratele bărbatului, Victor, făcea ravagii prin lumea interlopă încercând să-l găsească, fără să ştie că se afla în Gladestone. Prea mulţi oameni voiau o bucată din Hector, şi nimeni nu o merita mai mult decât Lyla.

„Omul ăsta... el a fost cel care m-a contactat când lucram pentru Alpha, pentru a-i lua cumnata”, a detaliat Hector. „Zenith a fost una dintre fetele care au dispărut acum douăzeci de ani. Acesta a fost ultimul lot mare pe care l-au primit şi a fost dat peste cap pentru că ea fusese copilul unui şef mafiot.”

Într-adevăr, ea fusese. Zenith fusese adevărata Morana, ceea ce îl făcea să se întrebe despre ea.

„De ce atacurile asupra Moranei?” a întrebat el, sincer curios. Acesta era singurul lucru pe care nu reuşise să-l pună cap la cap.

Hector a ezitat. „Tatăl ei a avut informaţii despre Sindicat. Când şi-au dat seama că ea era copilul lui, au crezut că şi ea avea informaţiile, mai ales că începuse să sape în organizaţie. Aşa că au început să lucreze pentru a o elimina.”

O prostie din partea lor, având în vedere că avea protecţia lui Tristan şi a lui Dante. Si fără ştirea lor, avea şi protecţia lui, mai ales din cauza lui Xander. Ea era bună pentru băiat, iar el avea nevoie de asta. Până când Lyla avea să decidă singură ce vrea să facă cu trecutul ei, el avea de gând să fie cu ochii pe copil, aşa

cum îi ceruse ea. Ea putea să-i ceară să facă orice şi el o făcea, şi se întreba dacă ea îşi dădea seama măcar de jumătate din puterea pe care o avea asupra lui.

S-a învârtit din nou în jurul camerei mici. „Spune-mi despre acest om, liderul.”

Hector gemea, braţele îi tremurau sub greutatea lui. Atârna de aceleaşi lanţuri în care o pusese şi pe ea. „Este un tip mai în vârstă”, a început bărbatul. „Nu l-am cunoscut, dar contul lui de utilizator era 'thesyndicater03'. Era interesat de Zenith. O voia cu tot dinadinsul.”

„De ce?”

„Pentru că a evadat. A lăsat-o în urmă pe L... Lyla.”

El nu ştia asta, dar avea sens. Ambele fete fuseseră luate împreună, aşa că deveniseră prietene. Iar Zenith fugise când era copil, lăsându-şi micuţa lună în urmă.

„Omul a pedepsit-o pe Lyla pentru asta?” a întrebat el, întrebându-se dacă avea nevoie să adauge încă un motiv pe lista sa pentru a-l ucide pe om.

„Nu ştiu. Dar a ţinut-o cu el o vreme înainte să o trimită afară.”

Hector se dovedea util până la urmă. Poate că-l va lăsa să trăiască încă o zi.

A păşit în spatele celui de-al doilea bărbat, cel care tăcuse, cel care, de asemenea, îi provocase daune mai mici, şi i-a rupt gâtul cât ai clipi din ochi.

Hector a strigat şocat. „Te rog, nu, o să-ţi spun tot restul. Lasă-mă să plec.”

Omul din Umbră a ieşit, încuind camera, în timp ce strigătele au urmat. Gândindu-se la noile informaţii, s-a întors la hotel, urcând scara şi sărind în cameră pe picioare liniştite. Ochii lui s-au îndreptat spre ea, pentru a o vedea acaparându-i perna şi

sforăind încet, înfăşurată în pătură ca un burrito, şi ceva în piept i s-a dezlegat văzând-o aşa.

Se îndreptă spre baie pentru a face un duş rapid şi a se spăla de noapte, înainte de a se întoarce în cameră şi a înconjura patul pe partea lui. El a alunecat încet înăuntru, ajustând-o astfel încât să nu o trezească, iar ea s-a aşezat pe el, lipindu-se de pieptul lui, cu capul pe braţul lui, buzele întredeschise, ochii mişcându-se în spatele pleoapelor închise în timp ce visa la ceva.

Apăsând un sărut moale pe gura ei delicioasă, el a sperat că ea visa la ceva frumos în timp ce el o privea, minunându- se de femeia care devenise. De-a lungul vieţii sale văzuse oameni devenind monştri, în special oameni care avuseseră copilării traumatice cărora le era greu să rupă lanţurile. Şi, deşi el o ajutase, ea fusese cea care sfidase mereu lanţurile, chiar şi legată de ele. Ea a fost cea care a fugit în întuneric şi şi-a salvat copilul. Ea a fost cea care a îndurat pedeapsa şi şi-a ţinut capul sus. Ea a fost cea care a trăit zi după zi doar pentru a putea afla mai multe despre fiul ei.

Îndepărtându-şi părul aprins de pe faţă, el se întreba de unde avea curajul să meargă mai departe fără să lase lumea să o păteze, fără să-i stingă lumina, fără să-i ia capacitatea de a iubi fără încetare. Şi-a înfruntat traumele împreună cu el şi l-a lăsat să-şi facă o altă amintire pentru ea. L-a văzut aşa cum era şi l-a privit în continuare cu inima în ochi. S-a îndoit de sine în fiecare zi şi a continuat să meargă mai departe.

Nu ştia dacă strânsoarea din piept era ceea ce ea numea iubire, dar ştia că dacă ar fi existat o realitate alternativă în care ar fi putut simţi la fel ca oamenii normali, ar fi iubit-o. Motivul lui principal acum era să nu o lase niciodată să tânjească după acea versiune alternativă a lui.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci şi patru
LYLA

CEVA ERA DIFERIT.

Lyla nu ştia ce era sau de ce simţea că ceva se schimbase. Dar în momentul în care s-a trezit şi a început să părăsească patul, benzile de fier înfăşurate în jurul mijlocului ei s-au strâns, ţinând-o aproape.

„Dainn?” Vocea ei era moale, răguşită de somn, iar braţele lui se flexau pe stomacul ei. Ea şi-a pus mâinile pe ele, marcând antebraţul musculos cu unghiile, calmând uşor orice l-ar fi deranjat.

„Aveam nouă ani prima dată când au venit după mine.”

Respiraţia i s-a întretăiat. Trecutul lui. Se gândea la trecutul lui, îl împărtăşea cu ea. În sfârşit.

Ea a început să se întoarcă, dar el a ţinut-o pe loc, cu spatele la pieptul lui, cuvintele lui trecând peste capul ei.

„Până atunci”, a continuat el liniştit, „ştiam deja că nu sunt ca ceilalţi băieţi din cămin. Căminul Morning Star avea

atât de mulţi dintre ei, iar eu nu eram ca niciunul dintre ei.”

Cuvintele au pătruns în mintea ei somnoroasă, înlăturând ceaţa. S-a uitat la fereastra deschisă, lumina dimineţii trăgând cu

ochiul pe sub draperii, lăsând încăperea în mare parte în întuneric, exact acolo unde el îşi găsea confortul.

„Cum ai fost?”, a întrebat ea, cu vocea la fel de scăzută pentru a nu rupe momentul.

„Off.” Un cuvânt, o pauză lungă. „Am fost oprit. Nu simţeam ceea ce simţeau ei, nu vedeam lucrurile aşa cum le vedeau ei, nu percepeam lumea aşa cum o făceau alţii. Chiar şi la o vârstă fragedă, viziunea mea asupra lumii era distorsionată. Eram egoist şi uşor de înfuriat, iar dacă cineva mă provoca, nu simţeam nicio remuşcare în a-l face să plătească.”

Doamne, felul în care vorbea despre el când era copil a făcut-o să tremure în tot corpul. A încercat să-şi amintească cum era ea la vârsta aceea – speriată, pierdută, confuză. Obişnuia să plângă tot timpul, atât de mult încât îndrumătorii nu o mai pedepseau pentru asta pentru că nu făceau decât să o facă să plângă şi mai mult. Simţea prea multe, şi era un contrast atât de mare cu ceea ce fusese el.

Cine era încă.

Doar că amândoi se pricepeau mai bine să ascundă asta de lume.

A aşteptat în tăcere, lăsându-l să continue în ritmul său, fără să-l împingă dincolo de ceea ce se simţea confortabil să împărtăşească.

„Au venit după mine, când aveam nouă ani”, a reluat el din gândul anterior. „Doar că nu ştiau ce fel de
copil am fost. Ochii mei au fost mereu aşa, iar ei mi-au spus „copil demon”, crezând că mă vor răni. Eu doar am zâmbit.”

La naiba. Asta îi făcu mâinile să şovăie pentru o secundă înainte de a-şi relua mângâierea antebraţelor lui.

„Am zâmbit în timp ce le smulgeam”, a continuat el. Ridicându-şi uşor mâinile pentru a putea vedea cicatricile arsurilor de pe

spate. „Nu ştiam cum să mă joc cu focul pe atunci şi am primit astea.”

Ea a urmărit cicatricile, nu prea proeminente, dar suficient de prezente, iar el şi-a întors încheietura, prinzându-i degetele, împletindu-le. „Ce s-a întâmplat atunci?”

I-a strâns mâinile cu posesivitate înainte de a-i lăsa mâinile libere, lăsând-o să-l mângâie şi să-l liniştească din nou.

„Am devenit un copil demon în adevăratul sens al cuvântului”, a continuat el, cuvintele lui căzând pe capul ei. „Am ucis pe oricine se apropia de mine fără nicio remuşcare. Adulţii nu ştiau cum să se descurce cu mine. Aşa că au adus pe cineva care nu era ca ei.”

Respiraţia i se îngreuna în timp ce aştepta ca el să iasă. „O fată, cu un an mai tânără decât mine.”

Fuck. Monştrii. Fiecare dintre ei.

Degetele ei s-au strâns pe antebraţele lui, dar ea a rămas tăcută, lăsând furia să-i infuzeze corpul. Trăise suficient în lumea asta încât să ştie unde se va ajunge.

„Era un lucru mic, atât de neajutorat”, îşi aminteşte el. „Nu o puteam ucide. Aşa că au început să o folosească ca pârghie pentru a mă face... să fac lucruri.”

L-a strâns de braţe, corpul ei tremurându-i, imaginându-şi băiatul puternic care fusese chiar şi când era copil fiind controlat de acei monştri, făcând lucruri pe care nu voia să le facă pentru că nu voia să omoare o fată neajutorată.

„Ce s-a întâmplat atunci?” Vocea i s-a frânt, tremurul din corpul ei se auzea în tonul ei.

„M-au folosit timp de doi ani”, îi spuse el fără menajamente, iar ea închise ochii. Nu el. Nu şi el. Totuşi, faptul că ştia că trecuse prin aceleaşi lucruri ca şi ea o făcea să se simtă mai văzută, mai

legată de el. Şi ştiind asta, văzând cât de puternic devenise, îi dădea speranţă pentru ea însăşi, că poate ar putea să rupă lanţurile trecutului ei şi să găsească putere şi pentru ea.

„Era singura fată care locuia în casa băieţilor, şi asta doar pentru că se tot foloseau de ea ca să mă controleze. Şi ea a văzut asta. Ştia că sunt un ucigaş şi mă tot implora să o ucid când durerea devenea prea mare. Dar eu nu omor copii, nici acum, nici atunci."

A aşteptat, inima ei devenind mai grea cu fiecare cuvânt.

„Aşa că, într-o noapte, când nimeni nu se uita, s-a sinucis."

Respiraţia îi era întretăiată, ochii i se strângeau, durerea pentru un suflet pierdut se simţea în aer. „Care era numele ei?"

I-a simţit ridicarea din umeri. „Nu ştiu. I-au spus 5057. Bănuiesc că oriunde ar fi fost înainte nu le dădeau fetelor nume cum ne-au dat nouă."

Asta a fost trist, al naibii de trist.

Cufundată în poveste, ea se mişcă, încercând să se întoarcă, şi de data asta, el o lăsă. Ea s-a aşezat cu fata la el, văzându-i acei ochi nepotrivit care făcuseră din el un copil demon pentru monştri. El era mai mult. Era diavolul şi era al ei.

Ea şi-a pus mâna pe maxilarul lui, frecându-i tunsorile cu degetul mare, ochii lor blocându-se. „Atunci?"

„Apoi", a spus el, vocea lui fiind un glas scăzut care s-a rostogolit peste ea, braţele lui în jurul taliei ei. „M-au lăsat să plec."

Ea a clipit, surprinsă. „Ce?"

„M-au lăsat să plec", a repetat el. „Ştiau că, odată cu plecarea ei, nu mă mai puteau controla, iar eu aveam deja doisprezece ani, îmbătrânisem, devenisem mai periculos. Aşa că au decis că era mai bine să mă lase să plec decât să mă păstreze şi să rişte totul."

Ea a tras aer în piept. „Unde te-ai dus?” „Nicăieri, peste tot.” Degetele lui i-au urmărit spatele gol
sub tricoul său. „M-au lăsat pe străzi şi am rămas acolo o vreme, furând ce aveam nevoie. Am ocupat o şcoală o vreme, pretinzând că sunt unul dintre elevii lor, folosindu-le resursele. Şcoala era un fel de şcoală specializată şi aveau un curs de arte marţiale pe care îl dădeau copiilor după orele de curs. Asta m-a interesat, aşa că am intrat şi eu acolo. Apoi am ocupat una dintre casele goale din cartierul bogat atunci când proprietarii erau plecaţi undeva.”

I se părea sălbatic şi absolut terifiant. Să fii atât de tânără şi să fii în lume. „Şi nimeni nu bănuia
ceva?”, a întrebat ea, în acelaşi timp uimită şi speriată la gândul că el a trecut prin toate astea.

I-a văzut buzele mişcându-se, una dintre mâinile lui ajungând la maxilarul ei, cu degetul mare peste buzele ei. „Doar pentru că sunt real cu tine nu înseamnă că sunt aşa cu toată lumea, mică flamma”, i-a spus el aproape afectuos. „Eu păcălesc oamenii. E a doua natură pentru mine. Chiar şi atunci, ştiam exact ce să falsific pentru a-i fermeca pe toţi să mă creadă, iar ei mâncau din mâinile mele. Băieţii voiau să se împrietenească cu mine, iar eu mă foloseam de ei. Fetele voiau să mi-o tragă, iar eu le foloseam.”

Oh, pericolul lui.

Se întreba cum ar fi fost, într-o altă realitate, dacă ar fi fost în acea şcoală cu el. S-ar fi uitat la ea pentru a doua oară? Ar fi manipulat-o să creadă că o place când el voia altceva de la bun început? O manipula el acum?

Cu cât ea se uita mai mult la el, cu atât buzele lui se curbau într-un zâmbet, cu atât strânsoarea lui pe maxilarul ei devenea mai puternică. „Alte gânduri?”

„Dacă aş fi fost o fată acolo”, şi-a formulat ea întrebarea, dar

apoi a lăsat-o baltă, nedorind să ştie.

A rostogolit-o sub corpul lui, gura lui fiind la câţiva centimetri de a ei. „Dacă ai fi fost acolo, ţi-aş fi tras-o. Apoi, te-aş fi urmărit şi te-aş fi făcut a mea. Nu există realitate în care noi doi să nu ajungem exact unde suntem acum. Niciuna.”

Inspirând adânc, ea şi-a lăsat muşchii încordaţi să se relaxeze în timp ce el o săruta, limba lui revendicându-i gura, mâinile lui revendicându-i corpul, respiraţia lui revendicându-i bătăile inimii.

„Şi dacă nu aş fi vrut să fiu a ta?” îl provocase ea, pentru că, Doamne, îi plăcea când ochii lui clipeau în felul în care clipeau.

„Să nu mergem acolo, Lyla.”

Avertismentul moale al cuvintelor lui a făcut ceva pentru ea. Nasul lui a atins-o pe al ei, strânsoarea lui pe maxilarul ei fiind fermă.

Ea ştia la ce se referea el. Ar fi avut-o, cu sau fără şiretlic, cu sau fără consimţământul ei iniţial de a fi a lui. Dintr-un motiv ciudat, gândul la asta nu o umplea de groază aşa cum ar fi trebuit. Nu. Nu se simţise niciodată mai dorită, mai dorită, mai puternică ca atunci când el îi spusese asta. Şi nu ştia dacă spunea asta doar ca să o manipuleze sau pentru că o credea cu adevărat, dar având în vedere ultimii şase ani pe care îi petrecuse făcând exact asta, nu prea avea motive să se îndoiască de el.

El a sărutat-o câteva minute, ca şi cum şi-ar fi cimentat cuvintele, înainte de a se întinde din nou pe o parte, de data aceasta uitându-se în sus la tavan, cu un braţ în spatele capului, celălalt în jurul ei. Ea se ghemuise lângă el, aşteptându-l să reînceapă povestea, bucurându-se de felul în care mâna lui îi străbătea tot fundul înainte ca degetele lui să înceapă să îi mângâie coloana vertebrală.

„Nu am uitat niciodată ce a făcut Sindicatul”, a început el din nou. „Au făcut o greşeală imensă când m-au lăsat să plec.

Expunându-mă la lumea exterioară, m-au făcut să-mi dau seama

cât de multă putere aveam şi cât de multă puteam avea. În casă, eram limitat în ceea ce puteam face. Afară? Posibilităţile erau nelimitate”.

Trebuie să fi fost pentru el. Băiatul periculos care fusese avea să devină un bărbat şi mai periculos.

Vocea lui nu s-a clătinat. „Nu aveam niciun plan la început. Dar am vrut să-i fac să plătească pentru ceea ce mi-au făcut mie şi pentru ceea ce le făceau unora dintre copiii din acea casă.”

Ea era sută la sută de acord cu asta. „Ce ai făcut?”

El i-a aruncat o privire. „M-am întors după câţiva ani, după ce am ştiut că nu mă vor aştepta. În fiecare an, toţi copiii erau duşi la o altă locaţie pentru inspecţie, în timp ce adulţii rămâneau în spate.”

„Ai fost în ziua aia”, a descifrat ea, ştiind că el ar fi vrut ca copiii să nu-i stea în cale. „Ce-ai făcut?”

„Am dat foc la tot”, a declarat el. „Fiecare centimetru din acel pământ, fiecare cărămidă din acea casă, i-am dat foc. Şi am stat afară, bucurându-mă de flăcări în timp ce îi luau pe toţi cei care fuseseră înăuntru. În viaţă.”

A tresărit uşor la imaginile vii pe care le putea vedea în mintea ei, dar nu a simţit nicio compasiune pentru cei care arseseră. Meritaseră să ardă în iadul pe care îl creaseră.

„Atunci a venit Sindicatul la tine?” Ea a pus cap la cap piesele din ceea ce el îi spusese. „Şi ai lucrat pentru ei o vreme. Dar de ce să te duci după ei după aceea, când deja i-ai distrus pe cei care ţi-au făcut rău? Nu înţeleg.”

El a tăcut un minut lung, uitându-se pur şi simplu în sus, degetele lui mişcându-se leneş pe şira spinării ei. Aproape că a crezut că nu-i va răspunde când a vorbit din nou.

„Am început să culeg informaţii din cadrul organizaţiei. Am ajuns să aflu câte operaţiuni aveau în câte locaţii, despre diferitele meserii pe care le practicau, despre oamenii puternici din exterior care erau implicaţi într-un fel sau altul. Am luat toate informaţiile şi am continuat să le păstrez. Până la urmă, cunoaşterea este putere.”

În regulă. Asta tot nu răspundea la întrebarea ei.

„În ultimul meu an de lucru pentru ei am înţeles structura organizaţiei. Este ca o piramidă, cu manipulatorii la bază, managerii lor deasupra lor, apoi şefii lor şi, în final, liderii Sindicatului în persoană. Nimeni de la nivelurile inferioare nu cunoaşte pe nimeni de mai sus în afară de propriul lor contact. Aşa a funcţionat organizaţia timp de decenii şi a păstrat totul secret.”

Lyla a rămas nemişcată, împletindu-şi picioarele cu ale lui pentru a-i da de înţeles că era acolo fără a-i întrerupe fluxul.

„Sunt – sau au fost – cinci lideri. Sindicaliştii.” „Aşa îşi spun ei?”

Un chicotit întunecat îl părăsi. „Pe nas, nu-i aşa?”

Aşa era. Dar oamenii de genul ăsta, atât de sus în organizaţie, trebuiau să fie plini de aroganţă, aşa că nu a fost surprinsă.

„Cum adică au fost cinci lideri?”

„Patru dintre ei sunt morţi”, s-a întors să se uite la ea. „Acum a mai rămas doar unul.”

Inima ei a început să tresară la auzul cuvintelor lui, la aluzie. În niciun caz. S-a ridicat pe cot, uitându-se la el în şoc. „Vrei să spui că dacă el este înlăturat, organizaţia se poate... sfârşi?”

„E mai complicat de atât”, a explicat el, cu ochii pe ea. „Dacă el este înlăturat, altcineva se va ridica şi va umple golul. Iar o organizaţie ca aceasta, care există de peste cinci decenii, nu poate fi doborâtă dintr-o singură lovitură.”

„Dar aţi lucrat la el timp de aproape două decenii, nu-i aşa?”

„Am făcut-o.”

De ce totuşi? Ea nu înţelegea asta. Nu era din cauza vreunui fel de busolă morală pe care el o avea – ea ştia că moralitatea lui era la fel de bună ca şi nulă când venea vorba de oricine altcineva în afară de ea. Nici măcar de copii nu era ataşat, ci mai degrabă neputinţa lor îl făcea să se implice. Dar un om ca el, obsedat de distrugerea organizaţiei, trebuia să aibă un motiv.

Ea nu şi-a exprimat gândurile, aşteptând răbdătoare ca el să elaboreze.

Fălcile îi tremurau.

„În ultimul an în care am fost acolo, printre datele pe care le strânsesem, am găsit propriul meu dosar.”

Oh.

Oh.

„Am fost împerecheat cu o minoră de către un bărbat în vârstă de treizeci de ani”, a declarat el cu subiect şi predicat. „Ea s-a

sinucis după ce m-a născut, iar eu am fost dus la azil. Seniorul meu...”

Ea şi-a ţinut respiraţia.

„-era sindicat la acea vreme.”

Fără cuvinte.

Ea a rămas uimită, fără cuvinte.

La tăcerea ei şocată, un alt chicotit întunecat l-a părăsit. „Sunt prinţul acestui iad în toate sensurile. Se potriveşte, nu-i aşa?”

Nu putea să spună un cuvânt. Nu ştia ce cuvânt să spună. Aşa că şi-a lăsat capul pe pieptul lui, inima ei zvâcnind în timp ce a lui bătea într-un ritm constant, bucăţi din acest om punându-se la locul lor.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci şi cincil ve

LYLA

Soarele apunea pe cer în timp ce ei mergeau pe strada oraşului. În puloverul ei verde, blugi de culoare marină şi adidaşi albi, cu părul roşu aprins căzându-i pe jumătatea superioară a spatelui, ea mergea ascunsă sub braţul celui mai letal bărbat pe care îl cunoştea. El era îmbrăcat în blugi negri şi pulover negru, cu mâinile în mănuşile pe care le purta întotdeauna afară, cu faţa expusă vântului rece.

Iar asta în sine îi dădea de înţeles exact ce aveau de gând să facă.

Se spunea că ai văzut doar faţa Omului din Umbră chiar înainte să mori şi, cu excepţia ei, se îndoia că era fals. Şi din moment ce aveau de gând să-l vadă pe chelios, ştia că timpul lui se terminase.

Încă procesând tot ce învăţase despre el în dimineaţa aceea, Lyla privi oraşul în timp ce treceau. Gladestone era surprinzător de aglomerat, cu oameni care mergeau pe trotuarele, maşinile claxonând în trafic, vânzătorii ambulanţi care vindeau lucruri pe margini. Era zgomotos şi populat şi ea nu înţelegea cum un oraş ca acesta nu avea nicio idee despre ce se întâmpla în interiorul

său. Sau poate că o făcea. Poate că toţi ştiau şi nimănui nu-i păsa.

Dainn îi îndrumă spre stânga, pe o stradă mai îngustă care dădea într-o zonă mai liniştită, mai industrială. Încă mai erau oameni care mişunau, muncitori care intrau şi ieşeau din fabrici, unii dintre ei oprindu-se să o privească o dată înainte de a se uita la bărbatul de lângă ea şi de a se îndepărta rapid. Asta nu o surprindea deloc. Chiar şi fără umbre şi întuneric, era ceva inerent periculos la el, ceva care îi avertiza pe ceilalţi să nu se uite prea aproape înainte să nu se mai poată uita deloc.

Ea şi-a strâns braţul în jurul taliei lui, aruncându-i o privire în timp ce ei continuau să se mişte. „De ce nu am luat maşina?”

Ochii lui erau vigilenţi, chiar dacă părea relaxat, observând totul şi pe toată lumea. „Ar fi fost prea vizibil.”

„Şi noi nu suntem remarcabili?” râse ea, clătinând din cap la idee. Poate că el nu era, dar ea atrăgea atenţia şi amândoi ştiau asta.

„Oh, dar suntem doar doi îndrăgostiţi ieşiţi la o plimbare”, a informat-o el, cu buzele mişcându-i-se.

Îi plăcea de el aşa. Nu ştia dacă era vorba de faptul că îi împărtăşise atât de mult din el sau de faptul că îi plăcea cu adevărat să se răzbune sau poate de amândouă, dar se simţea mai uşor cu ea şi era cu siguranţă mai mânuitor decât fusese până atunci. Mâinile lui îşi stabiliseră reşedinţa pe o parte sau alta a corpului ei pe tot parcursul zilei şi se simţea mai nou, felul în care o atingea acum fără intenţii sexuale. Se simţea... aproape domestic, dacă putea fi folosit vreodată acest cuvânt.

Făcând un viraj spre stânga, spre o parte mult mai izolată a zonei industriale, Lyla a privit în jur în timp ce orice semn de locuire dispărea.

„De ce nu sunt oameni aici?”

Cu privirea în continuare asupra zonei, el a răspuns. „Pentru că acest întreg bloc este deţinut de un industriaş mort. Industriile sale se prăfuiesc, ca să zic aşa, iar această zonă era locul principal pentru afacerile sale. Acum, oamenii de rând o folosesc uneori.”

Nu era un ticălos, aşa că nu înţelegea de ce o folosea. Dar şi-a păstrat gândul pentru ea în timp ce se îndreptau spre una dintre fabricile de la capătul aleii. Soarele era aproape de apus, cerul era de un purpuriu întunecat, iar în blocul fantomă abandonat, ea a simţit că tremură. Braţul lui s-a strâns imediat în jurul ei, iar greutatea de pe pieptul ei a slăbit suficient cât să poată respira. Nimeni nu va ajunge la ea, nu cu el acolo.

Voia ca într-o zi să fie capabilă să se protejeze, voia să înveţe autoapărare, dar atât Dainn, cât şi Dr. Manson aveau dreptate când spuneau că are nevoie de mai mult timp.

„Ai tot timpul din lume, Lyla. Vindecă-te mai întâi.

Trebuia să-şi vindece mintea suficient cât să nu îngheţe înainte de a putea lupta, iar ea era departe de asta. Dar Dainn îi promisese că îi va găsi antrenorul perfect, de mărimea ei, când va fi pregătită, şi ea avea încredere în asta. Îi obţinuse ajutor psihologic atunci când avusese nevoie de el, fără ca măcar să ştie. Îi va obţine şi ajutor fizic când va fi pregătită. O întrebase de ce nu ar fi antrenat-o el însuşi, din moment ce era atât de versat în arte marţiale, iar el îi aruncase o privire înfierbântată, spunându-i exact de ce pentru următoarea oră.

Scuturându-şi gândurile, a observat absenţa vântului chiar înainte să intre în vechea fabrică. Neştiind încotro se îndreptau, nici măcar nu putea să vadă bine în lumina puţină dinăuntru, dar

i-a urmat exemplul în timp ce el se răsucea şi se întorcea pe la colţuri, ajungând în cele din urmă să se oprească într-un coridor foarte întunecat.

El şi-a scos braţul din jurul ei şi s-a întors într-o parte, ţinându-i maxilarul în mână, ochii lui nepotriviţi fixaţi pe ea în întuneric. „Fii pregătită.”

Inspirând adânc, pregătindu-şi mintea să vadă monstrul care o distrusese, a dat din cap.

Fără un cuvânt, el a deschis o uşă pe care ea nici măcar nu o văzuse şi a intrat. Ea şi-a întors gâtul, făcând un pas peste prag, şi a îngheţat.

Întregul ei corp s-a blocat în loc. Nu din cauza bărbatului atârnat de braţele lui. Nu. Era din cauza camerei.

Camera.

Acelaşi pat mic în colţ. Aceiaşi

pereţi murdari care îl înconjoară.

Acelaşi tavan crăpat şi murdar.

Era camera morţii ei.

Şi el o adusese aici.

De ce?

I-a simţit buzele la ureche, chiar dacă nu-l putea vedea în lumina slabă.

„Simte, Flamma”, a şoptit el, vocea lui seducătoare în faţa tulburării ei. „Simte tot ce simţi. Nu-l băga sub covor, nu-l da la o parte. Ce simţi?”

Furie.

Dure
re.

Umilire.

Frică.

Atât de mult.

„E chiar acolo”, a mângâiat vocea morţii. „Şi nu te poate atinge. Aşa că simte şi fă ceea ce trebuie ca să iei înapoi ceea ce ţi-a luat.”

Simţea atât de multe, mâinile i se strângeau la mâini, corpul îi tremura de forţa cu care o lovea totul. Ochii ei se plimbau prin cameră, amintirile inundându-i mintea – ea pe pat, murind încet, bucată cu bucată, ea în baia murdară, tăindu-şi părul, o şuviţă la un moment dat, a ei stând într-un colţ, cu braţele în jurul genunchilor, luptându-se să respire o dată la un moment dat. Ei o împinseseră la asta, o împinseseră în gaura neagră căreia îi rezistase toată viaţa, şi la naiba dacă asta nu o făcea al naibii de furioasă.

Un zgomot pe care nici măcar nu-l recunoscu îi părăsi pieptul, iar spânzuratul se mişcă.

Lyla tremura, înrădăcinată pe loc, urmărind cum capul lui se clatină şi ochii lui cercetează încăperea, oprindu-se asupra unuia dintre amicii lui mort pe un scaun, înainte de a ajunge brusc la locul în care se afla ea.

Bărbatul chel a rânjit cu gura plină de sânge. „O privelişte plăcută ochilor. Doar amintirea păsăricii tale mă excită.”

Dezgustul, atât de profund, a cuprins-o. Şi-ar fi dorit să nu-şi mai amintească nimic, şi-ar fi dorit să nu-şi mai amintească despre ce vorbea el, cum îi fusese degradat corpul şi cum măruntaiele îi strigaseră să se dea jos de pe ea. Dar îşi amintea, fiecare împingere, de fiecare dată.

„Vei muri”, i-a spus ea, cu vocea tremurându-i din cauza furiei.

Bărbatul chel îşi plimbă privirea prin cameră, incapabil să- l găsească pe bărbatul de care îi era frică. „Deci acum eşti târfa

lui. Nu-l condamn. Ai avut cea mai uimitoare păsărică de violat, şi oh, am fost în multe.”

O provoca pe ea şi, probabil, şi pe Omul din Umbră despre care ştia că se află prin preajmă, ea ştia asta. Şi totuşi cuvintele lui continuau
lovind ca gloanţele.

„Ia înapoi ce ţi-a luat”. Putere.

El îi luase puterea, o decolorase din sufletul ei până când ea devenise o carapace, iar ea avea de gând să i-o ia lui.

Aşa că a făcut un pas în cameră, duhoarea făcându-i poftă de vomă. A mai respirat adânc, concentrându-se pe menţinerea coloanei vertebrale drepte şi nu pe miros.

„Credeai că eşti bărbat?” râse ea, înclinându-şi capul într- o parte, imitând modul în care îl văzuse pe Dainn vorbind cu alţi oameni atunci când avea avantajul. „Oh, „păsărica” mea a fost futută şi îmi pare rău să-ţi spun, nici măcar nu ai zgâriat suprafaţa.” L-a examinat din cap până în picioare şi a scuturat din cap. „Nici măcar jumătate din suprafaţă.”

Întorsătura urâtă de pe faţa lui i-a spus că a atins un punct sensibil, iar impulsul de putere pe care i l-a trimis prin corp a ameţit-o. Continuând, a săpat mai adânc. „Rahat fără valoare, n-ai putut nici măcar să înfrângi o femeie pe care ai ţinut-o captivă luni de zile. Tu nu eşti un bărbat. Eşti un porc fără coloană vertebrală deghizat în bărbat.”

Oh, asta l-a lovit. Din nu ştiu ce motiv, avea o slăbiciune legată de masculinitatea sa superioară.

Lyla a chicotit. „Ce? Mami nu te-a iubit ca băiat?
Ţi-a spus şi ţie că nu valorezi nimic?”

„Taci din gură”, a întrerupt el, cu vocea înfuriată.

Lyla putea simţi chemarea cruzimii, puterea pe care o avea, atât de tentantă. Se simţea răsucindu-se şi devenind ceva urât pentru a se potrivi cu el, pentru a-l depăşi. Dar nu ar fi fost ea. Ea nu era crudă, iar lunile pe care le petrecuse vindecându-se şi regăsindu-se pe sine, nu ştia dacă coborârea în această gaură întunecată le-ar fi anulat. Cruzimea tăia întotdeauna mâna care lovea lama.

Era prea preţios pentru a risca.

Dar îşi dorea răzbunare. Voia să îl vadă rănit.

Până acum, Omul Umbrelor fusese absent, lăsând-o să facă tot ce voia, dându-i libertatea de a-şi lua puterea.

Şi îl iubea pentru asta. Îl iubea pentru că îi dăduse un cămin, un loc de care să aparţină, un spaţiu în care să fie. Şi l-a iubit pentru că a adus-o în locul coşmarurilor ei, pentru că a căutat să se răzbune în numele ei şi a spânzurat monştrii, făcând-o să realizeze că totul nu mai avea nicio putere asupra ei. Ea crescuse, evoluase, iar fata îngrozită şi obosită care fusese nu mai exista în acest iad. Femeia care era acum, femeia care voia să fie, nu voia să fie crudă.

Mirosul de benzină umplea încet camera.

Lyla s-a uitat în jur, încercând să vadă de unde vine, dar nu a văzut nimic.

Aşa că a făcut un pas înapoi spre prag. „Mi-e milă de tine”, i-a spus ea cheliosului. „Mi-e milă că nu ai cunoscut niciodată iubirea. Şi mi-e milă pentru că vei muri dureros de singur, ştiind că nu ai fost iubit niciodată.”

Expresia lui s-a acrit. „Crezi că te iubeşte?” a scuipat el. „Se foloseşte de tine din cauza a ceea ce eşti, din cauza locului de unde vii. Ţi-a spus despre asta?”

Ea a rămas nemişcată, cu respiraţia blocată în piept.

Bărbatul chel a râs. „Ţi-a spus despre fratele tău? Omul care te caută de aproape douăzeci de ani?”

Lyla a îngheţat.

Despre ce naiba vorbea?

Minţea. Trebuia să mintă. Ea nu avea un frate. Ea nu avea familie. Nu avea cum.

Înainte ca bărbatul chel să mai poată spune un cuvânt, ea a simţit prezenţa în spatele ei.

„Mai ai încredere în mine?”

A închis ochii la auzul cuvintelor, cuvinte familiare, şi şi-a amintit că în urmă cu şase ani îi încredinţase copilul acestui bărbat şi că avea încredere în el şi acum. Fusese cu el suficient de mult timp ca să ştie că era motivat de binele ei.

„Da”, a şoptit ea.

„Bună fată.” A simţit un sărut uşor pe partea laterală a gâtului.

„Am... am un frate?” a întrebat ea, incapabilă să se abţină ea însăşi.

Ea a simţit o clipă de pauză. „Da.”

Genunchii îi tremurau şi simţea cum corpul ei se prăbuşeşte, braţul lui puternic trecând în jurul taliei ei pentru a o susţine. „Am aşteptat să fii pregătită. Nu puteai întâlni pe nimeni aşa

cum erai.”

Se concentră, ţinându-se de braţul lui, creierul ei procesând totul. Avea un frate, unul care o căuta de vreo douăzeci de ani, ceea ce însemna că era mai în vârstă decât ea.

Avea un frate mai mare.

Nu cunoştea emoţiile din interiorul ei, nu ştia ce se întâmpla în corpul ei pe măsură ce se simţea. Era conştientă de faptul că bărbatul chel spunea ceva şi de prezenţa tăcută dar solidă din spatele ei, dar nimic mai mult.

Avea un frate mai mare.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, unghiile i se înfigeau în antebraţele bărbatului de care se ţinea, respiraţia îi era grea. Avea încredere în el, dar era supărată, supărată pentru că el ştia despre asta şi nu-i spusese, supărată pentru că ea continuase atât de mult timp crezând că nu are pe nimeni. O parte, una mai raţională, era de acord cu el, că nu fusese pregătită mental şi emoţional pentru o veste ca aceea. Dar tot era supărată.

S-a concentrat asupra furiei, direcţionând-o în exterior, şi s-a îndreptat din locul în care se sprijinea de el.

Fără un cuvânt, ea l-a simţit îndepărtându-se într-o parte. L-a privit cum a luat o canistră şi a intrat în cea rază de lumină care pătrundea prin fereastra înaltă, faţa îi era expusă.

Ochii cheliosului se măriră. „Blackthorne.”

Deci, îl recunoscuse pe Dainn.

„Să fiu al naibii”, râse cheliosul, cu un sunet isteric. „Afurisitul de Blackthorne.”

Dainn nu a scos niciun cuvânt, pur şi simplu a deschis recipientul şi l-a răsturnat într-o parte.

Mirosul înţepător de benzină a umplut încăperea în timp ce

lichidul se împrăştia pe podea, Dainn îndepărtându-se nepăsător de raza sa de acţiune.

Bărbatul chel a început să se zbată. „Lasă-mă să plec. Îţi voi fi de folos, Blackthorne. Te pot ajuta să obţii informaţii. Te rog. Lasă-mă să plec.”

Pledoaria, care amintea atât de mult de propria ei implorare pentru milă, îi lăsase un gust amar în gură. Rămase pe loc în timp ce benzina se împrăştia pe podea chiar sub el şi prietenul lui mort, privindu-l pe Dainn cum se dădea înapoi până când era chiar lângă ea. În linişte, fără să-şi ia ochii de la scenă, el a scos-o din cameră. Ceva rece, metalic i-a atins palma.

Lyla s-a uitat în jos, văzând o brichetă. Bricheta lui.

El îi dăduse focul său.

Cu emoţiile în piept, s-a concentrat asupra monstrului care implora în ea, canalizându-şi frica, durerea şi furia către o singură sursă, şi a deschis bricheta.

Vederea flăcării l-a făcut pe chelios să plângă jalnic, iar ea a simţit din nou o descărcare de putere. Nu se gândise niciodată că va ucide pe cineva, dar dacă exista o persoană care merita să ardă în iad, aceea era acest om.

Fără nicio urmă de îndoială, amintindu-şi nu doar ce îi făcuse ei, ci şi ce le făcuse atâtor alţii ca ea, a aruncat bricheta în cameră.

În timp ce flăcările începeau să se extindă, iar ţipetele umpleau aerul, Lyla stătea cu diavolul ei şi privea cum unul dintre demonii ei şi unul dintre iadurile ei erau distruse.

OceanofPDF.com

Capitolul 20-S xl

LYLA

Mirosul de carne arsă era putred, aproape suficient pentru a-i face rău.

În timp ce focul ardea camera, căldura devenind din ce în ce mai fierbinte pe pielea ei, Lyla s-a îndepărtat de coridor şi s-a îndreptat spre ieşirea din fabrică, tot ceea ce simţea, tot ceea ce experimentase şi descoperise prăbuşindu-se peste ea.

Avea un frate.

Câţiva paşi în fabrica sumbră.

Avea familie.

Respiraţia i s-a îngreunat.

El nu-i spusese.

Ceva strâns i-a invadat intestinele.

Înainte să-şi dea seama ce face, picioarele îi zburau. A început să alerge, cu toată viteza, departe de foc, departe de iad, departe de bărbat, pulsând doar furie

în capul ei. Nu-i venea să creadă că nu-i spusese, nu-i venea să creadă că nu-i dăduse nici măcar un indiciu că ştia ceva despre

trecutul ei.

În timp ce picioarele ei o conduceau pe podeaua cimentată până la intrarea principală, l-a auzit strigând după ea.

„Lyla.”

Un singur cuvânt, şi picioarele ei s-au clătinat înainte să se redreseze. „Îmi ştii numele adevărat?”

A făcut o pauză, cu ochii atenţi. „Da.”

Dă-l dracului.

A luat-o la fugă cu toată viteza.

Avea nevoie să se îndepărteze de el, avea nevoie de puţin spaţiu înainte de a face ceva ce ar fi regretat, cum ar fi să-i scoată ochii nepotriviţi.

Emoţiile se învârteau într-o tornadă în interiorul ei, a ieşit în bloc, lumina lunii fiind suficientă pentru a-i arăta liniştea stranie. A ezitat, întrebându-se dacă ar trebui să meargă pe drumul pe care veniseră ei sau să o ia la stânga spre o zonă necunoscută. S-a întors să vadă unde era el, doar ca să-l vadă mergând spre ea, cu mâinile în buzunare, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Ura faptul că el se apropia de ea atât de încet, că nu exista nicio urgenţă în urmărirea lui, aşa cum existau în bătăile inimii ei.

Să i-o trag. Gândul se repeta în mintea ei.

A pivotat spre stânga şi a început să alerge cu viteză maximă, cu cadrul ei mai mic, mai rapid, mai agil, ochii ei observând zona. Bloc industrial după bloc a trecut, spaţiul pe care îl avea la dispoziţie pentru a alerga îngustându-se pe măsură ce ultimul bloc pe care l-a traversat se deschidea pe un fel de doc, dar fără nicio barcă, doar un curent de apă care traversa zona de observaţie.

Întorcându-se, a început să alerge paralel cu râul, fără să ştie încotro se îndreaptă, ştiind doar că trebuie să se îndepărteze, în

timp ce drumul cimentat se transforma în pământ mai moale.

După câteva minute de alergare, cu plămânii arzându-i şi gambele ţipând, s-a oprit, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, recuperându-şi respiraţia în timp ce se uita în jur după el.

Era singură.

Renunţase să o mai urmărească? Sau îi dădea spaţiu?

Iar ea era distrusă pentru că ura asta. Se aştepta ca el să fie la colţ, se aştepta ca el să se prăbuşească şi să o ia cu el. Se aşteptase ca el să fie acolo, dar nu era, nu atât cât puteau vedea ochii. Era într-un loc ciudat, singură, şi era întuneric.

Obosită, a mers până la docul de lemn, chiar deasupra râului, şi s-a prăbuşit pe lespezi.

Stătea acolo liniştită, privind peste râu şi spre cealaltă parte, malul mai împădurit decât acesta, şi a început să tremure.

Nu ştia dacă era din cauza adrenalinei de la alergare, a puterii, a consecinţelor primei ei crime sau a descoperirii familiei ei de mult pierdute. Nu ştia ce era, dar pe măsură ce tremurăturile ei se intensificau şi

Ochii ei au început să ardă, se uita fără minte la apă, mintea ei prăbuşindu-se din nou într-un fel de amorţeală care o îngrozea.

Braţele au înconjurat-o, un corp cald în spatele ei, picioarele de fiecare parte a ei, mirosul lui masculin în nasul ei.

„Xander este cu fratele tău.”

Cinci cuvinte.

Cinci cuvinte care i-au răsturnat din nou lumea pe axa ei.

L-a apucat de braţe ca să se ancoreze, pieptul zvâcnindu-i când un zgomot a părăsit-o, arsura copleşindu-i ochii. Fiorii i-au cuprins trupul şi a strigat, plângând în timp ce faptele o loveau una după alta.

Avea un frate.

Copilul ei era cu fratele ei.

Avea o familie.

Copilul ei avea familie.

Sughiţurile ei s-au transformat în sughiţuri şi s-a uitat la apă, cu gâtul arzându-i.

„E un copil deştept”, i-a spus el, iar ea i-a înmuiat cuvintele, lăsându-le să ude părţile însetate şi în aşteptare din ea. „Am angajat o bătrână să aibă grijă de el în primii ani, în timp ce eu îţi urmăream istoria şi de unde ai venit.”

„El... el te cunoaşte?” s-a împiedicat ea de întrebare, nevenindu-i să creadă.

Braţele lui au strâns-o. „Are. Am vorbit cu el, i-am explicat că are o familie la care trebuie să meargă, iar el înţeles. E isteţ. Apoi, l-am plasat într-un orfelinat şi l-am condus pe fratele tău direct la el.”

A înghiţit în sec. „Cum e... fratele... fratele meu?”

A existat o pauză lungă. „El conduce operaţiunile mafiote din Shadow Port. Este hotărât, letal şi nu a încetat să te caute de când i-ai fost luată acum douăzeci şi doi de ani.”

Sinceritatea şi concreteţea cuvintelor lui au făcut-o să închidă ochii pentru a le absorbi. Fratele ei. Şi el era în lumea interlopă. Şi o căutase pe ea.

„Cum îl cheamă?”, a răcnit vocea ei.

„Tristan Caine”, a vorbit bărbatul din spatele ei, cu o voce neutră.

„Şi... care este numele meu?”

O mână i-a întors faţa într-o parte, ochii ei blocându-se cu ai lui în lumina lunii. „Luna.”

Luna. Se simţea ciudat. Nu se simţea ca o Luna.

Ea s-a uitat la el, incapabilă să proceseze totul, incapabilă să

înţeleagă tot ce simţea. „De ce nu mi-ai spus?”

El a rămas tăcut un minut lung, atât de lung încât ea aproape că a crezut că nu-i va răspunde. „La început, nu am ştiut. Când am aflat, începusei să te automutilezi în gânduri şi a trebuit să te ţin în aşteptare pentru răspunsuri.”

„Şi nu ai crezut că dacă mi-ai fi spus că am un frate, că Xander face parte din familie, m-ar fi ajutat să rezist?”

Era ciudat să audă amărăciunea din vocea ei. El a privit-o fix. „Ar fi făcut-o? Dacă ţi-aş fi spus că ai familie şi că copilul e în siguranţă, ai fi rezistat?”

Ea nu ştia. Pe atunci, fusese o altă fată, cu o mentalitate pe care nu o mai pătrundea. Nu ştia cum s-ar fi comportat. Dar asta nu-l scăpa pe el din cârlig.

„Şi după aceea? Când m-ai dus acasă? Tot nu puteai să spui nimic?”

El a suspinat, singura reacţie exterioară la ceea ce se întâmpla în el. „M-ai fi părăsit.”

Ea a clipit. „Ce?”

„Dacă ţi-aş fi spus atunci, m-ai fi părăsit, iar eu nu ştiam dacă te vei mai întoarce. Şi nu puteam risca asta. Dr. Manson m-a sfătuit, de asemenea, să nu-ţi pun prea multe pe cap.”

Şi-a întors gâtul, incapabilă să-şi ţină ochii pe el, furia venindu-i din nou în minte. „Deci m-ai minţit prin omisiune.”

El nu a spus nimic.

Un râs întunecat a părăsit-o. „Şi ce dacă? Acum că te iubesc, e în regulă ca eu să ştiu? Ăsta a fost planul tău? Să- mi faci inima stupidă să se îndrăgostească de tine în fiecare zi, până când nu am avut de ales decât să fiu cu tine? Astfel încât, chiar dacă aş pleca, aş fi cu tine? Asta a fost?”

Tăcerea lui a spus multe.

Terminând cu el, terminând cu totul, ea s-a împins de la pământ. El a început să se ridice, dar ea şi-a împins palma afară, oprindu-l. „Nu te pot vedea acum. Am nevoie de nişte spaţiu nenorocit. Să nu îndrăzneşti să vii după mine.”

Maxilarul lui s-a încleştat, dar el a rămas pe loc, iar ea a plecat pe acelaşi drum pe care venise, cu mâinile în buzunare, fără să se uite înapoi la el. S-a întors la blocul industrial, a trecut pe lângă fabrica care acum ardea, ochii ei zăbovind asupra flăcărilor şi fumului trecutului ei. Oricine ar fi fost acolo cu luni în urmă, coaja unei fete, cenuşa propriei fiinţe, dispăruse. Se ridicase, renăscuse şi, privind flăcările, putea simţi căldura sărutului lor pe pielea ei. Focul, cândva terifiant, era acum iubitul ei, şi acest foc o purificase, o reseta, o reînviase.

Recunoscând asta, amintindu-şi de puterea pe care şi-o luase înapoi înainte de a-şi ucide torţionarul, trecu pe lângă fabrică şi se îndreptă spre strada principală, amestecându- se în zgomotul şi agitaţia oraşului. Nu ştia dacă a urmărit-o şi, sincer, nu-i păsa. Pur şi simplu mergea şi mergea şi mergea, una cu mulţimea, cu mintea amorţită şi ameţită în acelaşi timp.

Mirosul de ceai a pătruns în ceaţa ei. S-a uitat într-o parte şi a găsit un mic magazin alimentar, în care se simţea mirosul minunat din interior, şi a intrat. Era ciudat. A mers în spatele magazinului, şi-a comandat un ceai de plante şi o prăjitură şi şi-a scos telefonul. Dainn îi dăduse dispozitivul când plecaseră de acasă, învăţând-o cum să îl folosească pentru orice – de la a suna, a plăti pe cineva sau a trimite un mesaj.

Dar, în timp ce se uita la ecran, a deschis bara de căutare, degetele ei ezitând.

Şi apoi a tastat.

„Tristan Caine”.

A găsit câteva rezultate, câteva articole de ziar, câteva imagini. Mâinile tremurându-i, a dat clic pe una dintre fotografii, pentru a se uita în jos la un bărbat arătos, cu ochi albaştri strălucitori. Lyla s-a holbat la fotografie pentru o secundă lungă, incapabilă să înţeleagă dacă trăsăturile lui îi erau familiare sau dacă îl mai văzuse undeva. Derulând la următoarea fotografie, ea a tresărit. Era el cu o brunetă cu ochelari, amândoi uitându-se unul la celălalt, iar subtitlul scria „Se zvoneşte că Tristan Caine şi Morana Vitalio s-au logodit”.

Morana.

Îşi amintea acel nume. Îşi amintea de fata din noaptea aceea din clubul ei, noaptea în care aproape îşi pusese capăt zilelor. El fusese acolo. Fratele ei fusese chiar acolo, iar ea nici măcar nu ştiuse. În schimb, se dusese în camera ei şi luase o supradoză.

Situaţia încurcată îi dăduse peste cap. A pus telefonul jos, trăgând aer în piept scurt, pentru a se calma.

Tristan şi Morana erau împreună şi aveau grijă de Xander. Asta era bine. Asta, cel puţin, era cea mai mare uşurare pe care o simţise în ultima vreme. Ea nu ştia

ce avea de gând să facă, nu ştia cum avea de gând să proceseze nimic, dar era bucuroasă că, din câte îi văzuse, păreau buni, suficient de buni pentru a-i creşte băieţelul.

Chelnerul i-a adus ceai şi produse de patiserie, iar ea le-a privit în gol, neştiind nimic despre lumea exterioară.

Fratele ei, Tristan, o căuta, pe sora pe care o pierduse. Dar ea nu mai era acea fată. Nu mai era Luna şi nu ştia cum să se întâlnească cu el, nu ştia cum să se expună. Dacă nu era la

înălţimea a ceea ce avea el în minte? Dacă ea nu era suficientă? Dacă nu era suficientă? Ar fi el dezamăgit că a petrecut atât de mult timp căutând-o? Ar fi frustrat şi ar încerca să o transforme în altcineva? Şi după tot acest timp, ar fi ea capabilă să aibă încredere în cineva din exterior? Ce ştia ea despre familie? Şi cum rămâne cu Xander? Ce i-ar fi spus? Dacă el era fericit şi liniştit, cum ar fi putut ea să distrugă asta?

În timp ce gândurile de auto-sabotare îi umpleau mintea, a închis ochii şi şi-a prins cravata de păr de încheietura mâinii.

Nu a funcţionat.

Gândurile şi întrebările i se învârteau în cap, înecând-o, iar ea respira pe gură, încercând să se calmeze.

Nu a funcţionat.

Telefonul din mâna ei a vibrat, fiind sunată de un număr necunoscut. Concentrându-se pe respiraţie, a răspuns, rămânând tăcută.

La celălalt capăt al firului era tăcere.

S-a uitat în jos să vadă dacă apelul era încă angajat şi l-a pus din nou la ureche. La celălalt capăt al firului se auzea un chicotit întunecat. Uşor speriată, şi-a muşcat buza.

„Luna Caine”, spuse pe linie vocea gravă, malefică a unui bărbat. „Blestemul existenţei mele timp de douăzeci de ani.”

A apucat telefonul în mână. „Aţi greşit numărul.”

„Nu, fetiţo”, a spus vocea cunoscută. „Am numărul corect. Îţi aminteşti de mine?”

Inima a început să-i bată cu putere, amintiri vechi, foarte vechi invadându-i mintea.

„O fetiţă atât de drăguţă.

Ea a început să tremure.

„Îţi voi ucide iubitul, scumpo”, i-a spus vocea malefică. „Omul din Umbră va muri. Fratele tău va muri. V-am lăsat pe toţi să trăiţi prea mult timp. Şi apoi, când el va fi terminat, te voi lua pentru mine, aşa cum am făcut când erai mai tânără. Îţi aminteşti?”

Bila i-a crescut în stomac, urcându-i pe gât. A înghiţit-o, amintindu-şi că nu mai era acea fetiţă speriată, că era o femeie în toată firea, una care tocmai îşi omorâse unul dintre demoni.

„Număr greşit”, a spus ea, înainte de a închide telefonul. S-a uitat în jurul micului local, observând câţiva oameni care se uitau în direcţia ei, dar incapabilă să distingă dacă era periculos. Erau prea mulţi oameni.

Trebuia să iasă.

A plătit comanda neatinsă, a ieşit în fugă din magazin şi a chemat un taxi, dându-i numele hotelului.

În timp ce oraşul zbura, ea a închis ochii, acordându-şi un moment de răgaz înainte ca totul să se prăbuşească din nou în jurul ei.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci şi şapte
LYLA

O AŞTEPTA când ea a intrat în cameră, cu coatele pe genunchi şi cu ochii aţintiţi spre uşă.

Uitându-se la el, după spaţiul pe care i-l luase, tot ceea ce ţinuse împreună se prăbuşise.

El era sus şi în jurul ei înainte ca ea să clipească, braţele lui ţinând-o strâns, pieptul lui pe faţa ei, iar ea îl inspira, tremurând, tremurând, plângând.

„Sunt atât de supărată pe tine”, i-a spus ea printre sughiţuri.

„Ştiu, Flamma”, a vorbit el încet, cu cuvintele lui pe părul ei. „Ştiu.”

„Şi eu sunt supărată că planul tău a funcţionat”, a mormăit ea în pieptul lui.

I-a dat un sărut uşor pe cap, înainte de a se retrage, dându-i unul şi mai uşor pe buze. „Nu regret că am făcut ceea ce trebuia să fac pentru ca noi să fim aici.”

„Regreţi ceva?”, l-a întrebat ea, ochii lor fixându-se unul în celălalt.

„Regret că ai fost rănit.”

Asta a fost tot. Dar ea nu ştia de ce era surprinsă. Ştia cine era el, cum opera, cum funcţiona sistemul lui. Cumva, în mijlocul extremei lui şi a extremei ei, ajunseseră la un echilibru – în care el lua de la ea ce dădea ea şi ea lua de la el ce dădea el. Ea nu putea uita asta. Dar ea era încă supărată şi avea nevoie ca el să fie supărat, ca să scoată cumva furia din ea.

Ea l-a îndepărtat, mergând la duş, şi a fost conştientă că el o urmărea, cu ochii curioşi la expresiile ei schimbătoare. „Simt prea multe acum”, i-a spus ea, dezbrăcându-se de haine. „Atât de multe încât simt că voi exploda fără să-mi dau seama de nimic.”

El şi-a înclinat capul într-o parte. „Ce simţi?”

Ea şi-a încuiat ochii în reflexia oglinzii, provocându-l. „Imaginează-ţi că te părăsesc.” I-a văzut corpul înţepenindu- se. „Imaginează-ţi că asta e ultima dată când mă atingi.” Ochii lui s-au aprins. „Imaginează-ţi că nu poţi face nimic pentru a opri asta. Gândeşte-te la asta şi la cât de supărată ai fi. Ai fi măcar furios?”

„Nu ştiu dacă va fi furie”, a afirmat el încet. „Dar dacă asta s-ar întâmpla vreodată, ar fi anihilare absolută.”

Tremura, mâinile apucându-i tejgheaua. Avea nevoie de ceva, ceva care să calmeze tornada din ea, ea nu ştia ce, şi se uita la el, implorându-l să înţeleagă şi să i-o dea.

El a venit să stea în spatele ei, cu ochii fixaţi pe ai ei. „Mai ai încredere în mine?”

Cu tot ceea ce simţea, cu tot ceea ce se destrămase în ultimele ore, s-a uitat la el. Inimă proastă, încă mai avea încredere în el.

Luând tăcerea ei drept răspuns, el s-a apropiat cu un pas, ajungând să planeze deasupra ei. „Mai ai încredere în mine?”

Întrebarea, pusă din nou, i-a spus doar că vrea ca răspunsul ei să fie verbalizat.

„Da”, i-a spus ea. A făcut-o. În ciuda tuturor lucrurilor, a făcut-o. Un sărut moale a apăsat pe capul ei. „Bună fată.”

Înainte ca ea să mai poată spune vreun cuvânt, era aplecată peste tejghea, cu sânii împinşi de chiuvetă, cu fundul în afară, în timp ce el o ţinea în jos cu o mână pe ceafă.

Cealaltă mână i-a frecat uşor obrazul fundului, calusurile de pe mâna lui atingând pielea fină, înainte să o plesnească.

A ţipat, cu inima bătându-i în piept în timp ce se uita direct în oglindă, ochii ei blocându-se cu ai lui.

„Vei elibera tot ce ai în tine, Flamma”, i-a poruncit el, cu vocea joasă. „De fiecare dată când mâna mea coboară, vei elibera tot ce ţii în tine şi mi-l vei da mie. Înţelegi?”

Bărbia ei a început să tremure. „Da.”

Cu ochii fixaţi pe ai ei, palma lui a căzut pe celălalt obraz, mai tare decât pe primul. Ea a expirat adânc şi a închis ochii, imaginându-şi că renunţă. Putea să renunţe. Putea fi liberă. Ştia asta pentru că o avusese şi o putea avea din nou. Trecutul nu mai avea niciun control asupra ei.

Mâna lui a coborât din nou, iar ea a scos un strigăt neaşteptat. „Te urăsc pentru că îmi ascunzi adevărul.”

I-a frecat fundul, înainte de a-i da o palmă, chiar deasupra coapsei. Asta a usturat, dar s-a simţit atât de bine. „Nu cred că fratele meu mă va dori după ce va ajunge să mă cunoască. Nu e... nicio şansă.”

Când cuvintele au părăsit-o, a început să plângă.

El nu a spus nimic, lăsând-o să se descarce. Când s-a liniştit un pic, a bătut-o din nou, stârnind încă o fântână în ea.

„Nu vreau să mă întorc în viaţa lui Xander şi să-l distrug.” Şi aşa a fost.

Din nou şi din nou, până când fiecare secret şi fiecare gând pe care îl păstrase a ieşit, greutatea poverii dispărând din mintea ei, ea plângând în timp ce ceda. După nenumărate palme, până când fundul ei a luat foc şi mintea ei s-a liniştit, l-a simţit ridicând-o

uşor şi ducând-o în dormitor, ţinând-o aproape în timp ce plângea la gâtul lui, lăsând totul să iasă, eliberând totul, renunţând la tot ceea ce o ţinea în jos, cel puţin pentru o vreme.

Plângând, în braţele lui, ea a leşinat.

S-a trezit şi l-a văzut pe el stând cu laptopul pe birou, uitându-se la ecran în întunericul camerei, cu faţa luminată de strălucirea monitorului.

Întorcându-se, a înfăşurat cearşaful în jurul ei şi a păşit spre el.

„Vino aici”, a spus el, deschizându-şi braţele şi lăsând-o să se aşeze în poala lui, înghesuind-o în timp ce el o întorcea cu spatele la ecran şi continua să lucreze cu câteva numere.

Ea a clipit, neînţelegând la ce se uită, dar l-a lăsat să treacă prin asta, semi-nappingând pe el.

„Îţi aminteşti când ţi-am spus despre prietenul meu care a fugit?” l-a întrebat ea, simţindu-l încă sub ea la această întrebare.

„Da”, a aşteptat el ca ea să continue.

S-a holbat la ecran, amintindu-şi fără minte. „Omul de la care a scăpat m-a ţinut cu el câţiva ani. El... el a fost primul.”

Era nemişcat, complet nemişcat, dar a

rămas tăcut. „M-a sunat în seara asta.”

Mâinile lui o întorceau în poala lui înainte ca ea să clipească, ochii lui diabolici şi nepotriviţi o priveau intens. „Cine?”

Ea a clătinat din cap. „Nu-i ştiu numele. Dar a spus... a ameninţat că te va ucide, că îmi va ucide fratele. El... a spus că a vrut să mă păstreze din nou.” Vocea ei a tremurat la ultimele cuvinte, iar strânsoarea lui pe maxilarul ei s-a înăsprit.

„Nu se va întâmpla.”

Două cuvinte, rostite cu atâta ferocitate încât simţea cum i se infiltrează în oase.

„E în sindicat?”

Ea a dat din cap. „Cred că da. Mi-a spus pe numele meu real.”

El a privit-o pentru o secundă lungă. „Atunci îl vei avea la mila ta.”

Nu voia să-l mai vadă niciodată.

Dainn i-a apăsat un sărut pe gât, întorcând-o cu faţa la monitor. „Dezvăluiri complete – ţi-am găsit prietenul care a fugit.”

Lyla l-a privit cum deschidea un dosar, făcând clic pe o fotografie. Aceasta s-a mărit pentru a arăta o fată frumoasă, cu ochii strălucind de fericire în timp ce rânjea la cameră. Lyla a clipit, atingându-şi cu mâna faţa de pe ecran, amintindu-şi de fata care o lăsase în urmă. Dar ea era fericită.

„Unde este?” vocea ei se frângea, cu inima plină pentru fetiţa care îşi găsise o viaţă bună.

O pauză lungă în răspunsul lui a făcut-o să-şi

întoarcă gâtul. „Ea a murit. Omul chel a ucis-o”.

Mâna ei a căzut de pe ecran, iar umerii i s-au prăbuşit. Pentru prima dată de la incendiu, se simţea bucuroasă că el era deja mort, pentru că furia din interiorul ei o făcea să vrea să-l ucidă din nou. La dracu'.

„A fost adoptată de o familie, dar iniţial fusese fiica şefului mafiei Shadow Port.” Informaţia a trecut peste ea în timp ce el a adus o imagine a Moranei, fata cu ochelari. „Morana Vitalio a fost înlocuită de ea.”

A apărut o altă fotografie, aceasta cu Morana şi un bărbat care o ţinea în braţe.

„E fratele tău, Tristan”, i-a spus el, lăsând-o să se impregneze de imaginile lor.

„I-am văzut în noaptea aceea, ştii”, a şoptit ea, ochii ei scanând în timp ce o altă fotografie îi lua locul. „În noaptea în care am încercat să...”

„Ştiu. Au fost acolo în noaptea aceea, urmând o pistă.
Asta e ceea ce am atins.”

Fotografia s-a schimbat, de data aceasta pentru a include un băieţel cu cuplul.

Gura i s-a întredeschis, ochii i s-au înceţoşat în timp ce absorbea fiecare detaliu al chipului lui matur. El era frumos. Atât de frumos.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul ei în timp ce fotografiile se schimbau, un slideshow cu diferite fotografii cu el, iar Lyla le-a luat pe toate, salvând imaginile preţioase în memoria ei, inima ei explodând de dragoste şi pierdere şi fericire pentru el.

S-a îngropat în corpul solid din spatele ei, respirând pe gură pentru a-şi controla avalanşa de emoţii din interiorul ei. Nu ştia ce îi dăduse, nu ştia ce făcuse pentru ea, timp de şase ani, zi după zi, noapte după noapte
noaptea. Pentru un om care spunea că nu simte nimic, crescuse un băiat şi îl trimisese la familia lui, îl veghease de la distanţă, în timp ce o ţinea pe ea în siguranţă. Rămăsese cu ea când fusese distrusă şi îi dăduse toate uneltele de care avea nevoie pentru a aduna piesele. El lipise piesele împreună şi îi sărutase cicatricile, făcând-o să aparţină unui mod pe care inima ei îl dorise atât de mult.

Pentru un bărbat care spunea că nu simte nimic, cu siguranţă o iubea al naibii de mult.

Ea şi-a întors faţa spre el, cu inima în ochi. „Mulţumesc.” El nu a spus nimic, doar a ţinut-o în braţe, ochii lui cercetând-o pe ai ei.

Şi-a lipit buzele de ale lui, iar el a preluat controlul, sărutând-o în felul în care îi plăcea ei, în felul în care pretindea, stăpânea şi păstra.

Şi stând în braţele diavolului pe care îl iubea, fără să ştie ce îi rezervă viitorul, a simţit speranţă. A simţit siguranţă. A simţit iubire.

Orice i-ar rezerva viitorul, cu el alături, va fi bine.

Ar fi bine.

OceanofPDF.com

HIM

Omul Umbrelor se uită în jos la femeia care dormea pe pat.

O fată care intrase în viaţa lui, o lumină strălucitoare în întuneric, dând viaţă inimii lui reci şi moarte.

Acum, o femeie care învinsese şansele, în fiecare zi, şi ieşise pe partea cealaltă, cu atât de multă viaţă în ea, încât se întreba cum o singură fiinţă o poate conţine. Viaţa aceea îl cucerise, vitalitatea care îi alimenta golul, absolutul abisului său.

Îi spusese odată o listă cu tot ce însemna dragostea pentru ea, iar ea se încadrase în fiecare categorie pentru el, în afară de una.

Nu pusese niciodată, nici măcar o dată, binele altcuiva înaintea propriilor nevoi egoiste, nu crezuse niciodată că o va face. Dar, în mod ciudat, în timp ce o privea dormind, cunoscând demonii cu care se lupta şi fisurile pe care le număra în ea însăşi, a simţit o constrângere de a acoperi fisurile şi de a le închide, până când ea era din nou pe drumul spre vindecare, aşa cum fusese până atunci. Văzuse cât de bine se descurca atunci când se concentra pe ea însăşi, când forţele exterioare nu o trăgeau deoparte, şi voia ca ea să găsească drumul înapoi spre asta.

Şi ştia că ceea ce avea ea nevoie pentru a se vindeca nu se potrivea cu ceea ce îşi dorea el, şi anume să o păstreze pentru el şi să nu împărtăşească nici măcar o parte din ea cu lumea.

I-a urmărit gura cu degetul mare, iar buzele ei s-au despărţit în somn.

Se întreba dacă va exista vreodată un sfârşit pentru această obsesie, pentru această nevoie profundă şi întunecată care respira în el odată cu bătăile inimii ei. Timp de şase ani, nu făcuse decât să crească, până când îl consumase în întregime, şi se întreba dacă mai rămăsese ceva din el de consumat. Era o minune cum această fetiţă care nu fusese niciodată pe radarul nimănui se trezise îmbrăţişată în braţele morţii.

Răsuflând uşurat, cu o strângere ciudată în piept, îşi deschise tableta şi şirul de texte pe care i le trimisese Moranei prin schimbarea adreselor IP, lăsând încă o bucăţică, una mare, pentru ca ea să sape. Având în vedere abilităţile ei, probabil că în două zile îl va descifra, va urmări fişierul pe care îl avea în aşteptare şi va lua legătura cu el.

Pentru încă două zile, o avea pe flamma lui doar pentru el, înainte ca trecutul ei să bată la uşă, fratele ei găsind-o în sfârşit. Îl ura pe Tristan Caine doar pentru asta. Dar l-ar fi tolerat, l-ar fi lăsat să aibă spaţiul lui în viaţa ei, dacă numai

pentru ea. Pentru că ar face-o întreagă, ar face-o să se vindece, cunoscând şi ea acea iubire.

„Dainn?”

Vocea moale şi răspicată i-a readus privirea la singura fiinţă care conta pentru el, gustul dulce al vocii ei pe limba lui.

„Vino în pat”, mormăi ea, încă pe jumătate adormită, şi la naiba dacă strânsoarea din pieptul lui nu se intensifică. Stătuse odată pe străzile reci, căutând căldură până când gerul îi îngheţase inima. Chiar şi după ce îşi construise cea mai călduroasă casă, frigul nu plecase niciodată. Nu până când ea, nu până când singura persoană căreia îi păsa de el, căreia îi păsa că nu dormea, căreia îi păsa că nu era cald.

Urmând rugămintea ei blândă, el a urcat înapoi pe partea lui şi a simţit-o înfăşurându-se în jurul lui, fără ezitare în felul în care s-a agăţat de corpul lui, s-a lipit de partea lui, cu faţa în strânsoarea gâtului lui. Îl atingea ca şi cum nu ar fi fost o urâciune pentru omenire, ca şi cum ar fi contat, întotdeauna a contat. Îl surprinsese la început felul în care îşi dădea liber atingerile pentru el, iar el nu ştiuse cum să reacţioneze, nu până când nu începuse să asculte de un instinct adânc înrădăcinat care ştia exact cum să reacţioneze la această femeie.

Ascultând acelaşi instinct, el şi-a înfăşurat braţul în jurul ei, ţinând-o aproape.

„Dainn?”

Fuck, vocea ei vocea încă face corpul lui
corpul să vibreze cu senzaţii.

„Te iubesc.”

A închis ochii pentru o fracţiune de secundă la auzul acelor cuvinte, strânsoarea din piept mişcându-se, agitându- se, până când l-a îngreunat atât de tare încât nu mai putea respira. Doar

pentru o fracţiune de secundă, înainte să se întoarcă, privind-o pe femeia pentru care ar fi distrus totul, văzându-i chipul moale, zâmbetul frumos şi ochii somnoroşi.

El nu era un credincios, dar ea era miracolul lui.

Nu ştia dacă ceea ce se întâmpla în el în ceea ce o privea pe ea era iubire. Se simţea greşit să spună asta. Dragostea era lumină, dragostea era frumoasă, dragostea era pură. Ceea ce simţea el era întunecat, obsesiv, deviant şi extrem de posesiv. Ar fi ucis pentru ea, aşa cum a făcut întotdeauna, şi ar fi murit pentru ea, dacă ar fi fost nevoie. Iar fi ucis demonii şi i-ar fi dat sabia pentru a-i ucide, dacă ar fi vrut. Ar fi ţinut-o aproape şi ar fi protejat-o de orice ar fi vrut să-i păteze fiinţa.

Ea a completat părţi din el care fuseseră zimţate şi crude, potrivindu-se în ele cu moliciune şi fluiditate, calmând o bestie latentă din el.

Acolo unde ea îl iubea cu toată lumina ei, el o poseda cu toate umbrele lui.

De aceea era a lui.

În timp ce se pregătea pentru cele două zile pe care le avea la dispoziţie înainte ca lumea lor să se schimbe, o strângea în braţe, ştiind că, în ciuda a tot ce le-ar fi ieşit în cale, nu o va lăsa niciodată să plece.

Şi dacă cineva ar încerca... ar fi sfârşitul.

***

Seria Dark Verse se încheie cu Cartea 6, The Syndicater, care va apărea mai târziu în 2022.

Va fi un roman multi-POV cu toate cuplurile, care va încheia ultimele fire ale complotului, lăsând un final potrivit final pentru serie şi epiloguri pentru toate cuplurile. Va fi o versiune live.

Pentru a vă asigura că nu rataţi notificarea, abonaţi-vă la Buletinul informativ al lui RuNyx.

Vă mulţumim pentru lectură. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să vă acordaţi o secundă pentru a lăsa un rating/review aici.

Citeşte toate scenele bonus gratuite Dark Verse aici.

OceanofPDF.com

Recunoştinţe

Această carte a fost cea mai grea de scris pentru mine, atât din cauza subiectelor abordate, cât şi din cauza sănătăţii mele mintale atunci când am scris-o şi a problemelor pe care le-am avut în timp ce o lansam. Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul seriei, este şi mai dulce-amar pentru mine, deoarece această lume a fost casa mea timp de peste şase ani.

A fost greu şi trebuie să mulţumesc câtorva oameni pentru că au făcut ca această carte şi călătoria mea în scris să fie ceea ce este.

Pentru cititorii mei, cei care au fost cu mine de la început, voi sunteţi OG-urile mele. Este incredibil cât de mult v-aţi implicat în această serie, chiar şi după atâta timp. Pentru noii mei cititori, care abia s-au alăturat, entuziasmul vostru este contagios! Vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat atâta bucurie şi putere să perseverez, mai ales cu această serie. Aceasta va avea întotdeauna cel mai special loc în inima mea.

În al doilea rând, părinţilor mei – nu cred că aş fi aici dacă nu aţi fi fost voi. Vă mulţumesc că mă iubiţi atât de necondiţionat şi că îmi amintiţi asta atunci când am nevoie, indiferent de distanţa dintre noi. Sunt atât de norocoasă să fiu a

voastră. Te iubesc.

Pentru comunitatea cărţilor care m-a copleşit cu atâta dragoste şi bunătate. Tuturor bloggerilor şi bookstragrammers şi booktokers, artiştilor, editorilor, fotografilor, recenzorilor, prietenilor pe care mi i-am făcut, vă mulţumesc. Dragostea şi generozitatea voastră înseamnă enorm pentru mine. Vă mulţumesc mult pentru tot!

Pentru Firebirds mele şi Ravens şi Minions – vă mulţumesc pentru a fi în bula mea mică în colţul meu de internet. Sunteţi cel mai uimitor grup de oameni.

Şi pentru Nelly. Eşti eroul meu. Nu vor fi niciodată destule cuvinte în inima mea pentru a-ţi mulţumi pentru tot. Tu dai imaginea perfectă cuvintelor mele, luând cumva ceea ce am în minte şi făcând-o de un miliard de ori mai bună. Mulţumesc!

Pentru Emily, pentru că a fost un rockstar de PA şi a ţinut totul organizat pentru mine, pentru că amândoi ştim că sunt de rahat la amintirea lucrurilor.

Pentru Valentine PR pentru că au fost atât de incredibili cu acest dezastru de lansare. Vă mulţumim!

Prietenilor mei, pentru că mă iubesc atunci când dispar de pe faţa pământului pentru câteva zile şi mă întorc ca şi cum nu aş fi plecat niciodată, vă mulţumesc pentru că mă suportaţi.

Voi toţi faceţi lumea mea un loc mai bun.

Cel mai important, vreau **să-ţi mulţumesc ţie**, cel care citeşti asta, pentru că mi-ai luat cartea şi ai ales să mă citeşti. Dacă ai ajuns până aici, îţi sunt veşnic recunoscătoare. Sper că ţi-a plăcut, dar chiar dacă nu, îţi mulţumesc pentru că ai ales-o. Apreciez că ţi-ai făcut timp atât de mult. Te rog să te gândeşti să laşi o recenzie înainte de a sări în următoarea ta lume livrescă.

Vă mulţumim foarte mult!

OceanofPDF.com

despre autor

Autoare USA TODAY şi bestseller internaţional, RuNyx se consideră o povestitoare înnăscută. Îi place să creeze universuri şi să le dea foc.

Doriţi să aflaţi mai multe despre ea? Vizitaţi-i site-ul web.

Pentru a primi toate actualizările cărţii şi scenele bonus, abonaţi-vă la buletinul ei informativ.

Vorbeşte despre cărţile ei cu alţii din grupul ei de cititori.

Ea este cea mai activă pe Instagram, aşa că urmăriţi-o acolo.

Găsiţi-o pe Bookbub şi Amazon.

OceanofPDF.com

ALsO DE RUNYX

Seria Dark Verse:

1 - Predatorul
2 - Secerătorul
3 - Împăratul
4 - Finalizatorul

Standalone:

Gothikana – Un roman gotic Academia întunecată
Arkana – Un roman gotic istoric întunecat

OceanofPDF.com